Julia
QUINN

Eloisa
JAMES

Connie
BROCKWAY

PATRU NUNȚI

și

O MOȘTENIRE

prolog

Unii spuneau că legendara furtună din 1819, ce s-a prăvălit urlând dinspre nord, împingea un val de nebunie în fața ei. Alții spuneau că singura nebunie petrecută în noaptea aceea s-a născut într-o sticlă de whisky de contrabandă. Și mai erau alții care pretindeau că magia a fost cea care a deschis calea zăpezii, măturând coridoarele castelului Finovair și insuflându-i seniorului spiritul unei măreții neîntrecute...

Sau cam așa ceva.

Singurul lucru care se știe cu siguranță e că într-o zi înghețată de decembrie, Taran Ferguson și-a condus fârtații din clan pe creasta unui deal de pe care se vedea castelul Bellemere, strălucind ca o nestemată în bezna ce acoperea întregul Highlands[1]. După cum au povestit mai apoi oamenii lui, vântul biciuia tartanul comandantului, dând să i-l smulgă de pe umeri, când acesta își forță armăsarul să-și ridice copitele în aer, apoi readuse pe pământ animalul superb.

Cam dezechilibrat, ce-i drept, însă meritele lui rămâneau intacte: băuse un clondir de whisky și reușise să rămână în șa.

– În noaptea asta ne așteaptă o misiune măreață și sfântă, mugi el. Cauza noastră e dreaptă, scopul este nobil! Acolo jos sălășluiește contele de Maycott... Contele *englez* de Maycott!

Tovarășii îi răspunseră cu un răcnet. Și, eventual, un râgâit sau două.

– Se lăfăie între cupele lui de aur și porțelanurile fine, continuă Taran, încercând cu viclenie să ni se bage

[1] Highlands, regiune muntoasă a Scoției izolată din punct de vedere geografic și cultural de restul țării (n.red.)

sub piele invitând la masă şi la danţuri cele mai nobile familii din preajmă.

Ceilalţi îi răspunseră cu priviri posomorâte: nici unul dintre ei, inclusiv Taran, nu fusese invitat. Nu că ar fi vrut să fie invitaţi. Sau cel puţin aşa îşi spuneau în sinea lor.

– Nu voi lăsa niciodată un blestemat de englez să seducă vreo fetişcană de-a noastră cât timp stau eu de veghe, strigă Taran. Scoţia e pentru scoţieni!

Oamenii lui îi răspunseră din nou cu răcnetul obligatoriu de aprobare.

– Ştiţi foarte bine că mi-am împrăştiat peste tot sământa de când a murit scumpa mea soţie, acum vreo douăzeci de ani, continuă şeful. Din păcate însă, ştiţi şi că nici una dintre aceste seminţe nu a prins rod, căci e nevoie de un ogor cu adevărat bogat pentru a hrăni o sământă atât de măreaţă ca aceea a neamului Ferguson. Taran avu bunul-simţ de a nu aştepta vreo reacţie, aşa că urmă: Neamul meu e în primejdie să se stingă. Da. Să se stingă! Şi atunci, vă întreb, ce se va alege de voi toţi? Ce se va alege de copiii voştri fără un lord Ferguson care să vegheze la binele lor?

– Ne-ar fi mai bine decât acum, bombăni unul dintre oameni, înfăşurându-se mai strâns în tartan pentru a se feri de vântul sălbatic.

Taran îl ignoră:

– Dar nu e totul pierdut! Ştiţi că am doi nepoţi, fiii surorilor mele mai mici.

Declaraţia lui fu primită cu bombăneli de nemulţumire. Una dintre surorile lui Ferguson se căsătorise cu un viconte refugiat din faţa Revoluţiei franceze, sărac lipit pământului. Cealaltă îşi luase drept soţ un conte din sud care se dovedise a fi pe cât de dezagreabil, pe atât de tipic englez.

Căpetenia ridică mâna, potolindu-i pe cârcotaşi:

– Cel pe jumătate francez, Rocheforte, va moşteni castelul meu. Făcu o pauză de efect. Gândiţi-vă, băieţi. Dacă nepotul meu franţuz se căsătoreşte cu o scoţiancă, fiul lui va fi unul de-al nostru – un adevărat scoţian!

Sfârtecă aerul atât de viguros cu spada sa lată, încât elanul aproape îl făcu să cadă din șa, dar reuși să se îndrepte în ultima clipă. Sau în cea mai mare parte. Și același lucru e valabil și pentru nepotul meu englez.

– Nu știu dacă ai habar, însă contele este logodit cu o englezoaică! îi strigă unul dintre oameni. Verișoara nevestei mele locuiește la Londra și i-a scris despre asta muierii.

– Oakley urma să se însoare, răspunse Taran vioi, dar și-a prins logodnica exersând cu profesorul ei de dans anumiți pași ce n-au fost meniți vreodată să vadă podeaua unei săli de bal. Făcu o pauză dramatică. Profesorul ei *francez*.

– Nu ziceai adineaori că celălalt nepot al tău e francuz? întrebă altul, frecându-și mâinile pe kilt pentru a le încălzi. Șeful său nu păru însă afectat de remarcă.

– Regret să vă spun, dar pe nici unul din băieți nu mă pot baza să-și găsească o mireasă demnă de Finovair. Însă trebuie neapărat să se însoare, altfel se va alege praful și pulberea de dreptul nostru prin naștere.

– Deja ești pe drumul cel bun, mormăi cineva.

– Pe umerii noștri cade – Taran făcu o pauză, atât de încântat de expresie încât își spuse că merita repetată – *pe umerii noștri cade*, bunii mei tovarăși, sarcina de a ne asigura că ambii nepoți ai mei se însoară cu scoțience. Sau, în cel mai rău caz, cu fete cu destulă...

– Spune naibii ce ai de spus! strigă un membru al grupului cu degetele înghețate și gândul la nevasta de acasă. Ce căutăm aici?

Taran n-ar fi ratat nici în ruptul capului ocazia de a încheia în stil mare:

– Ce căutăm aici? mugi el drept răspuns. *Ce căutăm aici?* Se ridică în scări, fluturând deasupra capului măreața spadă lată a familiei Ferguson, și tună: Căutăm niște mirese, asta căutăm!

capitolul 1

Castelul Finovair
Kilkarnity, Scoţia
Decembrie 1819

– Mai spune-mi o dată, *de ce* ne aflăm aici?

Byron Wotton, conte de Oakley, luă o duşcă întăritoare din paharul de whisky, apoi îşi împinse scaunul mai aproape de şemineu. Toată lumea ştia cât era de greu de încălzit un castel, dar gerul de la Finovair era cumplit. Ştia că unchiul lui stătea prost cu banii, însă cu siguranţă ar fi putut lua măsuri în privinţa curentului arctic ce se strecura ca un şarpe prin camera de zi.

– Cred că ai părăsit o femeie în faţa altarului, spuse vărul său Robin, arcuind din sprânceană.

– Mai aveam o lună până la nuntă, îi aruncă Byron, perfect conştient de faptul că sărise – sau mai degrabă se coborâse – să muşte momeala lui Robin. După cum ştii prea bine.

Ar fi putut să menţioneze că îşi surprinsese logodnica în braţele profesorului ei de dans, dar, sincer, ce rost ar fi avut? Robin cunoştea deja întreaga poveste.

– În ceea ce mă priveşte, spuse acesta, aplecându-se în faţă pentru a-şi freca mâinile lângă foc, eu sunt aici pentru mâncare.

Orice altcineva i-ar fi interpretat cuvintele drept o replică sarcastică, aşa cum intenţionase şi tânărul, însă adevărul era altul. Neavând nimic pe numele lui în afară de un titlu francez expirat, Robert Parles (Robin pentru oricine altcineva în afară de mama lui), cel mai probabil *chiar* venise la Finovair pentru mâncare.

O pală de vânt rece îl lovi pe Byron în faţă, făcându-l să-şi înăbuşe o înjurătură:

– A lăsat cineva vreo fereastră deschisă? întrebă, aruncând o privire încruntată prin încăpere. Soarele apusese cu câteva ore în urmă, luând cu el şi palida iluzie a căldurii. Se ridică tropăind în picioare şi traversă încăperea pentru a inspecta geamurile. Câteva erau crăpate. Scrută furtuna ce se înteţea. Era cineva afară? Nu, nimeni n-ar fi fost atât de nebun cât să... Ce s-a întâmplat cu unchiul Taran? întrebă el brusc.

– Hmm? Robin îşi lăsase capul să atârne moale pe spătarul scaunului. Nu deschise ochii.

– Nu l-am mai văzut de la cină. Dar tu?

– Ai ratat spectacolul, pufni Robin îndreptându-se de spate. După ce tu ai dispărut doar Dumnezeu mai ştie pe unde...

– În bibliotecă, murmură Byron.

– ... Taran s-a urcat pe masă îmbrăcat în kilt. Şi dă-mi voie să-ţi spun – Robin se înfioră – ăla *nu* e un kilt sub care să vrei să arunci o privire.

– S-a urcat pe masă? repetă Byron uimit. Era ceva ieşit din comun, chiar şi pentru unchiul Taran.

– Câţiva dintre oamenii lui au venit să bea cu el după cină, şi numai ce m-am trezit că se urcă pe masă, bătându-se cu pumnii în piept şi turuind despre vremurile glorioase de altădată, când bărbaţii erau bărbaţi, iar bărbaţii scoţieni erau de trei ori mai virili. Apoi şi-a cerut spada lată şi au dispărut cu toţii.

– Nu te-ai gândit să-i întrebi unde merg? se interesă Byron, gândindu-se că el aşa ar fi reacţionat.

Privirea celuilalt o întâlni pe a lui, licărind vag a amuzament:

– Nu.

Byron dădu să comenteze, dar se întrerupse când îl auzi pe unchiul său răcnind în faţa castelului.

– Că tot vorbeam de lup, spuse el răsuflând uşurat.

Unchiul lor era o pacoste hirsută, dar nici unul din ei n-ar fi vrut să-l găsească degerat în zăpadă.

– Ar fi bine să-l târâm în faţa focului şi să-l dezgheţăm, sugeră vărul său, punând jos paharul. Garvie spune că ne aşteaptă o furtună de trei zile.

Merseră să deschidă gigantica ușă de la intrare, unde descoperiră un mic grup de tovarăși de-ai unchiului lor ce se agitau în jurul donjonului, bătându-se cu pumnii în piept și lovindu-se unul pe altul peste spate. Purtau ținuta tradițională completă, kilturi și mantii de blană, iar torțele din mâinile lor trosneau sub ninsoarea tot mai aprigă. Taran stătea în mijlocul lor, rânjind ca un nebun.

– Doamne, ce de genunchi păroși, murmură dezgustat Robin.

– A cui trăsură e asta? întrebă Byron, aruncând o privire vehiculului negru tras exact până în locul unde lumina torțelor lăsa loc întunericului.

– V-am adus mirese! le strigă Taran peste umăr nepoților lui. Veniți încoace, fetelor!

Deschise ușa trăsurii cu un gest larg. Un chip proaspăt și drăgălaș apăru pentru o clipă, apoi niște degete fine prinseră mânerul din interior.

– Nu e nici o mireasă aici, replică ea pe un ton glumeț, după care ușa se închise bufnind.

– Of! Pe toți dracii! șopti Byron holbându-se șocat. Îi aruncă o privire lui Robin, pe al cărui chip frumos începea să răsară un zâmbet. Nu e amuzant, Rob. Aia era o *lady*.

– Ba bine că nu, normal că era o lady, mugi Taran. Și încă una isteață foc. Am trei astfel de lady, cu bani, titluri de noblețe și frumusețe destulă. Îndreptă un deget noduros spre Robin. Ai să-ți alegi una dintre ele, nepoate, sau am s-o fac eu însumi și am să vă încui într-o cameră până sunteți nevoiți să vă luați după lege. Ai putea să-ți iei și tu una, cu ocazia asta, adăugă el generos în direcția celuilalt tânăr.

Byron începu să coboare scările gemând.

Taran trase zdravăn de portieră și o fată cu părul întunecat apăru în prag, gata să cadă afară:

– Băieți, această primă domniță e... Se întrerupse și se zgâi la ea. Catriona Burns, ce naiba cauți aici?

– M-ai luat pe sus, replică tânăra brunetă, cu mâinile în șold.

– Ei bine, dacă am făcut-o, a fost o greşeală, spuse Taran. Îi privi pe Byron şi Robin. Pe asta să v-o scoateţi din minte, băieţi. Fată drăguţă, fără bani. Icnetul ei indignat precedă cu o clipă hohotul nestăpânit de râs al lui Robin. Dă-te la o parte, Catriona. Restul fetelor, veniţi încoace, tună seniorul, aruncând o privire în trăsură. Nepotul meu trebuie să vă vadă bine înainte de a-şi alege mireasa.

– Nu-mi vine să cred că le-ai putut face aşa ceva unor domniţe de neam, declară Byron, aruncându-i unchiului său o privire ucigaşă. Taran era un bărbat cât un urs, ramolit, încă mai mult musculos decât umflat, cu părul negru presărat cu acelaşi argintiu care-i înspica şi barba. Nu părea ramolit, deşi evident că era.

Tânărul ajunse la trăsură exact la ţanc să-i ofere un braţ fetei care apăru în pragul uşii. În lumina torţelor, fulgii de zăpadă cădeau lent pe părul de culoarea rubinelor întunecate.

– Asta e bună! anunţă Taran. Fiona Chisholm. Este puţin cam trecută, dar am adus-o şi pe sora ei mai mică, dacă vrei ceva mai proaspăt. Au o avere frumuşică.

– Îmi cer scuze din suflet pentru nebunia unchiului meu, spuse Byron, aplecându-se peste mâna domnişoarei Chisholm de îndată ce aceasta coborî. Probabil eşti scoasă din minţi de spaimă.

Expresia din ochii tinerei era mai degrabă veselă decât înspăimântată:

– Cum îl cunosc de multă vreme pe senior, nu mă sperie atât de tare. Iar domnia voastră sunteţi...? se interesă ea, oferindu-i o reverenţă.

– Byron Wotton, conte de Oakley.

– Lord Oakley, e o plăcere să vă întâlnesc.

– El e cel mai tânăr dintre nepoţii mei. Locuieşte în Anglia, interveni Taran. Robin, aici de faţă, e cel care va moşteni Finovair. Pe el vrem să-l însurăm acuma.

Robin, care venise să li se alăture, se prezentă la rândul său:

– Robert Parles, viconte de Rocheforte. Spune-mi Robin. Încântat de cunoştinţă, domnişoară Burns, domnişoară Chisholm.

Byron i-o încredinţă pe domnişoara Chisholm şi întinse mâna pentru a mai ajuta o domniţă; aceasta era minionă, cu părul cârlionţat, de un castaniu cald, trăsături delicate şi ochi căprui strălucitori.

– Fiica lui Maycott, rosti Taran mândru. Lady Cecily. E cea mai bună dintre toate: valorează o avere şi e frumoasă ca o cadră. Deşi – coborî vocea – e *totuşi* englezoaică. Dar şi-a făcut cam de multişor intrarea în societate, aşa că n-ar trebui să mai facă mofturi în momentul de faţă.

Tânăra făcu ochii mari.

- Unchiule, te implor să taci, spuse Byron. Lady Cecily, nu am cuvinte să-mi cer scuze pentru îngrozitoarea situaţie ce ţi-a fost impusă.

Lady Cecily păru că ar fi vrut să răspundă, dar Robin îl împinse pe vărul său deoparte, luând-o de mână şi înclinându-se:

- O, eu nu cred că pot să-mi cer scuze. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca un senior să răpească o domniţă pentru mine. Pe de altă parte, continuă el, rânjind crud, nici nu a fost cazul vreodată. Fata se holbă din nou şi, chiar şi în lumina pâlpâitoare a torţelor, se văzu cum obrajii îi deveniră trandafirii. Timp de o clipă, Robin înlemni, contemplând-o. Apoi îşi abătu brusc privirea, eliberându-i mâna, şi trecu pe lângă ea, întinzându-şi gâtul pentru a se uita în trăsură. Cine a mai rămas acolo, unchiule? Una dintre fiicele lui George? Dintotdeauna m-am visat în postura de soţ al unei prinţese cu sânge regesc.

- Asta e o treabă serioasă! se încruntă unchiul lor. Una singură a mai rămas, cred. Sora Fionei.

Bătrânul lui aghiotant aprobă din cap cu o expresie gravă.

- Robin, te rog să le conduci pe domnişoara Burns, domnişoara Chisholm şi Lady Cecily în castel, rosti Byron scrâşnind din dinţi. Este ger, iar dumnealor nu poartă mantii.

– Nu am avut timp pentru asta, chicoti Taran. Le-am luat pe sus direct din sala de bal. Marilla Chisholm, nu te poţi ascunde în trăsura aia, tună el.

Ultima domniţă îşi făcu apariţia, oprindu-se dramatic în vârful treptelor. Era foarte tânără, foarte blondă şi foarte frumoasă, şi se legăna ca o trestie.

– Ce se petrece? strigă ea pe o voce tremurătoare. O, ce se va alege de noi?

– Eşti în perfectă siguranţă, domnişoară Marilla. Byron întinse o mână pentru a o sprijini la coborâre. Eu sunt lordul Oakley. Îţi ofer cele mai profunde scuze şi promisiunea mea de gentleman că vei fi în scurtă vreme dusă înapoi la familia ta.

– Ba nu va fi aşa, ripostă unchiul său. Ninsoarea a închis deja trecătoarea. Vor trece probabil două sau trei zile până să poată fi traversată. Să intrăm, zise el închizând portiera trăsurii. E un frig de crapă pietrele, iar noi am terminat.

Uşa trăsurii se deschise din nou cu o bufnitură şi o cizmă englezească rafinată ateriză ferm pe pământ. O voce profundă, iritată, spuse ferm:

– Ba nu!

Byron căscă gura mare, iar Robin se întoarse şocat.

– Pe toţi sfinţii, unchiule, l-ai răpit pe ducele de Bretton!

capitolul 2

Catriona Burns era o fată cu simţ practic. Nici nu aveai încotro, când locuiai în Highlands. În data de şaptesprezece decembrie, când soarele stătea pe cer doar şase ore pe zi, iar temperatura oscila undeva între ger cumplit şi moarte, trebuia să fii pregătit pentru orice.

Nu şi pentru *asta*. Era ora două după miezul nopţii, iar ea nu-şi mai simţea cel puţin opt dintre degetele de la picioare, în timp ce botinele îi erau îngropate în stratul tot mai gros de zăpadă. Stătea în curtea unui castel străin, unde tocmai făcuse cunoştinţă cu un conte

englez. Și un viconte francez. Și un *duce*. Care fusese răpit.

– Taran Ferguson, ticălos nesuferit, țipă ea. Ce crezi că faci?

– A, păi, știi... Bărbatul se scărpină în cap și aruncă o privire spre trăsură, ca și cum aceasta i-ar fi putut oferi un sfat, apoi ridică din umeri.

– Ești beat, îl acuză ea.

– Doar o idee. Gura lui se schimonosi atât de mult spre dreapta, încât păru gata să-i sucească gâtul.

– L-ai răpit pe ducele de Bretton!

– Ei, păi asta a fost o greșeală... Se încruntă, întorcându-se spre tovarășii lui credincioși. Cum *anume* ne-am pricopsit cu el?

– Chiar așa, interveni ducele. În mod normal Catriona nu l-ar fi considerat deosebit de intimidant. Era un bărbat destul de arătos, cu părul bogat, de culoare închisă, și ochi afundați în orbite, dar nu părea să aibă o fire neîmblânzită. Cu toate acestea, când ducele de Bretton îl împunse pe Taran Ferguson cu o privire furioasă, tânăra femeie se dădu un pas înapoi.

– Ce căutai în trăsură? întrebă castelanul.

– Era trăsura *mea!* mugi ducele.

Urmă o clipă de tăcere – pigmentată de hohotele vicontelui francez – apoi Taran își emise replica:

– Aha.

– Tu cine ești? întrebă ducele.

– Taran Ferguson. Îmi cer sincer scuze pentru greșeală. Arătă spre Lady Cecily, apoi flutură din mână spre ambele surori Chisholm. N-am vrut să luăm decât femeile.

Marilla Chisholm lăsă să-i scape un geamăt delicat de suferință, smulgându-i Catrionei un mormăit inelegant de iritare. O cunoștea pe Marilla de când se născuse, în urmă cu douăzeci și unu de ani, și era convinsă că nu suferea câtuși de puțin. Rămăsese închisă într-o trăsură cu un duce, doar pentru a fi apoi debarcată la picioarele altor doi gentlemeni cu titluri. Cum să fie asta o problemă? Era ca și cum cel mai îndrăzneț vis

al fetei ar fi devenit realitate, iar apoi le-ar fi fost im
pus şi celorlalţi. Catriona îi aruncă o privire surorii ma
mari a Marillei, Fiona, dar, oricare ar fi fost gândurile
ei, acestea erau bine ascunse în spatele ochelarilor.

– Bret, spuse unul dintre bărbaţi – cel ţeapăn şi se
rios, care îşi ceruse deja scuze de şase ori.

Ducele îşi răsuci capul brusc, iar Catriona îl văzu
făcând ochii mari.

– Oakley? întrebă acesta, părând pe deplin şocat.

– El e unchiul nostru, explică lordul Oakley arătând
din cap spre Taran.

– *Al nostru?* repetă ducele.

Lordul Rocheforte – sau să fi fost domnul Rocheforte?
Catriona nu ştia, era *francez*, pentru numele lui Dum
nezeu, oricât ar fi părut de britanic. Oricine ar fi fost,
era clar că nu vedea nimic grav în situaţia creată, căci se
mulţumi să rânjească şi să ridice mâna:

– Bună, Bret, spuse el pe o voce veselă.

– Fir-ar să fie, mormăi ducele. Şi tu?

Catriona îşi plimbă privirile între cei trei bărbaţi.
Aveau un aer comun – arborele genealogic întins pe
cinci secole şi apartenenţa la clubul White. Nu era ne
voie să te aventurezi prea departe de Highlands ca să-ţi
dai seama că, odată ce ajungeai la un anumit nivel so
cial, toată lumea cunoştea pe toată lumea. Aceştia trei
probabil fuseseră colegi de an la Eton.

– Ei, nu ştiam că eşti în Scoţia, îi spuse lordul
Rocheforte ducelui, care înjură în barbă, apoi zise:

– Am uitat că voi doi sunteţi rude.

– De multe ori, constatarea e un şoc şi pentru mine,
replică lordul Oakley pe un ton sec, după care se mai
domoli. Trebuie să-mi cer iertare în numele unchiului
meu. Smuci furios din cap spre Taran. Se pare că el...

– Pot să vorbesc şi singur, interveni acesta.

– Ba nu, nu poţi.

– Nu vorbi aşa cu mine, băiete!

Oakley se întoarse spre Taran cu o furie chiar mai
aprigă decât cea a ducelui:

– Raţiunea ta...

– Dormea în trăsură, interveni Catriona pe neașteptate, făcându-i pe ceilalți să se zgâiască nedumeriți. Când tu și oamenii tăi ne-ați aruncat în ea, Excelența Sa era deja înăuntru, dormind.

– Și s-a trezit? întrebă lordul Rocheforte.

Catriona clipi, neștiind sigur dacă era cazul să răspundă. Nutrea însă bănuiala că dacă nu reușea să păstreze controlul asupra conversației urma să se ajungă la schimburi de pumni, așa că spuse:

– Nu imediat.

– A fost o bagatelă, se lăudă Taran. Am intrat pur și simplu, le-am luat pe sus și am plecat. Nici măcar n-au apucat să se împotrivească.

– Cum e posibil așa ceva? oftă prelung lordul Oakley. Cu siguranță părinții voștri...

– Probabil oaspeții au crezut că totul face parte din distracție, explică Fiona Chisholm.

Rocheforte începu să râdă din nou, stârnind indignarea vărului său.

– Cum poate să ți se pară amuzant?

– Cum poate să nu ți se pară?

– Cred că am să leșin, ciripi Marilla.

– Ba nu, o repezi Catriona. Întreaga poveste era destul de urâtă și fără prostiile Marillei.

Aceasta icni revoltată, iar Catriona își zise că i-ar fi șuierat ceva monstruos de jignitor dacă nu s-ar fi aflat în prezența unor gentlemeni necăsătoriți.

– Am putea să intrăm? întrebă ducele de Bretton, punctând fiecare silabă cu un ton tăios de gheață.

– Desigur, răspunse lordul Oakley rapid. Veniți înăuntru, toată lumea. O să lămurim toată treaba, după care o să ne asigurăm că toată lumea *pornește înapoi spre casă* – se încruntă spre unchiul său la aceste cuvinte – cât ai clipi.

– Nu putem merge acasă, murmură Catriona.

– Ce vrei să spui?

– Drumurile sunt impracticabile. E un miracol că am ajuns și până aici. Cu siguranță nu ne putem întoarce

în noaptea asta. Nu avem lună şi – ridică privirea spre cer – o să ningă din nou.

– De unde ştii? întrebă lordul Oakley, cu o notă de disperare destul de pronunţată.

Catriona încercă să nu se uite la el ca la un idiot, încercă din răsputeri, dar cu părul blond-alburiu lucind straniu în lumina torţelor şi cu gura încă deschisă într-o expresie de groază, arăta ca o bufniţă traumatizată.

– Am trăit aici toată viaţa, spuse ea într-un final. Ştiu când urmează să ningă.

Răspunsul lui constă într-o expresie ce n-ar fi trebuit menţionată nicicând în faţa unei femei de viţă nobilă, dar, ţinând seama de împrejurări, Catriona hotărî să treacă peste ofensă.

– Să mergem înăuntru, bombăni el; după o clipă de confuzie, se îngrămădiră toţi în donjon.

Catriona mai vizitase castelul Finovair, desigur; Taran Ferguson, cu fortăreaţa lui ce stătea să se prăbuşească, era al treilea cel mai apropiat vecin al familiei Burns. Dar nu mai fusese niciodată acolo la o oră atât de târzie din noapte, după ce majoritatea focurilor fuseseră lăsate să se stingă. Era atât de frig, încât aerul părea să muşte, şi nici una dintre tinerele domniţe nu purta mantie sau manta îmblănită. Din fericire, purta o rochie cu mâneci lungi, la fel ca Fiona, dar ţinuta azurie arborată de lady Cecily avea doar mânecuţe bufante, în vreme ce rochia Marillei îi lăsa practic umerii goi.

– E aprins focul în salon, anunţă lordul Oakley, zorindu-i pe toţi să înainteze. Ar fi fost greu de crezut că era rudă cu Taran; nu semănau deloc, iar când trecură pe lângă aplicele cu lumânări de pe ziduri, Catriona văzu că trăsăturile tânărului erau neobişnuit de grave.

Spre deosebire de lordul Rocheforte, care nu părea să ştie cum să *nu* zâmbească. Chicotea în timp ce străbăteau holul mare şi cavernos, iar Catriona îl auzi spunându-i ducelui:

– Ei, haide, Bret, să nu-mi spui că nu vezi partea amuzantă a situaţiei!

Tânăra femeie ciuli urechile, dar nu auzi răspunsul lui „Bret". Nu îndrăznea să-i arunce o ocheadă furișă, nu acum când erau toți atât de aproape unii de alții. Ceva din aerul lui îi stârnea neliniștea, și nu era doar faptul că deținea cel mai înalt rang dintre toate persoanele cărora le fusese prezentată vreodată.

Atâta că ea *nu* îi fusese prezentată. Se mulțumise doar să-l privească din celălalt capăt al sălii de bal a familiei Maycott, la fel ca restul micilor nobili locali. Contele de Maycott era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia și doar Dumnezeu știa de ce își dorise propriul castel scoțian, dar îl dorise, și încă suficient de mult cât să cheltuiască o avere pentru a restaura Bellemere la un nivel de splendoare de care nu se bucurase nici măcar în vremurile de presupusă glorie.

După terminarea lucrărilor, familia Maycott hotărâse să organizeze un bal, invitând câțiva prieteni din Londra, dar, în cea mai mare parte, mica nobilime locală. Asta doar pentru a se asigura că primul lor Bal de Gheață, conceput ca un eveniment anual, urma să aibă un succes răsunător.

Sau cel puțin așa susțineau bârfele locale. Și chiar dacă era conștientă că nu trebuia să creadă tot ce auzea, Catriona asculta *întotdeauna.*

Fiicele familiei Chisholm fuseseră aduse pentru a-l cunoaște pe duce, desigur. Erau moștenitoarele unei averi imense, lucru foarte rar întâlnit în acel colț al Scoției, și își făcuseră intrarea în societatea londoneză de o manieră grandioasă, spre deosebire de Catriona. Tatăl ei era un moșier de prin partea locului, mama ei era fiica unui moșier de prin partea locului, și cum ea însăși nu se îndoia că avea să se mărite tot cu un moșier de prin partea locului, ce rost ar fi avut să tragă sfori pentru a-i fi prezentată unui nobil aflat în trecere?

Până atunci.

Catriona încă nu știa sigur cum ajunsese să fie luată pe sus odată cu Lady Cecily și surorile Chisholm, dar ea fusese prima aruncată în trăsură. Aterizase direct deasupra ducelui, care răspunsese inițial cu un sforăit, apoi

îi pusese o mână jucăuşă pe fund. După care o numise Delilah şi începuse să-şi frece faţa de gâtul ei!

Sărise ca arsă, fără a zăbovi asupra gândului că senzaţia era destul de plăcută; în clipa următoare, ducele reintrase în lumea viselor.

Cineva, decise ea cu asprime, dăduse iama în stocul de brandy de calitate al familiei Maycott.

Catriona nu petrecuse decât un minut singură cu ducele adormit înainte ca celelalte trei domniţe să fie aruncate în trăsură, moment în care acesta *chiar* se trezise. Se înfioră gândindu-se cât de mult brandy ar fi trebuit să bea ca să rămână adormit într-o *asemenea* situaţie. Marilla ţipa, Lady Cecily bătea cu pumnul în tavanul capitonat, iar Fiona striga la Marilla, încercând s-o facă să tacă.

Chiar dacă erau surori, fetele familiei Chisholm nu fuseseră niciodată prea afectuoase una cu cealaltă.

Ducele încercase să le potolească, dar nici măcar el nu reuşise să se facă auzit în tot acel vacarm până nu tunase:

– Linişte!

De-abia atunci îşi dăduse Catriona seama că tinerele nu observaseră prezenţa lui în trăsură. Lady Cecily căscase gura atât de larg, încât faţa ei părea în pericol să cadă, iar Marilla – pe care Catriona nu o plăcuse niciodată – fusese imediat aruncată în braţele lui de un hârtop imaginar de pe drum.

Însă ducele, după cum remarcase Catriona cu o oarecare satisfacţie, nu reacţionase prin a o strânge *pe ea* de fund.

Nu ştia precis cât timp fuseseră închişi în trăsura ce înainta rapid. Cel puţin nouăzeci de minute, poate două ore. În orice caz, ducele le ceruse să nu scoată un sunet până nu ajungeau la destinaţia lor blestemată. Apoi adormise la loc.

Sau dacă nu dormise, se prefăcuse foarte bine. Nici măcar Marilla nu îndrăznise să-l deranjeze.

Precarul bun-simţ al Marillei se risipise însă la coborârea din trăsură, căci acum pălăvrăgea cu ducele

ca o gaiță indignată, agățându-se de brațul lui – de brațul lui! – în timp ce arunca în dreapta și-n stânga cu termeni precum „șocant“ și „insuportabil“.

Ducele se smuci ușor, dar Marilla nu avea câtuși de puțin de gând să-și elibereze prada, așa că el renunță. Singura explicație pe care o găsi Catriona fu aceea că, în opinia aristocratului, merita să îndure acea neplăcere dacă astfel își putea încălzi mâna într-a ei.

Nu putea să nu-l înțeleagă. S-ar fi cuibărit *și ea* lângă Marilla în acel moment dacă astfel ar fi putut să-și crească temperatura cu câteva grade. Singurele persoane care nu păreau să tremure violent erau cei doi nepoți ai lui Taran care, trebuie spus, erau aproape la fel de arătoși ca ducele, nicidecum genul de bărbați care să aibă nevoie să li se răpească femei de la un bal.

Pe de altă parte, Taran Ferguson era faimos pentru excentricitățile sale. Ultima dată când se văzuseră, acesta turuise îndelung despre soarta castelului Finovair după ce el avea să fie mort și îngropat, așadar nu trebuia să se mire că era dispus să recurgă la asemenea măsuri extreme pentru a le găsi soții nepoților lui.

Lordul Oakley îi conduse pe toți într-o micuță cameră de zi ce se deschidea din sala mare. Era sărăcăcioasă, dar curată, la fel ca restul castelului, și, cel mai important, avea un foc aprins în vatră. Toată lumea se îngrămădi în față, dorindu-și cu disperare să-și încălzească mâinile și picioarele.

– Vom avea nevoie de pături, porunci Oakley.

– Am câteva în lada aia, răspunse Taran, arătând din cap spre un cufăr antic de lângă perete.

Nepoții lui le găsiră, după care le dădură din mână în mână până când toată lumea avea câte una înfășurată peste umeri. Lâna era aspră și provoca mâncărimi, iar Catriona nu ar fi fost surprinsă dacă din pături s-ar fi revărsat o flotilă de molii, însă nu-i păsa. În acel moment ar fi fost dispusă să îmbrace chiar și o cămașă de penitență ca să se încălzească.

– Încă o dată, trebuie să-mi cer scuze în numele unchiului meu, li se adresă lordul Oakley tinerelor. Pur şi simplu habar nu am ce anume încerca să facă...

– Ştii bine ce anume încercam să fac, interveni Taran. Robin trage de timp şi se furişează pe ici, colo...

– Unchiule! rosti Oakley pe un ton de avertizare.

– Având în vedere că nimeni nu pleacă nicăieri în noaptea asta, zise lordul Rocheforte, am putea să mergem la culcare.

– O, dar trebuie făcute prezentările, îi aminti Marilla cu eleganţă.

– Desigur, se entuziasmă Taran. Ce s-a ales de bunele mele maniere?

– Există atâtea răspunsuri posibile, încât mi-ar fi foarte greu să aleg, spuse ducele.

– Eu sunt, după cum ştiţi, seniorul castelului Finovair, anunţă Taran. Iar aceştia sunt cei doi nepoţi ai mei, Oakley şi Rocheforte, dar eu le spun Byron şi Robin.

– Byron? murmură Fiona Chisholm, atrăgându-şi o privire încruntată din partea lordului Oakley.

– Tu pari a fi ducele de Bretton, continuă Taran, deşi nu ştiu de ce te afli aici.

– Era trăsura mea, mârâi Bretton.

Taran îşi privi din nou oamenii, dintre care unul încă mai purta spada lată.

– Asta nu pricep. Nu am adus şi noi o trăsură a noastră?

– Unchiule, îi aminti Rocheforte, nu faci prezentările!

– Corect. Oricum, Maycott a făcut-o deja ţăndări, probabil, s-o pună pe foc. Taran lăsă să-i scape un oftat trist. Că tot veni vorba de Maycott, ea e fiică-sa, Cecilia.

– Cecily, îl corectă aceasta. Era primul cuvânt pe care îl scotea de când sosiseră.

– Chiar aşa? Taran clipi surprins.

– Chiar aşa, confirmă ea, ridicând o sprânceană pentru a-şi exprima delicat nemulţumirea.

– Hm. Îmi cer scuze pentru asta. E un nume frumos.

– Mulţumesc, răspunse ea, înclinând graţios capul.

Era remarcabil de drăguță, își spuse Catriona, deși nu într-o manieră stridentă, intimidantă, precum Marilla, ai cărei zulufi aurii și ochi albaștri strălucitori păreau desprinși din poveștile cu zâne.

– Astea două sunt surorile Chisholm, continuă Taran, arătând spre Fiona și Marilla. Sunt niște scoțience pursânge, dar au petrecut ceva timp la Londra. S-au șlefuit puțin, din câte am auzit. Și cam asta e tot.

Catriona își drese vocea.

– A, da! exclamă seniorul. Îmi cer scuze. V-o prezint pe Catriona Burns. Pe ea am luat-o din greșeală.

– Ai spus s-o luăm pe aia cu rochie albastră, protestă unul dintre oamenii lui. Catriona îl mai întâlnise și înainte. Era destul de sigură că îl chema Hamish.

– Ea e cea care poartă rochie albastră, zise Taran împungând aerul cu degetul spre Lady Cecily.

– La fel și domnișoara Burns, bombăni Hamish ridicând din umeri. Și cam seamănă.

Era adevărat. Păr castaniu, ochi de culoare închisă. Dar în timp ce Lady Cecily era delicată și se mișca cu o grație diafană, Catriona era... Ei bine, nu știa cum anume era. Dar nu era delicată. Și probabil nu era nici grațioasă. În general evita să danseze atât de mult încât să se lămurească definitiv.

– Bun; necazul e că nu mă așteptam să vii și tu, îi spuse Taran Catrionei după ce le examină comparativ câteva momente. Nu am cameră pregătită.

– Ai să-i dai camera mea, porunci ducele.

– Nici pentru tine nu am cameră, îl informă castelanul, smulgându-i un geamăt lordului Oakley.

– E foarte amabil din partea ta că ai pregătit camere, spuse Marilla cu drăgălășenie.

Catriona nu se putu abține să nu caște gura de mirare. Taran Ferguson o răpise, iar ea *îi mulțumea?*

– Nu prea sunt sigur unde să te pun, murmură stăpânul locurilor. Aruncă o privire spre sofa, încruntându-se îngândurat.

„Până aici“, își zise Catriona mânioasă.

– Taran Ferguson! Nu am de gând să dorm pe sofaua din camera de zi!

– Păi, ştii, ar fi totuşi mai comod decât pe podea, opină bărbatul scărpinându-se în cap.

– Şi nu am de gând să dorm pe podea!

Ducele făcu un pas în faţă, cu o privire ucigaşă:

– Domnule Ferguson, îţi sugerez să găseşti o cameră pentru domnişoară.

– Eu chiar nu...

– Altfel îmi vei da socoteală mie.

Tăcerea se lăsă între ei. Catriona îl privi pe duce, uluită să constate că-i lua apărarea cu atâta îndârjire.

– Domnişoara Burns poate să împartă o cameră cu mine, interveni Lady Cecily.

Catriona îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Nu se poate, spuse Taran. E un singur pat mic.

– Pune-le pe surori împreună, sugeră ducele foarte imperios.

– Am făcut-o deja. O să împărţiţi patul, fetiţelor, dar e destul de confortabil. Nu am avut niciodată vizite regale pe aici, aşa că n-a fost nevoie să aranjăm vreuna dintre camerele de oaspeţi.

– Noi avem două camere de oaspeţi foarte frumoase acasă, se lăudă Marilla. Odată l-am găzduit pe contele de Mayne.

– În 1726, bombăni Fiona.

– Ei bine, tot camera Mayne o numim, pufni Marilla, şi dacă oricare dintre voi ar veni în vizită, acolo v-am găzdui. Bine, poate cu excepţia ta, preciză ea în direcţia Catrionei.

– Marilla! icni Fiona.

– Ea locuieşte la doar opt kilometri de noi. Nu prea ar avea nevoie de o cameră de oaspeţi.

– Nu se ştie niciodată când e posibil să ai nevoie de o cameră de oaspeţi în plus, comentă ducele.

– Cât de adevărat, spuse Marilla. Atât de foarte, foarte adevărat. Îl privi cu acea înclinare iritantă a capului şi flutură din gene. Întotdeauna eşti atât de foarte, foarte înţelept?

Bretton, ajuns la capătul răbdării, se mulțumi să o privească și replică sec:

- Da.

Catriona se înecă de râs, apoi mimă un acces de tuse când ducele se întoarse către ea cu o sprânceană ridicată. O, Doamne, oare vorbea serios? Ea crezuse că încerca pur și simplu să se descotorosească de Marilla.

- Ei bine, zise Taran, umplând tăcerea jenantă, o să găsim ceva pentru toată lumea. Între timp, haideți să rezolvăm cu restul. Unde e doamna McVittie? Ah, iată-te!

Chelăreasa castelului salută din cap stând în pragul ușii.

Taran flutură din mână spre fiecare dintre femei, în afară de Catriona:

- Condu-le pe astea trei sus, la camerele lor. Și, ah, Robin și Byron, ce-ar fi să mergeți și voi? Doar ca să vă asigurați că totul e așa cum trebuie să fie.

- Cum trebuie să fie, repetă lordul Oakley, nevenindu-i să creadă.

- Du-o pe Lady Cecilia în camera albastră, sau, mă rog, aia care era cândva albastră, iar pe domnișoara... Ei bine, de fapt nu prea contează. Dă-le ce camere vor.

Taran se întoarse spre Catriona și duce, care încă stăteau în picioare lângă foc. Am să văd ce pot să găsesc pentru voi doi.

- Bretton poate sta în camera mea, propuse lordul Oakley, oprindu-se în pragul ușii în vreme ce restul ieșeau pe rând.

- O, nu, răspunse ducele pe un ton batjocoritor, nu mi-aș permite să te deranjez.

Lordul Oakley ieși în sala mare.

De-abia atunci își dădu seama Catriona că fusese lăsată cât se poate de singură cu ducele de Bretton.

capitolul 3

John Shevington devenise duce de Bretton la vârsta de doar patruzeci și trei de zile și, prin urmare, fusese

înconjurat de o droaie de profesori particulari având misiunea de a se asigura că tânărul duce urma să facă față oricărei situații ce ar fi fost previzibil să se producă în viața unui tânăr aristocrat.

Previzibil.

În mod uluitor, profesorii lui nu luaseră în calcul posibilitatea ca el să fie răpit accidental de un individ bun de legat, ținut prizonier într-o trăsură (propria lui trăsură, să nu uităm) timp de două ore în compania a patru domnițe nemăritate, dintre care una îl pipăise de trei ori înainte ca el să profite de un hârtop din drum pentru a o azvârli în cealaltă parte a cupeului. Și, de parcă toate astea n-ar fi fost de ajuns, fusese adus într-un castel geros, păzit de o grămadă împrăștiată de servitori bătrâni ce șchiopătau de ici-colo cu spade late prinse la kilturi.

Dumnezeule bun, spera din tot sufletul să nu vină o pală de vânt care să ridice vreunul dintre kilturile acelea!

Bret îi aruncă o privire tinerei domnițe ce rămăsese în camera de zi, cea despre care bătrânul Ferguson pretindea că fusese răpită din greșeală. Domnișoara Burns o chema, dacă înțelesese corect. Părea să-l cunoască pe Taran Ferguson mai bine decât oricare dintre celelalte prizoniere; prin urmare, o întrebă:

– Crezi că amabila noastră gazdă ne va găsi camere?

– Deja a uitat că trebuie să caute, n-am nici o îndoială, zise Catriona ghemuindu-se mai aproape de foc.

– Pari să-l știi bine pe stăpânul castelului, domnișoară... Domnișoara Burns, nu-i așa?

– Toată lumea îl cunoaște pe Taran, spuse ea, apoi păru să-și amintească de bunele maniere și adăugă: Excelență.

El aprobă din cap. Părea o tânără domniță rezonabilă, din fericire fără înclinație spre istericale. Deși, trebuie spus, fusese pe punctul de a o aplauda când îl luase pe bătrânul Ferguson la trei păzește. Ba chiar sperase că avea să-i dea o scatoalcă excentricului moșneag.

Domnișoara Burns îi răspunse zâmbind și plecându-și la rândul ei capul, apoi se întoarse spre foc. Zgribulit, ducele își zise că era înghețată până în măduva oaselor.

Dacă ar fi avut un mantou, i l-ar fi oferit. Dar mantoul lui rămăsese la Bellemere, împreună cu celelalte bagaje. Nu intenționase să stea decât două zile; era un loc convenabil în care să facă o haltă și să-și lase caii să se odihnească înainte de a se întoarce la castelul Bretton, venind de la partida de vânătoare organizată de familia Charter în Ros-shire. Acum că se gândea mai bine, ar fi trebuit să rămână să-și petreacă sărbătorile cu prietenii lui; doar un neghiob pornea la drum în Scoția în această perioadă a anului.

Avusese însă dintotdeauna o preferință romantică pentru castelul Bretton la vremea Crăciunului. Chiar dacă locuia în cea mai mare parte a anului la Londra, n-ar fi putut să rateze farmecul momentelor când era aprins bușteanul tradițional de Crăciun, iar la masă se servea faimoasa budincă a doamnei Plitherton. Avea prea puține rude alături de care să sărbătorească – doar mama lui și oricare dintre surorile ei necăsătorite care ar fi ales să le fie alături –, dar lipsa membrilor din ramura Shevington a familiei făcuse din această sărbătoare un eveniment mai vesel și mai puțin scorțos, presărat cu muzică și dansuri, o distracție la care participau toți cei din castel, de la majordom la spălătorese.

Acum se părea că această tradiție avea să fie întreruptă de Taran Ferguson, care era, surprinzător, atât unchiul lui Oakley, cât și al lui Rocheforte.

Oakley și Rocheforte. Aproape căzuse în nas când îi văzuse. Îl cunoștea pe Oakley încă de când... ei bine, de când îi dăduse un pumn în ochi în prima lor săptămână la Eton și se alesese cu buza însângerată în schimb. Dar se împăcaseră bine de atunci încolo. Cât despre Rocheforte, nu-l cunoștea bine, însă păruse dintotdeauna genul de bărbat agreabil și nonșalant.

Aruncă o privire pe fereastră, însă nu putu desluși nimic în beznă.

– Când ai spus că va ninge la noapte, îi spuse domnişoarei Burns, aveai idee şi cât de mult? Sau cât va dura?

– Adică vrei să ştii cam pe când am putea pleca? zâmbi Catriona străpungându-l cu ochii ei negri.

– Exact, râse el. Îi plăcea o femeie care trecea la subiect fără ocolişuri.

– E foarte posibil să mai treacă trei zile, Excelenţă, se strâmbă ea. Sau mai multe.

– Dumnezeule bun, se auzi rostind.

– Perfect de acord.

Bret îşi drese vocea:

– S-a mai întâmplat vreodată ca domnul Ferguson să facă... aşa ceva?

– Adică să răpească un duce? Tânăra femeie strânse din buze cu o expresie ce aducea a amuzament.

– Să răpească pe oricine, explică el.

– Nu din câte ştiu eu; în schimb, a alergat în fundul gol prin sat la ultima sărbătoare a primăverii.

Bret clipi. Nu cumva tocmai folosise cuvântul „fund"? Încercă să-şi amintească ultima dată când auzise o femeie de viţă nobilă rostindu-l. Era destul de sigur că nu se întâmplase niciodată. Apoi, privind licăritul flăcărilor pe pielea ei, hotărî că nu-i păsa.

Domnişoara Burns nu era frumoasă, nu în felul în care era Lady Cecily, cu gura ei ca un boboc de trandafir şi faţa în formă de inimă. Avea însă ceva anume. Ochii ei, decise. Întunecaţi ca noaptea şi arzător de direcţi. Nu puteai să-i citeşti gândurile, nu în spatele unor ochi atât de întunecaţi.

Dar puteai să i le *simţi*.

– Excelenţă? murmură ea nedumerită.

– Îmi cer scuze, tresări el. Ce spuneai?

– Vrei să spui, întrebă ea prudentă, nevenindu-i să creadă, că vrei să continui povestea despre cum a alergat Taran Ferguson în fundul gol prin sat?

– Exact, răspunse el scurt; dacă ar fi folosit orice alt ton, ar fi fost obligat să recunoască în sinea lui că începea să roşească. Lucru absolut imposibil, era sigur de asta.

- Ei bine, spuse ea după o scurtă pauză, a fost un pariu.

- Se întâmplă des în Scoţia ca pariurile să presupună alergatul în pielea goală? Amănuntul i se părea de-a dreptul interesant.

- Nicidecum, Excelenţă. Tocmai când ducele se temu că o ofensase, colţurile gurii ei se ridicară aproape imperceptibil într-un zâmbet: E mult prea frig pentru aşa ceva.

Aristocratul îşi înăbuşi un hohot de râs, iar Catriona continuă: Din câte îmi amintesc, pariul presupunea s-o facă pe soţia vicarului să leşine. N-a impus nimeni nuditatea. Ridică uşor ochii spre cer cu o expresie de exasperare. Asta a fost în întregime ideea lui Taran.

- Şi a câştigat?

- Bineînţeles că nu! E nevoie de ceva mai mult decât posteriorul lui sfrijit pentru a face o scoţiancă să leşine.

- Sfrijit, ei? murmură Bret. Înseamnă că te-ai uitat?

- Nu prea aveam cum să *nu* mă uit. Alerga pe drum răcnind ca un zmeu.

Timp de o clipă ducele o scrută uimit. Era nemaipomenit de drăguţă aşa cum stătea lângă vatră, cu părul bogat începând să se desprindă din agrafe. Totul la ea părea modest şi cuminte şi perfect cuviincios.

Mai puţin expresia ei. Îşi dăduse ochii peste cap şi îşi încreţise nasul, ba chiar i se păru că îndrăznise să pufnească spre el.

Să pufnească. Încercă să-şi amintească ultima dată când auzise o femeie de viţă nobilă făcând *aşa ceva* în prezenţa lui. Probabil atunci când o auzise pe una rostind cuvântul „fund“.

În clipa aceea, râsul ce mocnise în el izbucni în sfârşit. Începu discret, cu un tremurat silenţios al corpului, apoi se trezi hohotind, aplecat în două sub forţa valurilor de râs ce se rostogoleau şi chiorăiau în burta lui revărsându-se în sughiţuri de o amplitudine uriaşă.

Încercă să-şi amintească ultima dată când râsese astfel.

Ştergându-şi lacrimile din ochi, îi aruncă o privire domnişoarei Burns, care, deşi nu stătea chircită, râdea

şi ea alături de el. Era evident că încerca să-şi păstreze o oarecare demnitate, strângând din buze, dar umerii îi tremurau, iar într-un final se sprijini de perete, gata-gata să se sufoce:

– O, Doamne, gemu ea, fluturând o mână fără nici un motiv aparent. O, Doamne! Ridică ochii spre el, fixându-l cu o privire directă care, bănuia ducele, îi era caracteristică. Nici măcar nu ştiu de ce râdem.

– Nici eu, recunoscu el.

Râsul se risipi pe nesimţite.

– Probabil ne e foame, spuse ea încet.

– Sau frig.

– Indiferent, şopti ea.

– Absolut. Fără a se mai putea abţine, se apropie de ea şi o sărută. Chiar acolo, în faţa focului din camera de zi a lui Taran Ferguson, făcu singurul lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă.

O sărută.

Când ducele se îndepărtă, Catriona fu cuprinsă de frig. Un frig mai aspru decât cel pe care îl simţise în trăsură. Mai aspru decât cel pe care îl simţise afară în ninsoare. În ciuda focului ce ardea vesel în spatele ei, îi era frig.

Dar nu era răceala dată de temperatură. Era răceala născută din goliciune.

Buzele lui le acoperiseră pe ale ei. Braţele lui fuseseră încolăcite în jurul ei. Apoi gata.

Pur şi simplu.

Se uită la el. Ochii lui – Doamne sfinte, erau albaştri. Cum de nu observase? Erau ca un lac în miezul verii, atâta că lacurile nu aveau mici sclipiri de miazănoapte şi nu-i puteau sfredeli sufletul dintr-o privire.

– Ar trebui să-mi cer scuze, murmură el.

– Dar n-ai s-o faci?

– Ar fi o minciună.

– Iar tu nu minţi niciodată.

Nu era o întrebare. Ştia că era adevărat.

– Nu în legătură cu aşa ceva.

- Ai mai făcut asta vreodată? cuteză ea să întrebe după ce își umezi temeinic buzele.
- Să sărut o femeie? zâmbi el.
- Să săruți o străină.

Ducele ezită, însă doar pentru o clipă:
- Nu.

Nu trebuia să insiste, o știa prea bine. Curiozitatea ei era însă prea puternică:
- De ce nu?

Ducele plecă puțin capul într-o parte, studiindu-i chipul cu o expresie stranie. O analiza, își dădu seama Catriona. Ba nu, și-o *întipărea în memorie.*

Apoi zâmbetul lui deveni sfios, iar tânăra femeie înțelese. Înțelese pur și simplu că era la fel de amețit de acel moment ca și ea, descoperire care o făcu să se simtă mai bine.
- Nu cred că am mai întâlnit vreodată o străină pe care să vreau s-o sărut, explică el.
- Nici eu. Ducele încuviință ușor din cap, așteptând continuarea. Așteptând... Până acum, încheie ea, gândindu-se că ar fi fost nedrept să nu mărturisească.

Îi mângâie delicat obrazul, apoi o sărută din nou și, pentru prima dată în viață, Catriona își permise să creadă în magie și zâne și toate celelalte creaturi de poveste. Căci, fără îndoială, nu putea fi nici o altă explicație. Simțea ceva tumultuos străbătându-i corpul, alergându-i prin vene, și nu-și dorea decât...

Pe el.

Îl dorea în absolut toate felurile posibile.

„Dumnezeule bun din ceruri!“ Oftând din rărunchi, se desprinse de el și se dădu înapoi, împleticindu-se la distanță de foc și de duce. S-ar fi îndepărtat și de ea însăși dacă ar fi știut cum s-o facă.
- Ei bine, spuse în cele din urmă, aranjându-și fustele ca și cum totul ar fi fost normal și nu s-ar fi aruncat, cu o clipă în urmă, asupra unui bărbat care probabil lua ceaiul în compania regelui. Ei bine, spuse din nou.
- Ei bine, repetă el.

Catriona ridică brusc privirea. Își bătea joc de ea?

Dar ochii lui erau calzi. Nu, erau fierbinţi. Şi-i treze unele senzaţii trupeşti de care nu era sigură că ar fi tre buit să ştie înainte de prima noapte în patul conjugal.

– Încetează! îi ceru.

– Ce să încetez?

– Încetează să mă mai priveşti atât. Ca şi cum... c şi cum...

– Ca şi cum te-aş plăcea? surâse ducele.

– Nu!

– Ca şi cum aş crede că săruţi foarte bine?

– Fir-ar să fie, gemu ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Nu-i stătea în fire să blesteme, însă nu-i stătea în fire nici să sărute un duce, şi cu siguranţă nu-i stătea în fire să fie aruncată într-o trăsură şi purtată preţ de şaisprezece kilometri prin zăpadă, pe drumuri impracticabile. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu obişnuiesc să fac aşa ceva, murmură, cu faţa încă ascunsă în palme.

– Asta ştiu. Catriona ridică privirea, iar ducele zâmbi din nou cu acea înclinare leneşă, copilăroasă a buzelor care o dădea complet peste cap: Nebunia momentului. A întregii seri. Cu siguranţă ni se va ierta tuturor purtarea neobişnuită. Dar trebuie să recunosc... Vorbele i se pierdură în tăcere, iar Catriona se trezi urmărindu-l cu respiraţia tăiată. Sunt onorat că momentul tău de nebunie s-a petrecut cu mine.

Tânăra femeie făcu un pas în spate. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă de el, ci fiindcă îi era teamă de ea însăşi.

– Sunt o lady respectabilă!

– Ştiu.

Catriona înghiţi un nod:

– Aş fi recunoscătoare dacă nu ai... hm... Nu reuşi să termine propoziţia. Avea să înţeleagă la ce se referea.

Ducele se întoarse cu faţa către foc, întinzând mâinile spre căldură. Era un semnal cât se poate de clar că aveau să uite amândoi de acea nebunie de moment.

– Sunt şi eu la fel de vulnerabil în faţa ciudăţeniei acestei situaţii, mărturisi el. Nici eu nu fac, de regulă, aşa ceva.

„Delilah."

Catriona tresări, pe bună dreptate. Cu ceva timp în urmă, în trăsură, când el era încă beat... O strigase Delilah. În mod evident, cu respectiva făcea așa ceva.

– Unde este Taran? întrebă ea, pe un ton aproape implorator.

– Nu spuneai că probabil a uitat de noi? Auzindu-i oftatul, ducele vru s-o liniștească: Oakley nu va uita.

Catriona se întoarse și clipi surprinsă:

– Poftim?

– Lordul Oakley. Nu va uita să ne caute camere. Îl cunosc de ani buni, iar gândul că probabil crapă de rușine din cauza acestei povești e singurul care face situația mai suportabilă.

– Nu-l placi?

– Dimpotrivă. Îl consider de multă vreme un prieten. De asta savurez atât de mult nefericirea lui.

„Bărbații sunt ciudați", decise Catriona în sinea ei.

– E cât se poate de bine-crescut, îi explică ducele.

– Iar tu nu ești? Tânăra femeie își mușcă buza. N-ar fi trebuit să întrebe așa ceva.

Pe chipul lui se contură un zâmbet vag.

– Eu nu sunt la fel de bine-crescut ca el, după cât se pare. Catriona roși până în vârful urechilor, iar ducele ridică din umeri și se răsuci din nou spre vatră. Crede-mă când îți spun că nu există tortură mai mare pentru el decât să fie implicat în așa ceva. Sunt sigur că ar prefera de departe să fie victimă decât călău.

– Dar nu el...

– O, se va simți oricum responsabil. Ferguson este unchiul lui.

– Într-adevăr. Și cum rămâne cu celălalt? se interesă ea după o clipă.

– Rocheforte, adică? întrebă el, după o ezitare aproape imperceptibilă.

– Da. Deși... Este domnul Rocheforte, sau lordul Rocheforte? Sunt cam jenată că nu știu ce formulă de adresare să folosesc. Nu am mai întâlnit niciodată un viconte francez.

– Domnul Rocheforte, cred, zise ducele ridicând ușor din umeri. Trebuie verificat în recenta Cartă regală. Catriona nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea, așa că nu comentă, așteptând urmarea: Nu-l va deranja indiferent ce apelativ folosești. El nu ia nimic în serios. N-a făcut-o niciodată.

– O pereche ciudată de veri, remarcă ea.

– Da, așa e. Pe neașteptate, se întoarse spre ea și îi porunci: Povestește-mi despre restul. Preț de o clipă, Catriona nu făcu decât să se holbeze la el surprinsă. Tonul lui fusese atât de autoritar! Cu toate acestea, nu se simți jignită. Probabil acest ton îi stătea mai mult în fire decât cel pe care îl folosise anterior. Era, în fond, duce. Vom fi nevoiți să rămânem împreună câteva zile, explică el. Ar trebui să știu ce hram poartă fiecare.

– Aha. Ei bine... Își drese vocea. Una dintre ele este Lady Cecily, desigur. Dar tatăl ei e contele de Maycott. Din moment ce te aflai la Bellemere, probabil o cunoști deja.

– Puțin, spuse el distrat.

– Ei bine, asta este mai mult decât o cunosc eu. Familia ei a petrecut aproape doi ani renovând castelul Bellemere. Mie mi se pare o nebunie, dar... Catriona ridică din umeri.

– Ai o gândire destul de practică, nu-i așa?

– Pot s-o iau ca pe un compliment?

– Desigur, murmură el.

– Ca să fiu sinceră, nu cred că familia Maycott intenționează să petreacă la castel mai mult de două săptămâni pe an. Mi se pare o cheltuială exagerată pentru o locuință pe care o folosești atât de rar.

– E foarte frumos, însă.

– Așa e. Și nu pot să mă plâng. Satul nu a mai fost înfloritor de când... Se opri. Era mai bine să nu aducă vorba de politică de față cu un englez, mai ales unul care probabil era stăpân peste jumătate din Anglia. Contele de Maycott le-a oferit multe locuri de muncă sătenilor, iar pentru asta îi sunt recunoscătoare.

– Și celelalte? se interesă el.

– Surorile Chisholm, zise Catriona. Of, cum să i le descrie? Sunt surori vitrege, de fapt, și... nu țin enorm una la cealaltă. Pe Fiona nu o cunosc prea bine – Marilla e de seama mea. Strânse din buze, încercând să urmeze principiul „dacă nu ai nimic frumos de spus, mai bine taci". Evident, și-au făcut amândouă intrarea în cercurile înaltei societăți londoneze, încheie ea.

– Și tu?

– Dacă am fost la Londra? întrebă Catriona surprinsă. Bineînțeles că nu. Dar am petrecut un sezon la Edinburgh. De fapt, nu un sezon propriu-zis, ci o întâlnire de câteva săptămâni între mai multe familii.

– Îmi place Edinburgh, spuse ducele amabil.

– Și mie.

Și astfel, pe neașteptate, tânăra femeie își dădu seama că nu se mai simțea sub tensiune în prezența lui. Nu știa cum era posibil să sărute un bărbat până aproape îi pierea graiul, apoi, doar câteva minute mai târziu, să se simtă complet normal.

Dar așa stăteau lucrurile.

Desigur, exact atunci se întoarse lordul Oakley, profund încruntat.

– Îmi cer scuze, spuse el intrând furtunos. Domnișoară Burns, am găsit o cameră pentru dumneata. Cu regret te anunț că nu e elegantă, dar e curată.

– Mulțumesc.

– Tu poți să stai în camera mea, Bret.

– Și tu unde ai să dormi?

Lordul Oakley flutură încet din mână, ignorând întrebarea.

– Robin va coborî imediat. O să te conducă el. Se întoarse spre Catriona. Dă-mi voie să te conduc la camera dumitale, domnișoară Burns. Îmi cer scuze pentru lipsa unei dame de companie, dar nu există nici o femeie disponibilă care să-mi ia locul. Și, te asigur, virtutea dumitale e în siguranță cu mine.

Catriona îi aruncă o privire ducelui. Avea încredere în el, își dădu ea seama, deși nu ar fi putut spune exact de ce. Observându-i gestul discret de aprobare, spuse:

– Nu va fi o problemă, Lord Oakley. Escorta dumit-le e cel mai puţin necuviincios aspect din această seară, sunt sigură.

– Pe aici, te rog, o invită el afişând un zâmbet obosit. Catriona îi acceptă braţul şi amândoi ieşiră din încă-pere. Străbătură nişte coridoare sinuoase şi ajunseră în aripa servitorilor. După toate câte se petrecuseră, hotărî că, atâta timp cât avea o pătură, nu-i păsa.

capitolul 4

A doua zi dimineaţă

Catriona fusese dintotdeauna o persoană matinală şi se obişnuise să ia micul dejun rapid, ţinându-şi singu-ră companie, dar când intră în sala de mese ducele de Bretton era deja aşezat la masă, întinzând unt pe o bucată de pâine prăjită.

– Bună dimineaţa, domnişoară Burns, spuse acesta, ridicându-se imediat în picioare.

Catriona îi oferi o reverenţă scurtă, plecându-şi capul mai puţin din respect şi mai mult din dorinţa de a as-cunde uşoara roşeaţă ce i se instalase în obraji.

În ajun îl sărutase. Sărutase un duce. Doamne, fusese primul ei sărut, şi pe deasupra cu un *duce*?

– E satisfăcător micul dejun? se interesă ea, întorcân-du-se spre bufetul bine aprovizionat. Orice defecte ar fi avut Taran Ferguson, le oferise o masă de dimineaţă ex-celentă. Cuprindea două feluri de carne, ouă preparate în trei moduri diferite, hering în saramură, pâine prăjită şi biscuiţi de orz. Şi, desigur, unt şi dulceaţă de casă.

– Sincer să fiu, nici nu ţin minte să fi avut parte de un mic dejun mai plăcut.

– Doamna McVittie e cea mai bună chelăreasă din districtul nostru, confirmă Catriona, încărcându-şi far-furia cu mâncare. Nu ştiu de ce stă la Finovair. Toţi mo-şierii din partea locului încearcă să o răpească.

– Îţi recomand biscuiţii de orz, spuse Bretton.

Catriona confirmă din cap, așezându-se în fața lui.

– Eu recomand întotdeauna biscuiții de orz ai doamnei McVittie.

– Mă întreb de ce nouă nu ne ies bine în Anglia? reflectă el.

– Refuz să răspund la așa ceva, replică ea iute, nevrând să ofenseze o țară întreagă.

Ducele răspunse cu un chicotit, așa cum sperase și Catriona. Trebuia să păstreze tonul conversației lejer și observațiile sarcastice. În acest mod avea o șansă de a uita că, în urmă cu nici douăsprezece ore, buzele lui fuseseră lipite de ale ei. Sau, cel puțin, o șansă de a-l face pe *el* să uite.

Cele câteva zile aveau să fie foarte dificile dacă ducele își închipuia că tânjea după el. Dumnezeule, dacă i-ar fi trecut prin cap că ea încerca să-l târască forțat într-o căsnicie, și-ar fi luat tălpășița urlând de groază.

O scoțiancă vizibil lipsită de noblețe și un duce englez. Era caraghios.

– Va trebui să-ți torni singură ceaiul, spuse ducele, arătând din cap spre ceainic. Unul dintre membrii personalului lui Ferguson... Ei bine, nu știu exact cum să-i spun, cu siguranță nu valet...

– Băiat, completă Catriona.

Aristocratul ridică privirea, vizibil surprins.

– Unul dintre băieții lui, explică ea. Așa le spune Taran. Nu cred că are vreunul mai tânăr de șaizeci de ani, dar sunt de o loialitate feroce.

– Chiar așa, făcu Bretton imperturbabil.

– Suficient de loiali cât să răpească niște femei dintr-o sală de bal, spuse Catriona în locul lui, căci la asta se referise, desigur.

Bretton privi în dreapta și în stânga, probabil pentru a se asigura că nici unul dintre oamenii lui Taran nu se afla suficient de aproape cât să-l audă.

– Oricum ar dori să-i spună domnului care s-a aflat aici mai devreme, nu prea cred că mâinile lui zbârcite ar nimeri să toarne ceaiul în ceașcă.

– Înţeleg, murmură ea întinzându-se să-şi toarne singură.

– Probabil nu mai e fierbinte.

– Am să suport. Când ducele zâmbi vag spre propria ceaşcă de ceai, Catriona întrebă: Doreşti încă o porţie?

La răspunsul lui afirmativ, turnă ceaiul călduţ în ceaşcă, apoi începu să-şi întindă gem pe un biscuit.

– Ai dormit bine? se interesă el.

– Nu, dar nici nu m-am aşteptat.

Nu avea de gând să se plângă de faptul că fusese găzduită în camera unei menajere. De fapt, se bucurase că i se oferise un pat; nutrise temerea că seniorul avea să-i găsească un loc la grajduri. Însă minuscula cămăruţă nu avea cămin, şi deşi lordul Oakley îi dăduse trei pături, erau toate destul de subţiri.

Cel puţin câtă vreme doamna McVittie era chelăreasă, Catriona putea fi sigură că salteaua era aerisită şi curată. Un pat cu ploşniţe ar fi fost cu adevărat insulta finală.

– Şi, domnia ta? Ai dormit bine? întrebă ea foarte politicoasă.

Bret primise camera lordului Oakley, neîndoielnic mai confortabilă decât a ei. Cu siguranţă nu la standardele unui duce, dar chiar şi aşa, probabil că cea mai bună cameră din castelul Finovair.

– Mă tem că nu, dar după cum spuneai, am să suport. Ducele îşi tăie o bucată de jambon şi o mâncă tacticos. Întotdeauna e atât de frig?

– În decembrie? Buzele tinerei femei se întredeschiseră într-o expresie de surpriză... şi poate o idee de dezamăgire. Doar nu-i pusese o întrebare atât de stupidă! Şi ea care tocmai stabilise că-i plăcea destul de mult acest englez de viţă nobilă. Ăă, da, răspunse într-un târziu.

Ducele nu-şi dădu ochii peste cap, ci îi ridică scurt spre cer cu exasperare.

– Nu, mă refeream la locul ăsta. La Finovair. Am tremurat toată noaptea.

– Nu ai avut foc în cameră?

– Ba da, dar mă tem că era un miraj. Și s-a stins până dimineața.

– Tatăl meu spune că de asta se căsătoresc scoțienii încă de când sunt tineri, zise Catriona dând din cap înțelegătoare.

La auzul acestor vorbe, ducele încremeni.

– Poftim?

– De dragul căldurii, explică ea. Este aproape imposibil să încălzești castelele vechi. De obicei eu dorm cu dulăul meu. Bretton aproape că-și scuipă ceaiul, însă Catriona urmă cu un mic zâmbet poznaș: N-ai decât să râzi, dar Limmerick cântărește patruzeci și cinci de kilograme. E ca o buiotă uriașă și blănoasă, care nu se răcește niciodată.

– Limmerick?

– Bunicul meu era irlandez, mormăi Catriona întorcându-se la mâncarea ei.

– Cum îmi imaginez că Ferguson nu și-a dezlegat dulăii să te alerge, ți-a fost suficient de cald azi noapte?

– Nu prea. Ridică din umeri, resemnată cu soarta ei. Stau în camera unei menajere. Nu are cămin, mă tem. Și, după cum ai ghicit, nici câine.

– Ai fost pusă în salonul servitorilor? Pe chipul lui se adunară nori grei de furtună.

– „Salon" este un termen cam exagerat, spuse cu modestie Catriona.

– Pe toți... scuze, se fâstâci el, dar nu înainte ca tânăra femeie să audă primele litere din „dracii". Am să vorbesc cu Oakley imediat. Nu permit să fii insultată de...

– Nu-i tocmai o insultă, îl întrerupse ea. Sau cel puțin nu una mai mare decât a fi informată că am fost răpită din greșeală. Puse jos felia de pâine prăjită și îl privi cu o sprânceană arcuită. Dacă tot trebuie să rabd deranjul, mi-ar fi plăcut să fie cu intenție.

Ducele se zgâi la ea preț de o clipă, apoi zâmbi, aproape fără voia lui.

– Te admir că reușești să-ți păstrezi buna dispoziție.

– Nu am ce să fac, ridică ea din umeri. Suntem blocați aici pentru câteva zile, așa că nu este cazul să ne dedăm la istericale.

– Chiar și așa, aranjamentul e inacceptabil. I-am spus lui Oakley că poate să-ți dea camera mea.

– Nu vreau să insist prea mult, spuse Catriona, fericită că Bret se mâniase atât de tare de dragul ei, dar camera ta e camera lui, iar ultimul lucru pe care va dori să-l facă e să lezeze demnitatea unui duce.

– Am fost răpit de un moșneag nebun care învârtea un drug pe deasupra capului! Demnitatea mea a încasat deja o lovitură fatală. Văzând că ea se străduia din răsputeri să nu râdă, o îndemnă morocănos: Hai, dă-i drumul!

Catriona își duse șervețelul la buze, își înăbuși chicotul, apoi adoptă o expresie cât se poate de serioasă înainte de a spune:

– Era o spadă lată, Excelență, nu un drug[1].

– Există vreo diferență?

– Dacă Hamish ar fi mânuit un drug, nu prea ai fi stat acum să discuți despre asta la micul dejun. Nedumerirea de pe chipul lui o împinse să-l lămurească: Este un par zdravăn de lemn, Excelență. Un trunchi de copac. Iar drugii nu se prea folosesc în bătălii. Ne place pur și simplu să-i aruncăm de ici-colo. Ei bine, bărbaților le place.

Se scurse o clipă îndelungată înainte ca Bretton să comenteze:

– Voi, scoțienii, aveți jocuri foarte ciudate. Catriona ridică din sprâncene sfidător, apoi se întoarse la ceaiul ei. Ce înseamnă asta? întrebă ducele.

– Habar nu am la ce te referi.

– *Privirea* aceea, o acuză el.

– Privire? repetă ea.

– Nu crezi că sunt în stare să arunc un buștean, rosti el mijindu-și ochii.

---

[1] În Scoția sunt foarte populare și acum întrecerile de *caber tossing*, la care participanții aruncă drugi de lemn, uneori trunchiuri de copac, lungi de patru metri. (n.red.)

- Ei bine, știu sigur că *eu* nu pot să arunc un buștean.
- Tu ești *femeie.*
- Da.
- Pot să arunc un nenorocit de buștean.
- Adevărata întrebare ar fi, cât de departe? zise ea arcuindu-și o sprânceană.

Ducele își dăduse probabil seama că începuse să semene cu un păun trufaș, căci avu bunul-simț de a adopta o expresie spășită. Apoi o surprinse cu totul mărturisind:

- Câțiva centimetri, în cel mai rău caz.

Catriona își păstră expresia arogantă preț de exact două secunde, după care își pierdu complet controlul și izbucni în râs.

- Of, Doamne, gâfâi ea, ștergându-și lacrimile. Of, Doamne!

Exact acela fu momentul în care Marilla își făcu intrarea în sala de mese. Marilla, despre care Catriona era sigură că rareori se ridica din pat până-n prânz. Evident, cineva îi șoptise că ducele obișnuia să se trezească devreme.

- Cât ești de veselă, Catriona, observă nou-venita; pe buzele ei, afirmația dobândi conotații acuzatoare nete.

Cea vizată deschise gura să răspundă, dar orice tentativă de comentariu inteligent îi pieri pe buze, căci Marilla renunțase la ținuta de seară cât se poate de nepotrivită împrejurărilor, înlocuind-o cu o rochie de brocart greu datând probabil din secolul anterior.

Nu că *așa ceva* ar fi lăsat-o mută pe Catriona. Persoanele descurcărețe i se păreau demne de admirat, iar dacă dulapurile lui Taran nu conțineau decât relicve din epoca georgiană, foarte bine. Dar Marilla își alesese o rochie de un roșu cât se poate de profund, întunecat și senzual, cu un corset foarte strâns pe talie și un decolteu pătrățos ce cobora mult mai mult decât ar fi fost cazul.

- Nu-i așa că e drăguță? spuse Marilla, netezindu-și fusta cu mâna. Era un cufăr plin cu rochii în pod. Unul dintre oamenii lui Taran l-a adus jos.

Catriona se mulţumi să se zgâiască mută. Cât despr duce, acesta nu părea capabil să-şi desprindă privirea d pe sânii Marillei, care tremurau la fiecare mişcare ca c budincă de-abia răsturnată din tavă. Catriona ar fi fos iritată, însă nici ea nu reuşea să-şi desprindă privirea d pe ei. Fuseseră ridicaţi atât de mult, încât partea de su devenise complet plată. Ar fi putut să aşeze o farfuri mare fără să se piardă o singură firimitură.

– Marilla, sugeră ea timid, poate ar trebui să... ăă...

– Nu aş putea nicidecum să port aceeaşi rochie dou zile la rând, anunţă cealaltă demn. Întrucât Catriona îmbrăcată în aceeaşi rochie de catifea verde pe care o purtase şi în seara precedentă, decise să se abţină de la comentarii, Marilla îşi flutură voios mâinile, alin- tându-se: E ca un bal mascat!

Catriona şi ducele icniră deodată, căci în urma gestu- lui fu cât pe ce să se dezgolească total. Dar ea probabi că nu observă, căci continuă să se agite veselă, sporovă- ind despre camera ei, despre sora ei, despre rochia ei.. La fiecare mişcare, Catriona tresărea, speriată că sâni Marillei aveau să se reverse pe neaşteptate lovindu-i p toţi în faţă.

– Domnişoară Marilla, spuse ducele într-un final, ridicându-se în picioare şi dregându-şi vocea. Sper că ţi- foame. Chelăreasa domnului Ferguson s-a întrecut p ea însăşi.

– O, eu rareori mănânc mai mult de o felie de pâin prăjită dimineaţa, răspunse Marilla. Coborî privirea spr festinul din faţa ei, apoi completă: Cu gem, desigur.

– Poate doreşti să faci o excepţie în dimineaţa asta sugeră Catriona, în vreme ce ducele se aşeză la loc. Ve avea nevoie de forţă. Excelenţa sa s-a arătat interesat d aruncatul buştenilor.

– Aruncatul buştenilor? repetă Marilla. Cât de foarte foarte nobil din partea domniei tale să te interesezi d obiceiurile noastre scoţiene, Excelenţă!

Catriona nu era sigură ce anume era nobil în toat povestea, darămite foarte, foarte nobil, dar decise să nu insiste, optând pentru împăciuire.

– Cred că va fi foarte distractiv. Dacă tot e în Scoția, ducele ar putea foarte bine să învețe câteva dintre tradițiile noastre.

– Va fi frig, remarcă Marilla.

Avea dreptate, desigur. Avea să fie crâncen de frig, iar dacă în discuție ar fi fost implicat altcineva, Catriona ar fi renunțat la sugestie în favoarea unui grog cald în jurul focului. Însă Marilla îi stătuse dintotdeauna ca un ghimpe în coaste, și, ceea ce conta și mai mult în acel moment, se tot arunca asupra ducelui.

– Va fi revigorant. Evident însă, va trebui să ne îmbrăcăm bine.

– Eu cred că e o idee fantastică, interveni ducele.

– Serios? întrebă Catriona.

– Serios? repetă Marilla. Bineînțeles. Ai un spirit sportiv atât de foarte aristocratic, Excelență!

– Foarte, foarte aristocratic, bombăni Catriona.

– Deși ar trebui să așteptăm până se mai potolește ninsoarea, le atrase el atenția.

– Deci încă mai ninge? Marilla își duse o mână tremurătoare la inimă.

Catriona arătă spre fereastră:

– Poți să te uiți pe geam, e chiar în fața ta.

– O, ce se va alege de noi? se tângui cealaltă fără să bage în seamă înțepătura.

– Îți recomand jambonul, spuse Catriona sec. Cu siguranță vom avea nevoie de rezerve care să ne ajute să supraviețuim în tot acest timp.

Ducele scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat.

– Ei bine, zise Marilla, poate doar o bucățică.

Sau trei, după cum se vădi.

Își aduse la masă pâinea prăjită, gemul și jambonul și se așeză în dreapta ducelui, făcând cumva ca scaunul ei să alunece la doar câțiva centimetri de al lui. Îi zâmbi drăgălaș, cu sânii aproape împungându-i brațul.

Catriona nu putu decât să se holbeze uluită. Cu siguranță acele corsete demodate nu puteau fi confortabile. Sânii Marillei se ridicau în fața trunchiului ei la cel puțin cincisprezece centimetri distanță.

– Ai dormit bine? o întrebă ducele, încercând brav să nu-și lase privirea să alunece în jos.

– O, Doamne, nu, răspunse Marilla, punându-și o mână pe brațul lui. Mi-a fost îngrozitor de frig.

– Poate că domnul Ferguson ar putea să-ți împrumute un câine, murmură el.

Marilla clipi surprinsă din frumoșii săi ochi albaștri. Catrionei, pe de altă parte, i se opri ceaiul în gât.

– Iar patul meu a fost înspăimântător de țeapăn și tare, continuă Marilla, oftând demonstrativ. Se întoarse spre duce cu o privire delicată. Dar al domniei tale?

– Al... ăăă... *poftim?*

– Patul domniei tale, Excelență, șopti ea. A fost țeapăn și tare? Catriona avu impresia că Bretton era pe punctul de a-și da duhul. Și oare ce se vedea... roșise? Chiar roșea! Cu adevărat! Dar pernele au fost plăcute, continuă Marilla. Îmi plac pernele moi, domniei tale nu?

Privirea ducelui alunecă imediat spre pernele moi ale Marillei. Catriona nu putea să nu înțeleagă. La fel alunecase și privirea ei. Era cam aceeași situație ca și cu fundul sfrijit al lui Taran când alergase prin sat încercând s-o șocheze pe soția vicarului. Era imposibil să nu te uiți.

– Ăăă... eu.... ăăă... Ducele își luă ceașca de ceai și goli ultimele rămășițe.

– Cât crezi că va dura până să fim salvați? întrebă Marilla pe o voce tainică.

– Nu suntem nicidecum în pericol, domnișoară Marilla, răspunse Bretton.

– Chiar și așa. Oftă dramatic. Smulși din casele noastre.

– Din casa lui Lady Cecily, o corectă Catriona, făcându-și de lucru cu mâncarea. Nu îndrăznea să ridice privirea. Efectiv nu îndrăznea. După cum se scutura comeseana lor, îi era groază de ce ar fi putut să vadă.

– Chiar și așa, spuse Marilla, cu ceva mai puțină dulceață și veselie decât în replica pe care i-o adresase ducelui. Oare ce vom face pentru a ne ocupa timpul?

– Cred că domnișoara Burns a sugerat un concurs de ncat bușteni, îi aminti Bretton.

– O, doar nu vorbești serios! protestă Marilla clipind ignată.

Catriona se uită la el exact la timp pentru a-l vedea când din umeri cu falsă modestie.

– Nu văd de ce nu am putea încerca. În plus, nu cum-mi-ai lăudat recent spiritul sportiv?

– Dar ai văzut vreodată un buștean?

– Domnișoara Burns îmi spune că e un fel de par.

– Da, dar e... O!

– Vai, îmi pare atât de rău, se scuză Catriona. Ha-r nu am cum a ajuns gemul meu să zboare așa de pe gură.

Marilla îngustă ochii până deveniră doar niște des-aturi fine, dar nu spuse nimic și, luându-și șervetul, șterse picătura roșie de pe piept înainte să alunece în pătura adâncă și întunecată dintre sânii ei.

Dacă ducele își închipuia că bușteanul era un sim-u par, nu avea de gând să-i dea voie Marillei să-l ntrazică.

– O, vai, spuse aceasta, aplecându-se spre el. Nu pot ajung la unt.

Bretton se întinse îndatoritor după unt, care se afla dreapta lui, iar Catriona privi uluită cum Marilla ofită de ocazie pentru a se trage și mai aproape de . Când ducele se întoarse, tânăra femeie era la doar țiva centimetri distanță, fluturându-și genele ca aripi-unui fluture.

Dacă Marilla nu i-ar fi fost antipatică de atâția ani, atriona ar fi fost impresionată. Sincer, fata trebuia reciată pentru perseverență.

Ducele îi aruncă o privire ce spunea clar „Salvea-mă!", iar ea tocmai încerca să găsească o cale de a-l uta când auziră toți sunetul unor pași ce se apropiau. ordul Oakley intră în sala de mese, iar Bretton sări în icioare pentru a-și întâmpina prietenul.

– Oakley! exclamă el, cu suficient entuziasm cât să rovoace o notă vagă de alarmă pe chipul celuilalt.

– Bret, spuse lordul Oakley încet, măsurând din priviri încăperea, ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să apară de nicăieri și să țipe „Surpriză!“

– Vino lângă noi, porunci ducele. Acum.

– Bună dimineața, Lord Oakley, îl salută Marilla.

Oakley coborî privirea spre ea și tresări.

– Ți-o amintești pe domnișoara Marilla, zise Bretton.

– O, nu fi caraghios, râse aceasta, cu un hohot ce o făcu să tremure din tot corpul. Oare cum ar putea să uite de oricare dintre noi?

Lordul Oakley se apropie în grabă de bufet, umplându-și farfuria.

– Eu și domnișoara Burns tocmai eram pe punctul de a termina, spuse Bretton rapid.

Catriona își simți buzele gata să se întredeschidă și aproape spuse „Serios?“, însă ducele îi aruncă o privire atât de disperată, încât nu putu decât să aprobe din cap și să mormăie „Mmm-hmm“, cu gura plină de la uriașa furculiță de ouă pe care tocmai o înfulecase.

– Tu poți să-i ții companie domnișoarei Marilla, i se adresă Bret amicului său.

Catriona își îndesă încă două înghițituri de mâncare în gură, observând cum Marilla îl studia critic pe lordul Oakley. Bietul om avea titlul de conte, își spuse cu o tresărire de vinovăție. Marilla avea să sară pe el ca... Ei bine, așa cum sărise pe duce.

Însă Catriona nu putea să-și asume responsabilitatea de a salva pe toată lumea de Marilla, iar ducele fusese primul care să-i ceară ajutorul... I-l ceruse tacit, dar chiar și așa. Ea înțelesese.

– Domnișoară Burns? o trezi el din visare, întinzându-i nerăbdător brațul. Catriona aprobă din cap și ridică o mână ca pentru a cere un mic răgaz, sorbind în grabă restul de ceai din ceașcă. Mergem la plimbare, îl informă ducele pe nepotul gazdei.

– E o idee minunată, se entuziasmă Marilla.

– O, dar tu trebuie să-ți termini micul dejun, interveni Catriona repede. Și să-i ții companie lordului Oakley.

- Asta mi-ar plăcea mai mult decât orice, murmură Marilla. Se întoarse spre tânărul nobil, care se așezase pe un scaun lângă ea, și îi zâmbi seducător pe deasupra pieptului opulent.

Catriona avu impresia că îl aude pe lordul Oakley înghițind în sec. Dar nu putea fi sigură. Ducele o prinsese deja de braț și o târa spre ușă.

capitolul 5

Brett nu eliberă brațul domnișoarei Burns până nu se îndepărtară preț de trei camere mari de Marilla Chisholm. De-abia atunci se întoarse spre ea și îi spuse:

- Mulțumesc. Apoi, fiindcă o singură dată nu era nici pe departe suficient, repetă: *Mulțumesc.*

- Cu mare plăcere, zise ea, coborând privirea spre ceva ce ținea în mână.

- Ți-ai adus un biscuit?

- Păi îmi era încă foame. Era vina lui. Dar cu siguranță avea să-l ierte. Catriona aruncă o privire spre ușa prin care tocmai trecuseră: Cred că e posibil să fi lăsat o dâră de firimituri în urma mea.

- Îmi cer sincer scuze, dar...

- Nu e nevoie să-ți ceri scuze, câtă vreme nu te deranjează dacă termin de mâncat acum.

- Chiar te rog.

- Aveam impresia că Marilla e gata să te atace, zise ea după ce luă o îmbucătură mică și delicată.

- Întotdeauna e atât de...

- Directă?

Un termen mai blând în locul celui pe care l-ar fi utilizat probabil el.

- Întocmai.

- Nu. Dar tu ești duce. Își desprinse privirea de pe mâncare, ridicând spre el ochii mari și plini de același amuzament care-i juca și pe buze. Îmi pare rău.

- Că sunt duce?

- Nu poate fi ceva bun în astfel de situații.

Bret deschise gura să spună... Ce anume? Se blo
Oare ce anume avusese în minte?

– Excelență? Catriona îl privi curioasă.

– Ai dreptate, spuse el. Oricât ar fi fost de plă
statutul aristocratic – serios, ce idiot s-ar fi plâns
bani, putere și prestigiu? –, trebuia totuși să recuno
că faptul că, atâta vreme cât Marilla Chisholm era
șită la vânătoare, viața ca grăjdar începea să pară des
de tentantă.

– Sunt sigură că în cea mai mare parte a timpu
e încântătoare, zise Catriona, lingându-și gemul de c
șune de pe degete. Viața de duce, adică.

El rămase stană de piatră, incapabil să-și desprin
privirea de pe gura ei, de pe buzele trandafirii și pli
Și de pe limba ei, ieșită să culeagă și ultimele picături
gem lipicios și dulce.

Limba ei. De ce se zgâia la limba ei?

– Nu-i cazul să-ți faci griji în ceea ce mă prives
urmă ea.

Ducele clipi, mutându-și privirea de pe buzele dia
ne înapoi la ochii ei.

– Poftim?

– Că am să mă țin după tine, explică tânăra feme
părând oarecum ușurată să dea cărțile pe față. Și cred
nici Fiona nu reprezintă un pericol.

– Fiona?

– Fiica mai mare a soților Chisholm. Este la fel de
ferită de Marilla precum, ei bine, precum sunt eu, cr
Nu intenționează câtuși de puțin să se mărite.

Bret o scrută cu o expresie de curiozitate:

– Asta înseamnă că nici tu?

– O, nu, eu intenționez s-o fac. Dar nu intenționez
mă căsătoresc *cu tine*.

– Bineînțeles că nu, replică el înțepat, în toată spl
doarea orgoliului său masculin. Primul lui refuz în m
terie de pețit, și nici măcar nu ceruse mâna nimănui.

Privirea ei o întâlni pe a lui și, preț de o clipă foa
scurtă, din ochii ei dispăru frivolitatea.

– Ar fi o mare prostie din partea mea chiar şi să mă gândesc la aşa ceva, mărturisi Catriona.

Nu părea să existe nici un răspuns potrivit la o asemenea declaraţie. Să o aprobe ar fi însemnat o insultă gravă, însă era evident că avea dreptate. Îşi cunoştea poziţia; avea obligaţia de a-şi găsi o partidă bună. Ducatul era înfloritor, dar fusese dintotdeauna mai bogat în pământuri decât în lichidităţi. Ducesele de Bretton intrau întotdeauna în familie cu zestre. Altfel ar fi fost cât se poate de inconvenabil.

El nu reflectase prea mult la căsătorie, de fapt, decât pentru a-şi spune „nu încă". Avea nevoie de o mireasă de viţă nobilă şi cu o zestre importantă, dar oricine s-ar fi dovedit a fi aceea, nu avea nevoie de ea chiar în acea clipă.

Şi totuşi, dacă *ar fi fost* să-şi aleagă o ducesă...

O contemplă pe domnişoara Burns, pierzându-se în cafeniul de nepătruns al ochilor ei înainte ca privirea să-i alunece spre colţul buzelor ei, unde o picătură minusculă de gem de căpşune licărea ispititor de trandafirie şi dulce.

– N-ai de gând să te măriţi cu mine, murmură el.

– Ei bine, nu, răspunse ea, părând derutată.

– Deci ceea ce sugerezi, rosti el precaut, e că, pentru propria mea siguranţă, ar trebui să rămân în compania ta pe durata prizonieratului nostru.

– Nu! exclamă ea, vizibil îngrozită de raţionamentul fals. Nicidecum n-am sugerat asta.

– Dar are logică, insistă el. Cu siguranţă înţelegi de ce e o soluţie înţeleaptă.

– Nu pentru mine! Când el nu se grăbi să răspundă, îşi înfipse palmele în şolduri. Eu trebuie să mă gândesc şi la propria reputaţie, chiar dacă tu nu o faci.

– E adevărat, dar nu-i nevoie să ne furişăm de lângă ceilalţi, oricât de încântător ar fi. Catriona se îmbujoră, iar ducele îşi zise că era un semn bun. Singurul lucru de care am nevoie, continuă el, este ca tu să joci rolul de piedică.

– Piedică? repetă ea pe o voce strangulată.

– Un scut uman, dacă vrei.

– *Poftim?*

– Nu pot fi lăsat singur cu femeia aceea, explică el, și nu simți nici o remușcare auzind nota de disperare din propriul glas. Te rog, dacă ții cât de puțin la aproapele tău!

– Nu sunt sigură ce am *eu* de câștigat din toate astea, spuse ea strângând din buze cu o expresie bănuitoare.

– Adică în afară de plăcerea încântătoarei mele companii?

– Exact, în afară de asta.

– Voi fi sincer... nu știu, chicoti el. Bucuria de a-i pune bețe în roate domnișoarei Marilla?

Catriona își înclină gânditoare capul într-o parte.

– Asta ar fi o bucurie, admise ea.

Ducele mai așteptă câteva secunde, apoi spuse renunțând la orice înflorituri:

– Te rog.

Buzele ei se întredeschiseră, dar oricare ar fi fost cuvântul ce-i stătea pe limbă, acesta rămase acolo preț de o clipă încremenită la nesfârșit.

– Bine, consimți în cele din urmă. Dar dacă se petrece chiar și o umbră – chiar și o șoaptă – de necuviință...

– Poți fi sigură că nu va fi cazul.

– Nu ai voie să mă mai săruți, îl preveni ea pe o voce joasă.

În mod normal ducele i-ar fi atras atenția că jucase și ea un rol important în povestea cu sărutul, dar era mult prea disperat să-i obțină consimțământul pentru a mai ridica problema.

– Am să mă străduiesc. Ochii ei se îngustară, obligându-l să continue: E tot ce îți pot promite.

– Prea bine. Ce vom face?

– Să facem?

– Sau nu te-ai gândit chiar atât de departe?

– Se pare că nu, zise el, adresându-i un rânjet pe care și-l dorea triumfător.

– Nu putem să stăm pur și simplu toată ziua aici, în vechea dogărie.

Pentru prima dată, Bret se opri să privească în jur. r aflau într-o încăpere de trecere, cu o ușă ce dădea pe holul cel mare și o alta, închisă în acel moment, ce ucea probabil la bucătării. Se aflau acolo câteva mese, ar în rest sala era aproape goală, cu excepția câtorva utoaie antice în colț.

– Deci așa se numește locul acesta?

– Știi ce e aia dogărie, nu-i așa? se interesă Catriona rivindu-l cu un ușor dispreț.

– Bineînțeles. Doar *locuiesc* într-un castel.

– Un castel englezesc, pufni ea.

– Este *tot* un castel, o asigură ducele scrâșnind cu pure din dinți.

Nu la fel de vechi precum Finovair, desigur, dar familia Bretton preceda dinastia Tudorilor cu cel puțin ouă sute de ani.

– Atunci știi că în dogărie nu se confecționează oage?

– Nu se confecționează nimic în dogărie, îi aruncă el. poi, constatând că de pe chipul ei tot nu dispăruse xpresia de scepticism, explică: În dogărie se venea după rie. Numele vine de la doagele butoaielor de lemn. idică o sprânceană. Ești satisfăcută?

– Asta n-a fost nicidecum un test.

– Chiar nu a fost? replică el. Dar simți că era pe punctul să zâmbească. Era puțin înspăimântător să constate ıı de bine se simțea.

– Noi, scoțienii, suntem mândri de istoria noastră, cunoscu ea.

– Mi-ar prinde bine o bere în momentul de față, zise ret privind cu tristețe butoiul vechi și uscat.

– Bere? Pentru un duce?

– Momeala aceasta n-am s-o mușc, proclamă el truș, dar surâsul ei răutăcios îl făcu să bombăne: Vei une probabil că este prea devreme pentru spirtoase e orice fel.

– Nu și în dimineața asta, răspunse Catriona foarte ncer. Ducele o privi cu o expresie de curiozitate căreia

i se suprapunea admirația. Ei bine, să vedem, spuse e
numărând pe degete. Am fost răpită...

– La fel și eu, remarcă el.

– ... aruncată într-o trăsură...

– Aici m-ai prins, admise el.

– ... pipăită...

– De cine? întrebă ducele.

– De tine, răspunse ea, dar nu-ți face griji, am scăp
foarte repede.

– Ia ascultă-mă, se răsti Bret. Nu avusese niciodat
pretenția de a înțelege mintea femeilor, dar le înțeleg
perfect corpul și era absolut sigur că și Catriona savur
se sărutul din noaptea precedentă la fel de mult ca e
Când te-am sărutat...

– Nu mă refer la sărut. Bret se zgâi la ea consterna
iar Catriona își drese vocea. S-a întâmplat atunci când
ăă... Nu contează.

– O, nu, să nu îndrăznești, o avertiză el. Nu poți s
deschizi un astfel de subiect, apoi să refuzi să-l discuți.

– În trăsură, bombăni ea. Chiar așa, totuși ce căut
în trăsură?

– Era trăsura mea, îi aminti el.

– Da, dar noi, restul, eram în sala de bal.

– Eram obosit, zise ducele ridicând din umeri.

Era adevărat. Și fusese și plictisit, deși nu avea s
recunoască. Balul de gheață al familiei Maycott fuse
destul de plăcut, dar nu-și dorise, de fapt, decât să mea
gă acasă.

– Presupun că era târziu, dădu să spună domnișoa
Burns.

– Nu schimba subiectul. Catriona nici măcar n
încercă să afișeze o expresie inocentă, iar el îi amint
Pipăitul.

– Erai adormit, murmură ea, cu obrajii colorați exa
în nuanța de roz potrivită ocaziei.

– Sunt sigur că te înșeli. „Oare am pipăit-o în somn
se întrebă el uluit.

Asta o scoase din sărite:

– M-ai strigat Delilah, scrâșni ea.

– O! Simți un gol în stomac și bănui că obrajii lui începeau, la rândul lor, să capete nuanța de roz potrivită ocaziei. Adică una destul de intensă.

– Cine e Delilah? întrebă Catriona.

– În nici un caz o persoană pe care ai avea vreun motiv s-o întâlnești.

– Cine e Delilah?

Discuția nu avea cum să se sfârșească bine.

– Cu siguranță nu e momentul potrivit...

– *Cine e Delilah?*

Ducele se opri, privindu-i cu atenție chipul. Domnișoara Burns era încântătoare, aprinsă în obraji și cu ochii aruncând fulgere. Când privirea îi alunecă spre buzele ei simți din nou acea dorință copleșitoare de a o săruta. Nu era neapărat un impuls, ci mai mult o nevoie. S-ar fi putut abține dacă era nevoit să o facă, dar, of, ce tristă și fadă ar fi fost lumea dacă toți și-ar fi stăpânit pornirile!

– La ce te uiți? întrebă ea bănuitoare.

– Ești geloasă? surâse ducele.

– Bineînțeles că nu. Tocmai am discutat...

– Ești geloasă, decretă el.

– Ți-am spus că nu... Ce faci?

– Închid ușa cu piciorul, explică Bret, făcând exact ceea ce spusese. Era o încăpere mică și nu avu nevoie de mai mult de trei pași pentru a ajunge lângă ea. În legătură cu sărutul acela, continuă, trăgând-o în brațele sale. Buzele ei se întredeschiseră, exact la timp ca el să le mângâie blând cu gura. Am promis că am să mă străduiesc, murmură abia auzit.

– Că ai să te străduiești să nu mă săruți, îi aminti ea, cu vocea tremurându-i ușor până deveni o șoaptă.

Ducele îi mușcă mărunt buza de jos, apoi îi exploră cu blândețe colțul gurii.

– Străduințele mele, se pare, nu au nimic de-a face cu a *nu* te săruta.

Catriona scoase un sunet nearticulat. Dar nu era un refuz. Cu siguranță nu era un refuz.

Bret intensifică sărutul, înfiorându-se de dorinţă când îi simţi corpul relaxându-se în braţele lui. Nu înţelege ce anume avea această femeie, ce mister din lăuntru ei îl făcea să-şi dorească să o posede, însă asta simţea O dorea cu o intensitate care ar fi trebuit să-l înspăi mânte. Nu-şi permisese niciodată frivolităţi cu femei de viţă nobilă şi nu era în căutarea unei mirese. Catrion Burns era complet nepotrivită pentru el, din aproape toate punctele de vedere.

Aproape.

Adevărul era că atunci când o ţinea în braţe... Nu, chiar şi atunci când pur şi simplu se afla în aceeaşi încăpere cu el...

Era fericit. Nu doar mulţumit, nu încântat. Fericit. Plin de bucurie. Dumnezeule, parcă îi închina un imn, dar asta era ceea ce simţea, ca şi cum un cor de îngeri ar fi cântat în sufletul lui, inspirându-i atâta plăcere încât n-o putea strânge în baierele sufletului. Se revărsa prin zâmbetul lui, prin sărutul şi mâinile lui, şi trebuia nea părat să o împartă şi cu ea. Trebuia s-o facă să o simtă.

– Te rog spune-mi că-ţi place asta, o imploră.

– N-ar trebui, răspunse ea pe o voce răguşită.

– Dar îţi place.

– Îmi place, recunoscu ea, gemând când palmele lui îi cuprinseră posteriorul.

– Nu minţi!

– Nu în legătură cu aşa ceva.

– Catriona, murmură el, apoi se dădu înapoi câţiva centimetri. Se întâmplă vreodată să fii strigată Cat?

– Niciodată.

Ducele o privi timp de o clipă, tentat să declare că el avea s-o strige astfel. Voia ceva special pentru ea, ceva doar al lui. Dar nu i se potrivea, îşi dădu el seama. Nu avea să fie niciodată Cat. Ochii ei erau prea rotunzi, prea deschişi şi sinceri. Nu exista nimic ascuns în persoana ei, nimic viclean sau calculat.

Ceea ce nu însemna însă că n-ar fi fost extrem de deşteaptă. Şi spirituală. Şi raţională.

– Cine e Delilah? şopti ea. *În timp ce îl săruta.*

și încăpățânată, aparent. Ducele se dădu înapoi exact cât să-și sprijine nasul de al ei.

– A fost amanta mea, rosti, incapabil să fie altfel decât sincer.

– A fost?

Dacă povestea vieții lui ar fi fost scrisă de Shakespeare, ar fi spus poate că Delilah devenise parte din trecutul lui în clipa în care o văzuse pentru prima dată pe Catriona. Că fusese atât de tare lovit de săgeata lui Cupidon, încât toate celelalte femei deveniseră neinteresante și fade.

Adevărul era însă că Bret rupsese legătura cu „Deliciosa Delilah" de câteva săptămâni. Era extenuant să-i fii companie celei mai faimoase cântărețe de operă din Londra. Asta lăsând la o parte temperamentul ei, care era extrem de dramatic, atât pe scenă, cât și în afara acesteia. Dar ceea ce îl înnebunise fusese suita admiratorilor. Nu putea sta liniștit să bea ceva la clubul White fără ca masa să-i fie asaltată de o haită de tineri care îi făceau cu ochiul, rânjeau libidinos și își îndesau beți coatele în umărul lui.

Chiar și la Balul de Gheață fusese acostat de o mână de tineri care ardeau de nerăbdare să discute cu el despre legendara doamnă. Asta fără a mai vorbi de gesturile obraznice și grosolane, ca și cum tinerii filfizoni ar fi putut aproxima rotunjimile faimoasei Delilah făcându-și mâinile căuș în fața lor.

Dacă tot trebuia să depună atâta efort pentru a fi cu o femeie, măcar să fie una de a cărei companie să nu se poată lipsi nicicum.

Se dădu în spate încă un centimetru, apoi încă unul, privind-o pe domnișoara Burns – *Catriona* – cu o expresie ce aducea a uluire.

– A fost, declară încet. Nu am nici o amantă în momentul de față. Nu aș putea, cred... „Acum că te-am cunoscut pe tine." Dar nu o spuse. Cum ar fi putut să o spună? Imposibil să fie adevărat. Un bărbat nu putea să se îndrăgostească într-un răstimp atât de scurt.

Aşa ceva pur şi simplu nu se întâmpla. Şi cu siguranţ nu i se întâmpla lui. Cred că m-ai vrăjit, şopti ducele.

Cu siguranţă, asta era singura explicaţie posibil. Nu conta că el nu credea în nici un fel de zâne sau vrăjitoare sau magie.

Se aplecă să o sărute din nou, abandonându-se vrăji, dar în clipa în care buzele lui le atinseră pe-ale ei, auzi agitaţie în holul cel mare, urmată de un sunet îngrozito

Taran Ferguson mugea în căutarea Catrionei.

capitolul 6

Catriona îşi spuse că trebuia să fie recunoscătoar. A-l săruta din nou pe duce era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, şi cu greu şi-ar fi imaginat ceva care să-i potolească mai repede dorinţa decât gândul că Taran Ferguson ar fi putut da buzna peste ei.

– S-ar putea să fiu nevoit să-l ucid, bombăni ducel, desprinzându-se cu regret din îmbrăţişare.

– Catriona Burns! tună seniorul.

– Trebuie să văd ce vrea, spuse tânăra femeie, încer când să-şi netezească fustele.

Oare arăta şifonată? *Se simţea* şifonată.

Bretton se dădu la o parte arătând din cap spre uşă, dar înainte ca ea să apuce să iasă în hol, Taran dădu buzna în dogărie, îngustând din ochi când îi văzu pe ce doi ocupanţi ai încăperii.

– Catriona Burns, se răsti el. Ce naiba cauţi aici?

– Tu m-ai răpit, îi aminti ea.

– Nu intenţionat! În mod normal l-ar fi biciuit cu o replică usturătoare, dar era greu să facă pe sfânt când Taran tocmai o surprinsese singură cu ducele de Bretton. Te afli sub acoperişul meu, fetiţo, ceea ce în seamnă că eşti sub protecţia mea, declară Taran sever.

– Nu-mi vine să cred că tocmai a spus asta, remarc ducele, fără a se adresa cuiva anume.

– A, nu, izbucni Catriona furioasă, împungându-l pe Taran în umăr cu degetul. Nu aş fi ajuns într-o astfe

situaţie dacă nu erai tu. Nu ai nici un drept să te ...ndici stăpân...

– N-am de gând să te dau înapoi tatălui tău cu repu...ția distrusă, mormăi bătrânul.

– Acum chiar nu cred că ai spus *asta*, interveni duce... pe un ton înspăimântător de calm. Fiindcă dacă ai ...us-o, s-ar putea să fiu nevoit să te ucid.

– Ei, mormăi Taran, aveai deja intenţia asta. Cu un ...t nerăbdător, flutură din mână spre duce pentru ... exclude din discuţie şi se întoarse spre Catriona. ... poţi fi lăsată singură cu el.

– Dar m-ai lăsat singură cu el azi-noapte! Taran o privi ... o expresie goală, iar ea completă: Când se presupune ... încercai să ne găseşti camere.

– A, bine, făcu Taran dregându-şi glasul stânjenit. ... poţi să mai rămâi singură cu el. Îl cunosc pe taică-tău ... treizeci de ani. N-am să-l fac de ruşine permiţându-ţi ... rămâi singură în nenorocita de dogărie cu ducele ... Breedon.

– Bretton, îl corectă ducele pe un ton sec.

– Ştie cum te cheamă, îi spuse Catriona, fără a-şi des...rinde însă privirea de la Taran. Vrea doar să te sâcâie.

– Nu mă interesează cum îl cheamă...

– Ar trebui să te intereseze, murmură Bretton. Chiar ... trebui.

– ... dar nu are să mai petreacă nici o clipă singur cu ...ne, încheie seniorul. Mâna lui mare se închise peste ...cheietura Catrionei. Vino.

– Dă-mi drumul, Taran! exclamă tânăra femeie, zvâr...olindu-se să scape din strânsoare. „Dumnezeule, dacă ...ața mea continuă în nota asta dramatică, m-aş putea ...uca de teatru!“ îşi zise ea.

– Îţi sugerez să-i dai drumul domnişoarei Burns, rosti ...retton; deşi păstră un ton lejer şi relaxat, în vocea lui ...zbătu clar tăişul de oţel de dincolo de cuvinte.

Taran îl fixă cu o expresie şocată, după care se supuse ... un gest demonstrativ.

– Ştii ce, Taran, spuse Catriona scuturându-şi mâna, ...hiar dacă apreciez grija pe care o porţi reputaţiei mele,

ţi-a trecut măcar o dată prin cap că domniţele celelal
merită acelaşi respect?

– E altceva, mormăi bătrânul.

– *Cum anume?* izbucni ea, pierzându-şi ultima brun de răbdare.

Taran arătă din cap spre duce, care continua să-l fix ze cu o privire de gheaţă:

– El n-o să te ia de soţie.

– Sunt conştientă de asta, îi aruncă la rândul Catriona, dar, fără îndoială, nici nepotul tău nu se căsători cu toate cele trei tinere lady.

– Am doi nepoţi, bombăni stăpânul castelului.

– *Taran*, scrâşni ea. Dar Taran Ferguson nu fuse niciodată adeptul logicii şi al constanţei. Îşi încruci braţele solide, scoase bărbia în afară şi o sfredeli cu privire de uliu. Un uliu infantil. Bine, zise Catriona c tând. Vin cu tine, nu-i cazul să faci o asemenea scenă.

– Nu! spuse ducele brusc, făcându-i pe cei doi să răsucească spre el. Îşi îndreptă arătătorul spre tânăra f meie: Mi-ai promis.

– La ce se referă? vru Taran să ştie.

„Marilla“, îşi aminti ea.

– Trebuie să merg cu el, afirmă într-un târziu, plecâ du-şi uşor capul în direcţia lui Taran.

Îi spusese lui Bretton că nu puteau să-şi petreac ziua între patru ochi. Chiar dacă Finovair era un cast izolat, iar circumstanţele întâlnirii lor oarecum neobi nuite (iar asta era puţin spus), regulile bunei-cuviin nu puteau fi abandonate cu totul. În fond, ducele d Bretton nu avea s-o ia de soţie pe domnişoara Catrion Burns din Kilkarnity. Iar Marilla Chisholm avea să r mână cea mai mare bârfitoare de la nord de Dunbar.

Catriona era încăpăţânată, dar nu şi rebelă, şi nu cr dea că putea să îndure o viaţă de proscris social. Şi m important, nu credea că părinţii ei ar fi putut să îndur aşa ceva.

Nu avea să le provoace o asemenea ruşine. Nu pute Cu un suspin, îl privi pe duce, impunându-şi să nu s înece în ochii lui albaştri, şi declară:

— Taran are dreptate. Seniorul își desfăcu brațele și scoase un croncănit care ar fi făcut și o cioară de rușine.

— Oricât mi-ar fi de greu să recunosc, scrâșni Catriona.

— Atunci vin și eu cu tine, spuse ducele.

Catriona încercă să ignore valul cald de încântare provocat de cuvintele lui. Îi plăcea ducele de Bretton. Nu conta dacă el îi dorea compania doar pentru a se scăpa de Marilla, fiindcă undeva, în adâncul sufletului, unde îi era frică să recunoască, știa că acesta nu era singurul motiv pentru care insista să rămână pe lângă ea. O plăcea și el, la rândul lui.

Și chiar dacă nu avea să iasă nimic din asta, Catriona decise că, pentru prima dată, avea să renunțe cu totul la gândirea ei practică și să trăiască din plin clipa. Ei bine, poate nu chiar *cu totul*. În fond, tocmai se declarase de acord cu afirmația lui Taran că nu trebuia să rămână singură în compania lui Bretton. Dar dacă tot era prizonieră în castelul Finovair pentru o perioadă imposibil de anticipat, avea de gând să se simtă bine.

— Taran, spuse, răsucindu-se spre bărbatul mai în vârstă cu un zâmbet diabolic, ai cumva un drug zdravăn?

— Mi-e frig, scânci Marilla.

— Gura, o mustră Catriona, fără a-i arunca măcar o privire. Bărbații – Bretton, Oakley și Rocheforte – erau adunați în jurul lui Taran, care se bucura vizibil de rolul lui de căpetenie. Catriona nu-l putea auzi, dar îl vedea fluturându-și brațele cu multă vigoare.

— O, uite, remarcă Marilla, pe un ton fățiș neinteresat. Vine și sora mea.

Catriona își mută atenția de la bărbați și o urmări pe Fiona Chisholm traversând în grabă peluza acoperită de zăpadă, strângând în jurul ei o mantie antică. Și ea alesese să poarte aceeași rochie cu mâneci lungi în care fusese îmbrăcată cu o seară în urmă.

— Au început deja? întrebă Fiona cu respirația tăiată.

— Credeam că ai de gând să rămâi în camera ta toată ziua, spuse Marilla pe o voce posomorâtă.

– Aşa e, dar apoi doamna McVittie mi-a spus că se pregăteşte un trunchi de aruncat. Ochii Fionei licăriră veseli în spatele ochelarilor. N-aş vrea în ruptul capului să ratez aşa ceva.

– Taran nu ne dă voie să mergem prea aproape, se plânse Marilla. Cică terenul de aruncat buşteni nu e locul potrivit pentru socializarea între sexe.

– De când este Taran un apărător atât de aprig al bunei-cuviinţe? întrebă Fiona.

– Ai fi surprinsă, bombăni Catriona.

Cele trei tinere rămaseră tăcute preţ de câteva clipe, strângându-se instinctiv laolaltă pentru a se încălzi, cu privirile aţintite în depărtare asupra bărbaţilor. Catrionei încă nu-i venea să creadă că aveau să se întreacă la aruncarea buşteanului, deşi adevărul era că nu fusese nevoită să-i încurajeze prea mult. Bărbaţii se arătaseră ridicol de nerăbdători să-şi demonstreze abilităţile; de fapt, singura dificultate constase în a obţine un par convenabil. Şi nici măcar acest lucru nu fusese prea dificil: oamenii lui Taran tocmai aduceau ditamai trunchiul de copac de pe câmp.

Taran spuse ceva care îi făcu pe ceilalţi să râdă, apoi Rocheforte rânji şi îşi ridică braţele, ca pentru a-şi umfla muşchii. Catriona simţi rânjetul apărând şi pe faţa ei în acelaşi timp. Nu avusese ocazia să discute cu el în ziua aceea, dar cu siguranţă părea un tip relaxat.

– Ştii unde e Lady Cecily? i se adresă Fiona.

– Nu, n-am văzut-o deloc. Am fost nevoită să-i ţin companie lui Taran de la micul dejun încoace.

– Mai puţin atunci când ai fugit cu ducele, îi aminti ţâfnoasă Marilla.

Fiona o privi cu o expresie de interes nedisimulat.

– Nu am fugit cu ducele, răspunse Catriona. Pur şi simplu am terminat în acelaşi timp micul dejun.

– Şi m-aţi lăsat singură, se smiorcăi Marilla.

– Alături de contele de Oakley!

– Ai luat micul dejun cu lordul Oakley? o întrebă Fiona pe sora ei.

– *Începusem* să iau micul dejun cu ducele de Bretton până să fugă domnişoara aici de faţă cu el, preciză Marilla.

Catriona oftă exasperată. Nu avea rost să accepte provocarea la ceartă. Preferă să se întoarcă spre Fiona şi să întrebe:

– Tu ce-ai făcut toată ziua?

– Am modificat rochii. Probabil cu asta este prinsă şi Lady Cecily. Nu ţi-a spus nimeni despre cuferele care au fost coborâte din pod?

– Nu până nu m-am întâlnit cu Marilla la micul dejun. Camera mea este într-o cu totul altă parte a castelului.

– În aripa servitorilor, murmură Marilla, fără a-şi desprinde privirile de la bărbaţi.

Lordul Oakley râdea de o replică a vărului său. Arăta atât de diferit când zâmbea, mult mai atrăgător, decise Catriona. Deşi oricum nu se compara cu ducele.

Fiona îi aruncă surorii sale o privire iritată înainte de a continua discuţia.

– Dacă te simţi bine în rochia pe care o purtai când ai sosit, nu pierzi mare lucru. Majoritatea ţinutelor din podul lui Taran erau pentru femei mult mai bine dotate decât noi. Sesizând căutătura arogantă a Marillei, se corectă: Mai bine dotate decât unele dintre noi. Chiar ar fi trebuit să-mi dai voie să-ţi modific puţin rochia, Marilla. Cum aceasta o ignoră, Fiona ridică din umeri şi se întoarse spre Catriona. Crezi că ştiu ce anume e un drug scoţian? o întrebă, ridicându-şi colţurile gurii într-un zâmbet fin.

– Excelenţa sa ştie că e vorba de un buştean, răspunse Catriona, înăbuşindu-şi propriul zâmbet. Habar n-am încă la ce lungime şi grosime se aşteaptă.

– Ceilalţi doi sunt pe jumătate scoţieni, reflectă Fiona. Inevitabil, dacă sunt înrudiţi cu Taran.

– Nu i-am mai văzut niciodată aici până acum.

– Nici eu. Urmă o clipă de tăcere, apoi Fiona murmură: E oare posibil...

– ... să nu aibă idee în ce s-au băgat? încheie Catrio
în locul ei.

Fiona rânji drept răspuns.

– Ei bine, eu cred că propunerea ta n-a fost deloc î
țeleaptă, o anunță Marilla. Când vor vedea trunchiu
și își vor da seama că nu sunt în stare să-l ridice, se v
simți caraghioși. Iar bărbaților *nu* le place să fie țin
bătăii de joc.

– Asta ar însemna ca tuturor să le lipsească simțu
umorului, comentă Catriona.

Își îndreptă din nou privirea asupra bărbaților. Sa
mai exact, și-o lăsă *în continuare* ațintită asupra lor. Nu
pierduse din ochi nici o clipă. Ducele părea să se di
treze copios, râzând în hohote la o afirmație de-a l
Rocheforte.

Apoi se întoarse și ochii li se întâlniră. Iar el zâmb
Rânji, de fapt.

Tânăra femeie își simți inima bubuind zgomoto
apoi oprindu-se preț de trei bătăi.

– Ați văzut? spuse Marilla entuziasmată. Excelența
tocmai mi-a zâmbit.

– Mie mi s-a părut că se uita la Catriona, zise sora e

– Nu vorbi prostii.

– Momeala aceasta chiar n-am s-o mușc, murmur
Catriona.

– Ce-ai zis? întrebă Marilla, fără a primi însă nici u
răspuns.

– O, priviți, spuse Fiona. Vin oamenii cu bușteanul
Măcar zăpada îl face mai ușor de transportat.

Catriona își lungi gâtul pentru a-i vedea mai bine p
cei patru bărbați care aduceau trunchiul de copac. E
enorm, măsurând cel puțin patru metri jumătate în lu
gime. Îl prinseseră în lanțuri, trăgându-l după ei ca p
o sanie.

– E momentul să vă dovediți bărbăția, flăcăii mei
anunță Taran, suficient de tare cât să-l audă și femeil
Brațul lui desenă în aer un arc maiestuos: Cu bușteni c
acesta s-au întrecut și strămoșii noștri.

Aspectul trunchiului era descurajant. Părea să cântărească pe puţin o sută de kilograme şi era gros cât un picior de voinic.

Catriona îşi strânse energic buzele în încercarea de a ţine în frâu un hohot de râs. Nu putea distinge expresiile de pe faţa lordului Oakley sau de pe cea a domnului Rocheforte, însă ducele de Bretton rămăsese cu gura căscată.

– Domnia ta eşti primul, Excelenţă! răcni seniorul, spre stupefacţia lui Bretton. Nu uita, nu contează cât de departe îl arunci, important e să aterizeze în cap.

– Glumeşti, spuse ducele.

– O să-şi ţină echilibrul, îl asigură Taran, dacă îl arunci cum trebuie.

Catriona se strădui să nu chicotească.

– Scuzaţi-mă, spuse ducele.

– Pfft. Brrrt. Tot soiul de sunete nepoliticoase se revărsară din gura Catrionei până când aceasta se dădu bătută, într-un final, şi izbucni în râs.

– Oo! exclamă Fiona, dar cealaltă râdea prea tare ca s-o bage în seamă. Catriona, insistă domnişoara Chisholm pe un ton de avertizare.

– O! O! scheună Catriona, sufocându-se de râs.

– Ţi-am zis eu, croncăni Marilla.

Catriona îşi şterse ochii şi ridică privirea exact la timp pentru a-l vedea pe duce îndreptându-se furtunos spre ea.

– Excelenţă, ciripi tânăra femeie, fără a reuşi să mai scoată vreun cuvânt.

Ducele îndreptă un deget spre ea:

– Mi-ai spus că e un drug, zise el sfredelind-o cu privirea.

– *Chiar* e un drug, reuşi ea să îngaime.

– E un nenorocit de stâlp!

– O, cred că e mai mare decât un stâlp. Buzele aristocratului se strânseră într-o linie severă, dar Catriona nu se lăsă impresionată. Ducele de Bretton, se părea, era înzestrat cu un excelent simţ al umorului. În trei

secunde avea să râdă şi el cu poftă. Încă mai crezi că p
să-l arunci? rosti ea sfidător.

Ducele făcu un pas în faţă. Probabil că pentru res
observatorilor arăta furios, dar ea vedea râsul licărind
în ochi.

– Nici... măcar... un... centimetru.

Iar în acel moment Catriona îşi pierdu cu totul stă
nirea de sine. Ţinându-se de burtă, râse cu atâta po
încât se temu să nu leşine de sufocare.

– Ce faţă ai făcut! Ce faţă ai făcut! gâfâi ea. Ar fi t
buit să vezi ce faţă ai făcut!

– Catriona! exclamă Marilla oripilată.

Avea dreptate, îşi zise Catriona. Nu se vorbea a
cu un duce. Dar ce faţă făcuse! Ce faţă făcuse! Fuse
nemaipomenită.

Râse şi mai tare, agăţându-se de Fiona pentru a n
cădea. Restul bărbaţilor se apropiaseră la rândul lo
amuzaţi de veselia ei incontrolabilă, şi din colţul och
lui văzu că Lady Cecily se adăugase şi ea grupului. Bi
fată purta un fel de rochie antică de doliu, al cărei b
cart negru se târa anevoie prin zăpadă.

– Domnişoara Burns are nevoie de aer, anunţă du
le. Înainte ca cineva să poată face vreo sugestie, o luă
sus în braţe, precizând: O duc înăuntru.

Și astfel, pe neașteptate, răceala de gheaţă dispăru d
aer. Catriona îşi permise să-şi sprijine obrazul pe piep
lui Bretton şi în clipa aceea, ascultându-i bătaia regul
a inimii, nu se putu abţine să nu-şi spună că acesta e
locul în care îi fusese sortit să ajungă.

Din păcate, lordul Oakley interveni, stricând totul.

– O duci înăuntru ca să ia o gură de aer?

– Taci, se răsti ducele.

Catriona bănui că era pe cale să se îndrăgostească

– Stai! ţipă Taran, tropăind prin zăpadă. Are nevo
de o damă de companie!

– Mă duc eu, se oferi Fiona.

– Te duci? se miră seniorul.

– Mi-e frig, spuse Fiona cu un zâmbet doar aparent placid. Și încă mai am de cusut ceva ce trebuie să fie gata înainte de cină.

– Crezi că m-ai putea ajuta? întrebă Lady Cecily. Nimic din ceea ce mi-a fost adus din pod nu-mi vine bine, și sunt teribil de neîndemânatică.

– Desigur. De ce nu vii cu mine? Vom bea un ceai în camera mea și ne vom ocupa de rochii.

– Era vorba să-i ții companie domnișoarei Burns, îi aminti Taran.

– O, dar Catriona va bea și ea ceai cu noi, spuse Fiona. Dacă dorește, evident.

– Mi-ar face mare plăcere, zise Catriona, deși poate nu la fel de multă plăcere pe cât simțea în acel moment, cuibărită în brațele lui Bretton.

– Marilla, tu trebuie să rămâi să urmărești concursul de aruncat bușteni, îi ceru Fiona. Marilla păru gata să o contrazică, dar sora ei adăugă: Domnii trebuie să aibă spectatori.

Marilla decise, probabil, că un conte plus un viconte francez făceau împreună ceva mai mult decât un duce, căci expresia ei se transformă pe loc într-una de încântare deplină.

– Nu-mi pot imagina o activitate mai plăcută, susură ea așezând o mână delicată pe brațul musculos al lordului Oakley. Totul e atât de foarte, foarte palpitant!

– Foarte, i se păru Catrionei că o auzise pe Lady Cecily murmurând.

– Ne întoarcem la buștean, atunci! chiui Taran. Bătrânul lord și nepoții lui, se făli el, îndesându-i un cot în coaste domnului Rocheforte. Așa cum ar trebui să fie, luându-se la întrecere pentru a o impresiona pe cea mai frumoasă domniță din comitat. Domnul Rocheforte zâmbi forțat, dar unchiul său nu-l luă în seamă, continuând: Asta e cea pe care am vrut-o pentru tine de la bun început. E cea mai drăguță fată de pe aici, are ceva bani și e scoțiancă.

Domnul Rocheforte spuse ceva ce nu mai ajunse l urechile Catrionei, apoi Taran își încruntă sprâncenel stufoase și mormăi:

– Am vorbit în șoaptă! Nu m-a auzit nimeni. Înaint să apuce cineva să-l contrazică, ridică pumnul în aer strigă din nou: Înapoi la buștean!

– Înapoi în casă, replică Fiona și porni iute, urmat îndeaproape de Lady Cecily.

Cât despre duce, acesta o luă spre Finovair cu un pa mult mai măsurat. Catriona, cuibărită confortabil și l căldură în brațele lui, nu avu de ce să se plângă.

capitolul 7

Până să ajungă Bret în salon, domnișoara Chisholn și Lady Cecily dispăruseră.

– Se pare că prietenele tale ne-au părăsit, îi spuse e Catrionei, punând-o jos pe o canapea uzată.

– Poate se așteptau să mergem după ele în camer Fionei?

– O, dar nu aș îndrăzni să intru în camera unei lady declară Bret, ducând o mână la inimă pentru a-și sub linia cuvintele. Catriona îi aruncă o privire ce exprim neîncredere totală, obligându-l să adauge: În orice ca nu știu unde se află camera ei.

– Să știi că nici eu.

– Se pare că suntem nevoiți să rămânem aici, rânj ducele.

– Singuri, completă ea, pe buze furișându-i-se u zâmbet.

– Nu-ți faci griji pentru reputația ta?

– Ușa e deschisă, îl atenționă ea arătând într-acolo.

– Păcat, murmură Bret. Se cocoță pe masă, testând- mai întâi, înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe ea ca tot restul mobilierului din castelul Finovair, și aceast era scorojită și șubredă.

– Excelență!

– Nu crezi că ar trebui să mă strigi pe numele mic?

– Nici vorbă, replică ea ferm. Pe de altă parte, habar n-am care este.

– John, spuse el, și încercă să-și amintească ultima dată când fusese strigat astfel. Mama lui îi folosea prenumele, dar numai ocazional. Prietenii îl strigau Bret. El însuși își spunea astfel în gând. Dar când o privi pe Catriona Burns, care se așezase mai bine pe canapea, se întrebă cum ar fi fost să aibă pe cineva care să-l strige John.

– L-am auzit pe lordul Oakley zicându-ți Bret.

– Mulți mă strigă așa, spuse el, ridicând ușor din umeri.

Coborî ochii, simțindu-se brusc jenat să-i întâlnească privirea. Crezuse că era stăpânit de poftă, apoi de dorință, apoi de ceva cu mult, mult mai dulce. Dar acum, învolburându-se în mijlocul tuturor acestor emoții, își dădu seama că tânjea după ceva neobișnuit. După tânăra femeie, neîndoielnic, dar și după altceva. Un anumit sentiment, o anumită trăire.

Tânjea să fie cunoscut de cineva în toată ființa lui, iar partea cea mai ciudată era că nu se simțea deloc înspăimântat.

– Nu aș putea nicidecum să-ți zic „Bret" în fața celorlalți, protestă Catriona, făcându-l să-și mute din nou atenția asupra chipului ei.

– Nu, consimți el încet.

Ar fi fost extrem de necuviincios, nu că vreunul dintre evenimentele zilei precedente ar fi fost cuviincioase sau firești.

– Și nu ar trebui să-ți zic „Bret" nici când suntem singuri, adăugă ea pe un ton vag interogativ.

– Nu aș vrea asta. Ducele îi luă mâna și i-o duse încet la buze.

– Nu ai vrea? Catriona făcu ochii mari de surpriză și, spre încântarea lui, de dezamăgire.

– John, rosti bărbatul cu o hotărâre calmă. Trebuie să-mi spui John.

– Dar nimeni altcineva nu o face, şopti ea. Era a de frumoasă, încât ducele îşi spuse că ar fi putut contemple la nesfârşit.

– Ştiu, spuse, moment în care simţi ceva în el schi bându-se. Îşi dădu seama – şi spera din tot sufletul şi ea îşi dădea seama – că vieţile lor nu aveau să mai niciodată la fel.

Catriona trecu prin cămăruţa ei modestă înainte d porni spre camera Fionei pentru a servi ceaiul. Avea n voie de o clipă de răgaz. Avea nevoie de o mie de clip Avea nevoie să respire. Avea nevoie să reflecteze. Av nevoie să-şi revină pentru a da ochii cu prietenele ei şi vorbi ca o fiinţă umană normală.

Era atât de surescitată, încât se temea că Fiona Lady Cecily aveau să-şi dea seama după o singură privi că îl sărutase pe ducele de Bretton în camera de zi, uşa deschisă, şi că, înainte ca el să se desprindă într-u sfârşit, mâinile lui îi atinseseră pielea, iar ei îi plăcuse.

Dumnezeule bun din ceruri, îi plăcuse la nebun Dacă nu s-ar fi oprit el, Catriona nu era sigură că ea fi putut s-o facă. Însă ducele îşi dezlipise buzele de a ei, îi prinsese faţa între palme şi o privise în ochi cu tandreţe infinită, apoi îi şoptise:

– Rosteşte-mi numele.

– John.

De-abia reuşise să scoată un sunet, dar el îi urmăr atât de avid buzele, încât neîndoielnic îşi citise nume pe ele.

O luase de mână, o ajutase să se ridice în picio re, apoi spusese ceva despre necesitatea de a li se al tura celorlalte tinere înainte ca acestea să-şi facă gri După aceea se înclinase şi pornise spre cea mai apr piată ieşire.

– Te duci afară? întrebase ea. Este un ger cumplit.

– Ştiu, răspunsese el pe un ton straniu. Făcând reverenţă, adăugase: Până la cină.

Catriona străbătu singură holurile întortocheate a castelului Finovair, adunându-şi gândurile, după ca

se aranjă în camera ei și, într-un final, ajunse în dormitorul Fionei.

Ceaiul fusese deja servit, iar Fiona și Lady Cecily erau cufundate în conversație. Fiona tocmai desfăcea expertă cusătura unei rochii albastre. Lady Cecily își sugea degetul, bombănind:

– M-am înțepat!

– Ți-am spus să mă lași pe mine, o dojeni Fiona.

– Știu. Pur și simplu nu am vrut să mă simt atât de inutilă.

– Părerea mea e, spuse Catriona, așezându-se lângă Fiona pe pat, că date fiind toate prin câte am trecut, avem dreptul să ne simțim cum dorim.

Cele două tinere se întoarseră spre ea cu expresii identice. Expresii pe care Catriona, după cum constată alarmată, nu știa cum să le interpreteze. Într-un sfârșit, când nu mai putu să suporte, se întoarse spre Fiona (căci nu-și putea permite să fie grosolană cu fiica unui conte, pe care o cunoscuse doar cu o seară înainte), și întrebă:

– Ce e?

– Te-ai cam îndrăgostit de ducele de Bretton, declară aceasta.

– O, nu vorbi prostii, spuse Catriona, încercând să ia totul în glumă. Dar vocea nu-i răsună chiar atât de vioi pe cât și-ar fi dorit.

Fiona se zgâi la ea din spatele micilor ei ochelari enervanți, ridicând din sprânceana roșcată ca pentru a spune...

Ei bine, Catriona nu știa ce anume ar fi vrut să spună, sau mai degrabă să sugereze, având în vedere că Fiona nu putea să vorbească din sprâncene. Cu toate acestea, era conștientă că trebuia să înăbușe în fașă orice reacție, așa că afirmă ritos:

– Nu poți să te îndrăgostești de cineva pe care îl cunoști de atât de puțin timp.

Credea cu adevărat acest lucru. Era ceea ce crezuse dintotdeauna.

– De fapt, spuse Lady Cecily, eu cred că poţi. Replica ei atrase în aşa măsură atenţia celorlalte două, încât, roşie în obraji, trebui să explice: Părinţii mei s-au căsătorit din dragoste. Asta mă face să fiu romantică, probabil.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi Catriona, bucuroasă să schimbe subiectul, rosti întrebarea evidentă:

– Ce credeţi că le trece acum prin cap?

– Părinţilor noştri? întrebă Fiona.

– Întocmai.

– Vor fi furioşi, desigur, spuse Fiona încet, dar după ce-şi vor da seama că Taran e autorul răpirii, nu-şi vor face griji pentru vieţile noastre. Sau pentru virtutea noastră, adăugă, de parcă abia atunci i-ar fi trecut prin cap acel gând.

– Aşa crezi? se interesă Lady Cecily.

– Are dreptate, zise Catriona. Chiar dacă Taran ne va face reputaţia ţăndări, ne vom întoarce tefere şi nevătămate şi la fel de feciorelnice pe cât eram în momentul în care am fost răpite.

Apoi, cu un icnet dureros, îşi dădu seama ce spusese. Dar dacă Fiona se simţise jignită, nu trădă acest lucru. Ba chiar răspunse cu seriozitate:

– E bine cunoscut faptul că, deşi Taran este înzestrat cu un simţ al onoarei cu totul aparte, acesta totuşi există. Nu ar permite niciodată să ni se facă rău, indiferent cum.

Catriona ar fi vrut să spună că nu crezuse niciodată bârfele despre Fiona, dar nu prea avea cum să deschidă subiectul în faţa lui Lady Cecily. Acum simţi un mic nod de ruşine în fundul stomacului. De ce nu se străduise să-i ofere Fionei susţinerea ei? Era adevărat că drumurile lor nu se intersectaseră prea des; Catriona se lovise mult mai frecvent de Marilla la evenimentele sociale din regiune.

– Mă tem că nu voi reuşi să modific o rochie pentru tine până la cină, îi spuse Fiona lui Lady Cecily, readucând abil conversaţia la un subiect mai banal. Privi încruntată brocartul albastru din mâinile ei. I-am promi

Marillei că am s-o termin pe asta mai întâi. Apoi am să mă ocup de a ta.

– Cu siguranță Marilla poate să aștepte, zise Catriona. Tu te-ai ocupat deja de rochia roșie pe care o purta azi?

– Dacă aș fi văzut-o, poți fi sigură că i-aș fi tras corsetul în sus câțiva centimetri, pufni cealaltă.

– Dar cum rămâne cu tine? întrebă Lady Cecily. Insist să-ți pregătești propria rochie înainte de a mea.

– Prostii, replică Fiona. Eu pot...

– Nu am să accept un refuz, și chiar dacă modifici o rochie pentru mine, nici nu mă gândesc s-o port până nu este gata a ta.

Fiona ridică privirea spre ea și clipi în spatele ochelarilor:

– Asta e foarte generos din partea ta, spuse într-un final.

– Nu rezolvăm nimic dacă ne plângem de situația noastră. Lady Cecily ridică din umeri, de parcă purtarea unor rochii ce nu i se potriveau deloc nu însemna nimic pentru fiica unui conte.

– Încearcă să-i explici asta și surorii mele, murmură Fiona.

Catriona și Lady Cecily o priviră cu expresii identice de simpatie.

Fiona se mulțumi să-și dea ochii peste cap și se întoarse la cusutul ei. Câteva clipe mai târziu, Lady Cecily o întrebă pe Catriona:

– Nepoții domnului Ferguson au mai vizitat vreodată castelul Finovair?

– În primul rând, nimeni nu-i spune „domnul Ferguson". Întotdeauna e strigat Taran. Nu știu de ce, dar nu mai arătăm nimănui o asemenea familiaritate. Cât despre întrebarea ta, habar n-am. Tocmai discutam despre asta mai devreme cu Fiona. În mod cert, eu nu i-am mai întâlnit niciodată.

– Nici eu, confirmă Fiona.

– Tu îi cunoști? o iscodi Catriona pe Cecily. Credeam că ai avut șanse mult mai mari de a te întâlni cu ei la Londra.

– Am auzit despre ei, desigur, şi i-am fost prezentată lordului Oakley. Dar nu şi vicontelui de Rocheforte.

– De ce nu? vru Fiona să ştie.

Lady Cecily păru să ezite şi o uşoară roşeaţă i se furişă în obraji.

– Presupun că drumurile noastre nu s-au intersectat.

Catriona îşi spuse că era cea mai neverosimilă minciună auzită vreodată, dar n-avea de gând să comenteze.

– Mi se pare puţin cam crai, murmură Fiona, nevădind aceleaşi scrupule.

– Da, recunoscu Lady Cecily. Cred că de asta nu ni s-au intersectat drumurile.

– Mie nu mi se pare aşa un crai, interveni Catriona.

Lady Cecily se întoarse spre ea, cu ochii mari plini de curiozitate.

– Ce vrei să spui?

– Pur şi simplu are o fire veselă. N-am schimbat mai mult de două cuvinte cu el, dar am impresia că e prea bun la suflet ca să fie un crai.

– E foarte atrăgător, desigur, comentă Fiona.

– Probabil că da, acceptă fără entuziasm Catriona.

– Spui asta doar fiindcă te-ai îndrăgostit de duce, râneji cealaltă.

– Ba nu!

– Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu că v-am oferit ocazia să rămâneţi singuri în salon, zise Fiona cu un surâs ştrengăresc.

Lady Cecily strânse din buze – probabil pentru a nu izbucni în râs – apoi le informă:

– Eu *chiar* i-am fost prezentată ducelui de Bretton.

– Chiar aşa? întrebă Fiona foarte interesată.

– O, da. Deşi nu am pretenţia că am fi foarte buni prieteni, taţii noştri au fost colegi la Cambridge. Ducele îşi trece numele în carneţelul meu de dans de fiecare dată când ne întâlnim la vreun bal.

Catriona se întrebă cum ar fi fost să danseze în braţele lui John, să-i simtă mâna apăsând-o blând la baza spatelui. Ar fi ţinut-o strâns lângă el, poate chiar puţin prea strâns pentru a fi cuviincios, iar ea i-ar fi simţit

căldura corpului străbătând aerul până s-ar fi oprit asupra ei ca un sărut.

Simţi cum începea să se încălzească, ceea ce era absurd. Era toiul iernii, cu doar o săptămână înainte de Crăciun, iar ea era prizonieră în castelul prost încălzit şi gata să se prăbuşească al lui Taran Ferguson. Ar fi trebuit să fie îngheţată, dar, după cum se părea, simplul gând la ducele de Bretton îi trimitea săgeţi fierbinţi prin tot corpul.

- Doreşti puţin ceai? îi propuse Fiona.

- *Da!* răspunse ea, cu mai mult entuziasm decât ar fi fost cazul, dată fiind întrebarea.

- Ne-a fost adus doar cu puţin timp înainte să ajungi tu, dar nici atunci nu era fierbinte.

- Nu-i nimic, spuse Catriona repede, gândindu-se că s-ar fi mulţumit şi cu o limonadă cu gheaţă în acel moment, la cât de încinsă se simţea.

Îşi umplu ceaşca mişcându-se încet şi metodic, întrucât avea nevoie de un răgaz pentru a-şi recăpăta calmul.

- Ştiţi cumva care sunt planurile pentru cină? se interesă Lady Cecily.

- Doamna McVittie a pus deja masa, zise Catriona. O văzuse după ce se despărţise de duce – de *John*, se corectă în gând – în camera de zi. Era confuză, dar nu în asemenea hal încât să nu se oprească pentru a inspecta aranjamentele făcute în vederea cinei. Taran urma să stea în capul mesei, cu Marilla în dreapta lui, urmată de domnul Rocheforte, Fiona, ducele, Lady Cecily, lordul Oakley şi Catriona, al cărei loc era la stânga seniorului.

Sigură că nimeni (poate cu excepţia lui Taran) nu avea să-şi dea seama, Catriona schimbase cartonaşul său cu acela al lui Lady Cecily.

- Spune-mi, te rog, că nu sunt aşezată lângă Taran, murmură Fiona.

- Marillei îi revine această plăcere, răspunse Catriona, după care îi aruncă o privire compătimitoare lui Lady Cecily (dar nu atât de compătimitoare cât să regrete că schimbase locurile cu ea). Şi ţie, mă tem.

– Este în regulă, cred. Lady Cecily sorbi din ce[illegible] Nu cumva ai observat, din întâmplare, cine o să s[illegible] vizavi de mine?

– Cred că lordul Oakley, dar nu sunt complet sigu[illegible] minți Catriona, nevrând să dea de înțeles că memor[illegible] poziția mesenilor.

– O, este foarte agreabil. Lady Cecily își duse din n[illegible] ceașca la buze. Conversația lâncezi din acel punct; la [illegible] moment dat, după ce Fiona își îndreptă din nou aten[illegible] spre cusutul ei, tânăra aristocrată spuse pe neaștepta[illegible] Vouă nu vă e frig? Eu am înghețat.

– Ei bine, ceaiul nu este foarte fierbinte, obser[illegible] Catriona, părându-i-se cuviincios să replice la acele v[illegible] be căzute din senin.

– Iar focul a scăzut mult, adăugă Lady Cecily. Poate [illegible] trebui să caut pe cineva care să se ocupe de el.

– Ei bine, asta pot s-o fac eu, se oferi Catriona, ri[illegible] cându-se în picioare. În Highlands, indiferent de rang[illegible] nobiliar, toată lumea trebuia să știe cum să facă focul.

– Dar cred că am nevoie de o pătură, zise Lady Cecil[illegible] Asta nici măcar nu e un șal adevărat... Își făcu de luc[illegible] cu bucata de material drapată peste umerii ei și por[illegible] spre ușă. Poate dacă mă întind o să-mi fie mai bine.

– Ei bine, asta a fost foarte ciudat, remarcă Fion[illegible] după ce Lady Cecily ieși în grabă pe ușă.

Nu chiar atât de ciudat, reflectă Catriona cincispr[illegible] zece minute mai târziu, când, în drum spre camera e[illegible] trecu prin sala de mese. Studiind iarăși aranjamente[illegible] făcute pentru cină, observă că apăruseră unele modi[illegible] cări: Lady Cecily și Marilla făcuseră schimb de locuri.

Femeia ridică din umeri. Câtă vreme rămânea așez[illegible] tă lângă duce, nu o interesa unde stăteau toți ceilalți.

capitolul 8

Mai târziu, în aceeași seară

Pe când se pregătea să coboare la cină, Bret părea u[illegible] cu totul alt om.

În primul rând, vorbea de unul singur, lucru care nu-i stătea în fire:

– Am un plan, spuse în şoaptă, coborând scările. Un plan. Sunt un bărbat înarmat cu un plan.

Se opri, ridicând amuzat din sprâncene la auzul rimei stângace. „Un bărbat înarmat cu un plan.“ Caraghios. Și totuși, destul de plăcut urechii.

Asta ar fi putut explica de ce fredona vesel în surdină. El nu făcea niciodată aşa ceva. Sau poate da? Chiar nu-şi putea aminti. Dacă obişnuia să fredoneze în surdină, nu-i atrăsese nimeni atenţia până atunci.

Catriona ar fi observat dacă l-ar fi auzit. Chiar i-ar fi spus ceva. Şi avea să-i ofere destule ocazii să o facă, fiindcă intenţiona să o ia de soţie.

Nu avea nevoie decât de un moment de linişte, departe de trupa pestriţă de invitaţi, pentru a o cere în căsătorie. Nu avea un inel de logodnă propriu-zis, dar inelul cu sigiliu al casei de Bretton putea juca acest rol. Îi fusese pus pe degetul mare de îndată ce crescuse suficient cât să nu-i cadă şi se mutase de pe un deget pe altul pe măsură ce crescuse, oprindu-se în cele din urmă pe degetul mic. Se afla în familia lui de câteva generaţii, montura din aur datând din epoca Plantageneţilor, iar safirul din mijloc fiind sustras probabil dintr-un tezaur roman. În piatra preţioasă fusese sculptat un chip, o zeiţă antică pe care vreun Bretton din alte vremuri o botezase probabil „Fecioara Maria“.

Inelul acela însemna enorm pentru el. Era simbolul familiei lui, al trecutului şi al moştenirii lui. Şi voia să-l pună pe degetul Catrionei. Să-i sărute mâna şi să-i ceară să-l păstreze în siguranţă pentru fiul lor.

Chicoti cu voce tare, aproape nevenindu-i să creadă că nutrea asemenea gânduri.

Când dădu colţul spre sala de mese, văzu că Rocheforte ajunsese deja, studiind cu ochii îngustaţi felul în care erau aranjate cartonaşele cu numele.

- Rocheforte, îl salută Bret vesel.

Celălalt își retrase brusc mâna. Intenționase oare s modifice locurile mesenilor? Ducelui nu-i păsa, atât timp cât Catriona rămânea așezată lângă el.

– Bretton, zise Rocheforte neobișnuit de jenat.

– Spune-mi, te rog, că nu sunt așezat lângă domnișoa-ra Marilla, îi ceru Bret, apropiindu-se de masă pentru a vedea cu propriii ochi.

– Ăăă... Rocheforte își lungi gâtul și trecu de cea-laltă parte a mesei. Nu. Tu ești între domnișoara Burn și cealaltă domnișoară Chisholm. Cea cu păr roșcat și cu ochelari.

– Și tu? Poți să schimbi liniștit locurile dacă vrei să scapi de ea. Îi va prinde bine lui Oakley să-i îndure com-pania pe tot parcursul cinei.

Rocheforte își drese vocea, apoi îi oferi un rânjet strâmb:

– Exact, deși trebuie să mărturisesc faptul că nevoia de a *nu* sta lângă ea e mai puternică decât dorința de a-l vedea pe vărul meu nevoit să o suporte. Bret avu nevoie de o clipă pentru a înțelege fraza întortocheată. În orice caz, continuă Rocheforte, domnișoara Marilla era deja instalată confortabil între Byron și Taran, așa că suntem amândoi în siguranță.

– Atunci mă vei ierta dacă rămân în sala de mese până la ora stabilită, se hlizi Bret. Ca nu cumva să că-dem pradă vreunei tentative de a schimba locurile.

– Bineînțeles, răspunse vicontele. Oricum, din câte știu eu, nu suntem așteptați să ne adunăm altundeva înainte de cină.

– Nu în camera de zi?

– Unchiul meu nu e adeptul rafinamentelor. Va dori să mâncăm imediat.

Exact în clipa aceea îl auziră pe Taran dând buzna în donjon cu mare zarvă.

– Și nici nu vom servi vin după cină, răcni el pe când intra cu pași grei în sala de mese, urmat de lordul Oakley, ce părea profund jignit, și cele patru domnișoa-re. Marilla venea prima, purtând în continuare rochia roșie, mult prea strâmtă, pe care o îmbrăcase și la micul

...pin. Era urmată de Lady Cecily, în rochia ei albastră ...ată de seară, tremurând sub un fel de șal cu aspect ...n. Fiona Chisholm și Catriona încheiau șirul, ambele purtând aceleași haine în care fuseseră răpite.

Femei cu spirit practic, amândouă, decise Bret. Deși ...upunea că Lady Cecily nu prea avusese de ales, ținând cont de veșmântul diafan în care venise. Cel puțin ...m nu avea să moară de frig.

– Nu servești vin după cină? ciripi Marilla. Vai, Taran, asta e o adevărată blasfemie!

– Nu există vin în castelul ăsta, se împăună seniorul. ...când putem să bem whisky în loc. Bret surprinse privirea Catrionei, care îi zâmbi. În plus, continuă Taran, nu v-am adus aici ca să vă expediez în salon câtă ...me bărbații se îmbată. Știu și eu câte ceva despre bunele maniere.

– Desigur, murmură Lady Cecily. Aș fi încântată ca domnii să ne țină companie în salon după cină.

– Ne vom ocupa timpul cu jocuri, anunță Marilla. Bret avu impresia că îl auzise pe Oakley gemând. Va fi excelent, continuă ea, plesnind din palme cu atâta forță ...ât le făcu pe celelalte tinere să icnească, iar pe domni ...și ferească privirile. Cu excepția lui Taran, care se zgâi ...pieptul ei tremurător cu o fascinație nedisimulată.

– Ne așezăm la masă? întrebă lordul Oakley în pripă. Doamna McVittie s-a întrecut pe ea însăși, sunt sigur.

– O, uite, Lord Oakley, gânguri Marilla. Ești așezat lângă mine. Se aplecă spre conte și murmură ceva ce Bret nu reuși să audă. Oakley nu roși, deci probabil nu ...se ceva foarte rău, însă îi răspunse cu un șir bâlbâit de fraze prea puțin coerente.

– Domnișoară Burns, murmură ducele, trăgându-i scaunul. Ce bine că suntem așezați unul lângă celălalt!

– E un mare noroc, Excelență, replică ea îmbujorându-se ușor.

Oare îndrăznise să schimbe locurile la masă? se întrebă ducele, zâmbind în sinea lui. O iubea tot mai mult ...u fiecare clipă.

– O, ce fericire, anunță Taran, prinzându-le vajnic d mână pe cele două tinere aflate de o parte și de cealal a lui. Cele mai drăguțe două fete din Highlands, așeza chiar lângă mine.

Marilla se lumină la față, iar Lady Cecily se crisp probabil de durere. Taran nu părea să-și fi ajustat stră gerea pentru mâna ei delicată. Bret aruncă o privi spre celelalte două, care nu păreau defel jignite că f seseră excluse din declarația lui Taran. Ba Fiona păr chiar ușurată.

Iar Catriona, amuzată.

– E mare păcat că n-ați putut urmări concursul d aruncat bușteni, le spuse Marilla. A fost minuna Bărbații au fost atât de foarte, foarte puternici!

– A, dar scopul nu e să arunci cât mai departe dr covenia aia, îi aminti Taran. Important este să o faci aterizeze frumos în cap.

– Da, da, mormăi Marilla cu indiferență, dar trebu să fii de acord cu mine când spun că uneori forța bru este preferabilă fineții.

– O, Marilla, gemu Fiona.

– Lordul Oakley mi-a tăiat respirația, continuă ace ta, așezându-și o mână pe planul orizontal al pieptul său încorsetat fără milă. E atât de puternic! Oakley ro iar Bret aproape că îl compătimi... aproape. Și mușch lui! exclamă Marilla. Își puse cealaltă mână pe brațu lui Oakley ca pentru a-l strânge ușor. Sau a-l mângâi ducele nu-și putea da seama cu exactitate.

– Cum te simți, domnișoară Burns? întrebă Oakle smulgându-și politicos brațul din prinsoarea Marillei.

Catriona clipi de câteva ori, complet pierdută.

– Te simțeai slăbită, îi aminti Bret blând.

– O! Da. Mi-am revenit, răspunse ea. Mulțume mult pentru grijă.

Pe sub masă, Bret își așeză mâna peste a ei.

– Ești sigură că te simți bine? întrebă Lady Cecily î grijorată. Ești destul de roșie în obraji.

– Sunt în regulă, o linişti Catriona. Încercă să-şi tragă mâna, dar Bret i-o ţinu strâns, desenându-i cercuri leneşe cu degetul mare în palmă.

– Ai aruncat şi dumneata un buştean, domnule Rocheforte? se interesă Lady Cecily.

Rocheforte tresări uşor şi spuse:

– Da. Apoi, simţindu-se studiat de toată lumea din priviri, adăugă: Mulţumesc de întrebare.

– Cine l-a aruncat cel mai departe? vru Fiona să ştie.

– Byron, răspunse Taran, arătând din cap spre Oakley. Dar nici încercarea lui Robin n-a fost deloc rea. Rânji spre Marilla. Îi las moştenire castelul, să ştii.

– Unchiule, interveni Rocheforte, te rog să nu faci aşa ceva.

– Ei, doar nu-şi închipuie nimeni că ai avea vreun [illegible]nţ, mormăi Taran. Ştim cu toţii ce şi cum.

Rocheforte nu spuse nimic, rămânând aşezat ţeapăn în scaun.

– Eu cred că Finovair este încântător, spuse Lady Cecily, zâmbindu-i încurajator vicontelui. E o moştenire minunată.

– Serios? întrebă Taran, brusc foarte interesat.

– Da, replică Lady Cecily, luând o lingură din supa care tocmai fusese aşezată în faţa ei de către unul dintre bătrânii servitori ai lui Taran. E puţin cam friguros, dar, până la urmă, suntem în decembrie.

– Nu poţi întotdeauna să alegi *când* să trăieşti la castel, spuse Rocheforte abrupt.

– Robin! îl mustră unchiul său cu severitate.

Dar Rocheforte se mulţumi să ridice din umeri şi se întoarse la supa lui.

– Nu prea pari în apele tale, îi zise Oakley vărului său.

Aşa era, reflectă Bret. Spiritul vioi de conversaţie şi zâmbetul facil al lui Rocheforte erau legendare. Ambele păreau să fi dispărut din repertoriul său.

– Probabil e din cauza frigului, replică acesta.

– Frigul cu siguranţă nu te-a deranjat azi după-amiază, remarcă Marilla, aplecându-se în faţă pentru a putea să-i

zâmbească ademenitor. Am fost şocată când ţi-ai dat
haina. Dar trebuie să recunosc, aşa ai avut mai mu
libertate de mişcare ca să ridici buşteanul.

– Îmi pare foarte rău că n-am văzut scena, spuse L
Cecily.

Rocheforte roşi.

– *Eu* am fost singurul care a reuşit să facă drăcove
aia să aterizeze în cap, se lăudă Taran.

Marilla îi oferi un zâmbet împăciuitor, îl bătu u
pe mână, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra
Oakley, care părea să-şi fi împins discret scaunul cât
departe posibil de ea.

– Ţi-ai revenit după efort? întrebă preocupată.

Oakley îşi drese vocea, îşi aranjă cravata şi se întoa
spre supă, murmurând:

– Da.

Marilla nu era însă uşor de îmblânzit.

– Am fost atât de foarte, foarte recunoscătoare
aveam o batistă la mine pentru a-ţi şterge sudoarea
pe frunte!

– Plus că era şi caldă, chicoti Taran, arătând spre pi
tul lui. A scos-o direct din...

– Unchiule! interveni Oakley.

– Ei, păi, *chiar* aşa a fost. Şi să nu-mi spui că n-ai bă
de seamă.

– Nu există bărbat în viaţă care să nu-i fi obser
pieptul, murmură Fiona în şoaptă.

Bret îşi zise că nu s-ar fi cuvenit să audă această re
că, dar îi zâmbi oricum.

– Ce vom juca după cină? îl întrebă Marilla
Oakley, fără a primi însă răspuns.

– De-a v-aţi ascunselea? sugeră Taran.

– Nu, spuse Marilla, lovindu-şi jucăuş un deget
bărbie. Nu e un joc prea sociabil. Iar tu vrei să fii
ciabil, nu?

– Întotdeauna îmi doresc asta, răspunse Taran.

Rocheforte tuşi zgomotos.

– Problema cu v-aţi ascunselea, continuă Mari
este că participanţii sunt separaţi în cea mai mare pa

a timpului. Pe deasupra, trebuie să ne mișcăm cât mai silențios. Nu prea e distractiv când scopul e să ne cunoaștem mai bine.

- Ai mare dreptate, rosti seniorul. Ce fată deșteaptă ești! Habar nu aveam. Smuci din cap spre unul din nepoți, apoi spre ceilalți meseni de sex masculin. Fiți atenți la asta, băieți.

Oakley zâmbi crispat. Nici măcar Rocheforte nu reuși să găsească o replică potrivită.

- Ți-am spus oare, îi murmură Bret Catrionei, cât sunt de recunoscător că nu am nici un unchi rudă de sânge?

- Nu ai?

- Nici unul. Mama mea a avut șase surori. Trei mai mari, trei mai mici.

- Și tatăl tău?

- A fost copil unic.

- La fel ca mine, spuse Catriona.

- Serios?

Partea sănătoasă și lucidă a minții lui îi aminti că nu o cunoștea decât de o zi, dar chiar și așa, nu înțelegea cum de nu știuse acest detaliu.

- M-am născut când părinții mei erau destul de înaintați în vârstă. Am fost oarecum o surpriză.

- Nici eu nu am frați.

- Serios?

Catriona zâmbi, apoi Bret zâmbi și el și se produse unul din acele momente absurde în care se amestecă turturele, inimioare și flori, dar lui îi veni să ofteze, pentru că amănuntul reprezenta o legătură cu adevărat importantă între ei.

Dintr-odată, Fiona Chisholm pufni:

- O, Catriona, spuse aceasta, tonul ei inocent nereușind să-i ascundă intenția poznașă, tu crezi în dragoste la prima vedere?

- Poftim? întrebă Catriona, scăpând fără să vrea lingura din mână.

- Poftim? se auzi Bret repetând întrebarea.

– Poftim? răsună vocea lui Lady Cecily din celăla capăt al mesei.

– Mă întrebam doar, murmură Fiona.

– Dar *tu* crezi în dragoste la prima vedere? se intere la rândul ei Catriona.

– Nu cred, răspunse Fiona gânditoare. Mi se pare de tul de puțin probabil.

– O nebunie, interveni Rocheforte.

– Însă nu văd de ce n-ar fi posibil ca oamenii să s îndrăgostească la prima conversație cu tâlc. Tu ce p rere ai?

Bret se întoarse spre Catriona. Aceasta se chinuia s înghită un nod, iar obrajii i se coloraseră într-o nuanț foarte apropiată de stacojiu. Știa că intențiile Fione nu fuseseră răutăcioase, dar chiar și așa, în mod ev dent, nu-i plăcea că fusese pusă atât de direct în cen trul atenției.

– Eu cred, anunță ducele.

Catriona îi aruncă o privire recunoscătoare.

– În ce anume crezi, Excelență? vru Fiona să știe.

– În dragoste la prima conversație cu tâlc. De ce nu?

– Chiar așa, de ce nu? exclamă Marilla, plesnind din palme și adresându-i un zâmbet radios.

– O, Doamne, șopti Bret.

– Ai spus ceva? întrebă Catriona.

Ducele clătină din cap. Dar nu-și desprinse mâna de pe a ei.

– Baba-oarba cu ecou! strigă Marilla. O, va fi perfect

– Atunci trebuie să-l jucăm, spuse Taran, zâmbindu- așa cum îi zâmbea ea lui Bret.

„Doamne, Dumnezeule!“ se minună Catriona.

– Eu n-am fost niciodată bun la jocuri, mărturis Oakley, într-o încercare care părea cumplit de jalnică, în opinia lui Bret, de a scăpa de tortura ce se anunța.

– Știu, replică Taran. Tocmai de asta ar trebui s-o fac mai des. Ai să joci, și cu asta basta. La fel și Excelența t ducală, spuse el, împungând aerul cu un deget noduro în direcția aristocratului.

Şi astfel ajunse Bret, o oră mai târziu, să se pitească într-un colţ, răspunzând interpelărilor Marillei pe o voce cât mai subţire posibil.

- Baba-oarba! strigă ea melodios.

- Buf, şopti el.

- O, aud pe cineva, ciripi planturoasa domnişoară.

Bret o căută frenetic din priviri pe Catriona. La naiba, ar fi căutat frenetic pe oricine. Dar Oakley era pe jumătate ieşit pe uşă, iar Rocheforte dispăruse cu totul. Lady Cecily stătea în picioare pe o masă.

- Baba-oarba!

- Buf, răspunse el în surdină, dar Marilla continuă să avanseze spre el cu o precizie fără cusur, fiind cât se poate de clar că vedea prin legătura de pe ochi.

- O, cât de mult îmi plac jocurile cu tâlc, se alintă ea.

„Cu tâlc? Dumnezeule!" îşi zise ducele, care surprinse privirea Catrionei. Aceasta se urcase pe masă în spatele lui Lady Cecily. „Salvează-mă", o imploră din ochi. Cu siguranţă avea să i se facă milă de el.

Dar nu, ea îşi ţinea mâna peste gură şi chicotea cu poftă, trădătoarea.

- Baba-oarba! strigă Marilla, dar Bret nici măcar nu se mai obosi să reacţioneze.

- O, aud pe cineva, gânguri, venind în continuare spre el. Îşi întinse mâinile în faţă, fluturându-le încoace şi încolo. Trebuie să mă avertizaţi dacă mă lovesc de ceva, le ceru. Dar, desigur, nu şi dacă mă lovesc de *cineva*.

Bret coti milimetric spre stânga. Dacă îşi alegea corect momentul, poate reuşea să se strecoare în spatele pendulei antice. Era posibil, totodată, să răstoarne ceasul, dar asta era ultima lui grijă.

Doar încă puţin... încă puţin...

Marilla se întoarse, urmărindu-l ca lumina unui far.

- E bună la jocul ăsta, se entuziasmă Taran.

- Sunt bună la multe jocuri, murmură Marilla, iar în clipa aceea mâinile ei găsiră pieptul lui Bret.

Totul era foarte amuzant.

Până încetă să mai fie.

Catriona stătuse pe masă, agățându-se de umărul l Lady Cecily pentru a-ți ține echilibrul și privind c Marilla îl hăituia pe duce. Râseseră toți, fiindcă era almente distractiv. Chiar și lordul Oakley începuse chicotească, iar el nu râdea niciodată, de nimic.

Dar apoi Marilla atacă.

– Cine ar putea fi ăsta? întrebă ea, punându-și m nile pe pieptul lui Bretton. Nu uita, trebuie să răm nemișcat până ghicesc.

Catriona se încruntă, văzând că tânăra își mut mâinile pe umerii lui Bret.

– Cineva foarte atletic, toarse Marilla.

Catriona începu să simtă furnicături în brațe. Del plăcute.

– Hai să văd, continuă Marilla. Își trecu degetele p te fața lui Bret, atingându-i ușor buzele. E cu siguran un bărbat, spuse ea, de parcă acest lucru nu ar fi fo deja evident, dar...

– Ajunge! tună Catriona.

– Domnișoară Burns? făcu Lady Cecily, dar Catrio sărise deja de pe masă și traversase rapid jumătate d încăpere.

– Ia-ți mâinile de pe el! țipă ea și, înainte ca Maril să apuce să răspundă, o prinse de umeri și o smulse pe Bret.

Marilla lăsă să-i scape un țipăt de surpriză și s-ar lovit de o masă dacă nu ar fi sărit Taran în față să prindă.

– Asta-i bună, se răsti seniorul. N-a fost un gest pr sportiv din partea ta.

– Îl maltrata, mârâi Catriona.

– Era doar un joc, se smiorcăi Marilla.

– Era... Dar apoi Catriona se întrerupse. Fiind Marilla *chiar* nu făcuse nimic rău. Jocul se desfășura întocmai potrivit regulilor. Își simți stomacul contr tându-se și își dădu brusc seama că privirile tuturor er ațintite asupra ei. Cu milă. Cu șoc. Cu...

Se întoarse încet spre Bret, înspăimântată de ceea ar fi putut vedea pe chipul lui. Se întoarse spre Bret văzu...

Il văzu pe John.

John Shevington, bărbatul de care se îndrăgostise buneşte, spectaculos şi, aparent, destul de public.

Nu avea să mai fie niciodată ducele de Bretton pen ea. Nu avea să mai fie niciodată nici măcar Bret. ea să fie întotdeauna John. John *al ei*. Chiar dacă nu mai vedeau niciodată, dacă pleca de la Finovair şi uza să mai pună vreodată piciorul în Scoţia, avea să mână John al ei.

- Îmi pare rău, şopti ea.

Pentru că făcuse o asemenea scenă. Pentru că acum, b privirile întrebătoare ale celorlalţi, el era nevoit salveze situaţia, să găsească o cale de a risipi jena n umor.

Fiindcă ea nu era în stare. Îşi folosea întreaga forţă fletească, până la ultima picătură, ca să nu izbucneas pe loc în lacrimi.

- Nu, şopti Bret. Să nu-ţi pară rău. Catriona înghiţi nod, apoi coborî ochii uimită. Când apucase să-i ia âinile într-ale lui? Eşti superbă, spuse el.

Buzele ei se întredeschiseră încet într-o expresie de urpriză.

Apoi el zâmbi. Un colţ al gurii lui se ridică oblic, şi acel moment deveni atât de tânăr, atât de chipeş, atât pur şi simplu minunat, încât tânăra femeie simţi că ima stătea să-i explodeze în piept.

El se lăsă într-un genunchi.

Catriona icni.

Marilla icni şi mai puternic:

- *Nu* cred că îi cere mâna!

- Ba asta face, replică John cu un zâmbet. Apoi ridică rivirea, fixând-o în ochii Catrionei. Catriona Burns, mi oferi onoarea de nedescris de a deveni soţia mea?

Ea încercă să vorbească, dar cuvintele i se încâlciră se împiedicară în gât; în cele din urmă nu fu în stare decât să aprobe din cap, dar aprobă din tot sufletul,

cu toată ființa ei. Peste câteva clipe, când își dădu seama că lacrimile îi șiroiau pe obraji, șopti:

– Da. Da, bineînțeles!

John vârî încet mâna în buzunar și scoase un inc Catriona se holbă la el pentru o clipă, hipnotizată d sculptura de pe safir.

– Dar e al tău, spuse ea într-un final.

Îl văzuse pe degetul lui. Pe cel mic. Remarcase incon știent acest detaliu.

– Ți-l împrumut, rosti el pe o voce tremurătoare, str curându-i bijuteria pe degetul mare. Apoi îi ridică mâna și i-o sărută, exact în locul în care aurul îi atingea piele Ca să îl păstrezi în siguranță pentru fiul nostru.

– Sărut-o! strigă cineva.

John se ridică în picioare și zâmbi.

– Sărut! Sărut! Sărut! scandară cu toții.

Buzele Catrionei se întredeschiseră de șoc când el o trase mai aproape.

– Chiar aici? În fața tut...

Fu ultimul lucru pe care îl spuse, pentru o vreme des tul de îndelungată.

capitolul 9

Nu se putea spune că ar fi avut dovezi concrete în acest sens, însă Byron Wotton considerase dintotdeau na că iadul era un loc mistuit de flăcări.

Se înșelase. Iadul era, în mod evident, un loc rece bocnă, în ruină și aflat în Highlands. Mai mult, nu era stăpânit de Belzebut, ci de un unchi cu un simț al umo rului diavolesc și lipsit de orice urmă de politețe.

Byron urmărea uluit cum vechiul său prieten, ducele de Bretton, își declara iubirea veșnică față de o femeie pe care o cunoscuse, practic, cu doar cinci minute îna inte, când Taran – cunoscut și ca Scaraoțchi – îl trase deoparte și îi șuieră la ureche:

– Sper că iei lecții de la neghiobul ăla englez.

Expresia vrăjită de pe chipul lui Bret, pierdut în ochii atrionei Burns, îi dădea tânărului o stare bizară. Nu că ar fi putut imagina pradă unei emoţii de genul acesta.

– La ce te referi? murmură el, ferindu-şi privirea când ucele își strânse în braţe proaspăta logodnică.

De fapt, nu putea decât să presupună că erau logodiţi, fiindcă nu auzise răspunsul şoptit al Catrionei la cerea în căsătorie a lui Bret. Însă dat fiind modul în re o îmbrăţişa, probabil răspunsul fusese afirmativ. u foarte ciudat, întrucât Byron ştia perfect că ducele u avea gânduri de căsătorie. Îi mărturisise în vara precedentă că intenţiona să se căsătorească la venerabila rstă de treizeci şi cinci de ani, moment până la care ai avea şase ani buni.

Dar acum...

– M-ai auzit? lătră Taran lângă el. V-am dat vouă, nepoţilor mei, şansa de a curta nişte fete pe care altfel n-aţi îndrăznit să le abordaţi, şi totuşi i-ai dat voie unui nglez să-ţi sufle premiul de sub nas.

– Nu duc lipsă de îndrăzneală, se răsti Byron. Şi dă-mi oie să observ că şi dumneata eşti holtei, unchiule, dar ai făcut curte nici unei doamne în ultimii zece ani, in câte am văzut eu.

– Sunt prea bătrân să rabd o femeie.

– Mai degrabă nici o femeie nu te-ar răbda pe tine.

– Nici unui bărbat trecut de cincizeci de ani nu ar rebui să i se ceară un asemenea sacrificiu!

– De-abia dacă ai trecut cu un an sau doi de vârsta ta, remarcă Byron.

– Sunt văduv, spuse Taran pios. Am păstrat amintirea mătuşii tale în inima mea, aşa să ştii.

Tânărul pufni. Nici o femeie întreagă la cap nu l-ar fi acceptat pe bătrânul derbedeu.

– Să revenim la subiect, insistă unchiul lui. Ai pierdut deja o moştenitoare. Ştii cum se spune: boală lungă, moarte sigură.

– Eşti de-a dreptul grosolan, unchiule!

Aruncă o privire peste umăr. Bret şi Catriona încă stăteau înlănţuiţi.

– Slavă Domnului, e prea prost să-şi dea seama c
de lefteră e Catriona Burns, bombăni Taran. Taică-să
o să-mi sărute picioarele pentru ce-am făcut asear
crede-mă. Burns ar fi sărit în sus de bucurie dacă
fi pus mâna pe al doilea născut al vreunui barone
darămite pe un duce. Şi nu poate pretinde că nu a
încercat să le asigur doamne de companie ca să nu-i l
de capul lor.
– Taci! şuieră Byron. Îl cunoştea pe duce de cân
erau amândoi copii şi, deşi credea că Bret era exager
de calm, nutrea convingerea fermă că nu ar fi perm
nimănui să-i insulte soţia fără a-l snopi în bătaie.
– După cum spuneam mai devreme, zise unchiul său
abandonând din fericire subiectul, am de gând să v
ofer ţie şi vărului tău toate şansele de a vă lua mirese, aş
cum s-a descurcat englezul. Baba-oarba cu ecou pare s
funcţioneze. O să mă asigur că-l jucăm în fiecare noapte
Voi, băieţi, sunteţi atât de blegi, încât aveţi nevoie d
ajutorul unei legături peste ochi.
– Nu am nevoie de ajutor ca să-mi aleg o soţie, nic
din partea ta, nici din partea unei legături peste och
răspunse imperturbabil Byron.
– Nu, problema ta e să o păstrezi, odată ce i-ai ceru
mâna, pufni dispreţuitor unchiul lui.
Cei doi amanţi se desprinseseră în sfârşit din îmbră
ţişare, dar Bret încă ţinea mâna Catrionei într-a lui şi
privea cu o expresie de adoraţie atât de intensă, înc
Byron simţi un junghi de invidie. Nu se amăgise, nic
în privinţa lui, nici în privinţa fostei lui logodnice, Lad
Opal Lambert, că ar fi putut trăi împreună o astfel d
relaţie sentimentală complicată şi febrilă, dar fusese
lovitură la adresa orgoliului său să afle că Opal doris
un alt bărbat în locul lui, atât de mult încât să nu-i pes
de scandal.
– Mai jucăm o tură de baba-oarba cu ecou, anun
ţă unchiul lui, venind în faţă. Marilla, hai, pune-
din nou legătura peste ochi. Acum, pe unde o fi di
părut Robin?

– A ieşit din cameră de vreun ceas, când a început jocul ăsta plin de rafinament, remarcă Byron. Principiul politeţii în orice împrejurare, pe care-l aplicase toată viaţa, i se părea desuet. De ce n-ar fi putut şi *el* să se retragă pur şi simplu în camera lui şi să stea departe de tot tămbălăul, aşa cum făcuse vărul său?

– Mii de tunete şi trăsnete, bombăni Taran. Cum îşi închipuie băiatul ăsta că o să-şi găsească mireasă dacă nu poate sta locului nici măcar o seară?

Începu să arunce în dreapta şi-n stânga cu porunci. Bret, Catriona şi restul oaspeţilor se strânseră din nou în jurul Marillei, fără prea mare chef, dar supuşi.

Tânăra arăta vizibil iritată. Nu-şi ascunsese intenţia de a-l atrage pe Bret într-o capcană matrimonială, deci era, inevitabil, furioasă că mângâierile ei exagerate pe pieptul lui îl determinaseră să înainteze o cerere în căsătorie – adresată alteia. Dar apoi zâmbi destul de drăgălaş când Taran îi dădu Catrionei legătura pentru ochi, ca aceasta să i-o poată pune.

– Lord Oakley, strigă ea, trebuie neapărat să ni te alături! Acest joc de copii nu va fi deloc distractiv fără tine.

Byron făcu doi paşi în faţă, iar Taran veni în grabă lângă el.

– *Ea* e dispusă la orice, şopti unchiul lui aprobator. Naiba să-l ia pe Robin că a ieşit din cameră. Eu îi aduc o fată plină de viaţă şi cu o avere frumuşică, iar el fuge ca o oaie înainte de primul tuns.

– E o obrăznicătură neruşinată, spuse Byron, profitând de faptul că Marilla era înconjurată de tinere ce chicoteau în timp ce o legau la ochi, şi astfel nu-l putea auzi. Nu ai văzut ce scandalos s-a purtat cu ducele?

– Ai un talent nemaiîntâlnit de a strica o petrecere, izbucni seniorul. Te-ai transformat într-o gulie aţoasă şi plictisitoare, pompoasă şi plin de sine! Am auzit ce i-ai făcut logodnicei tale, doar fiindcă i-a dat un sărut profesorului ei de dans. Probabil a fost pur şi simplu un gest de politeţe, iar tu i-ai distrus reputaţia.

Furia crescu în pieptul lui Byron. Își găsise logodni aplecată pe spate peste o canapea, cu unul dintre cioarele ei zvelte înfășurat în jurul coapsei profesorul Dacă acel sărut ar fi reprezentat modalitatea standa de a mulțumi pentru un dans, sălile de bal engleze ar fi fost populate de mult mai mulți bărbați dorn de zbenguială.

– Nu am să-i permit niciodată unei stricate să de nă contesă de Oakley, replică el pe un ton de ghea Cât despre reputație, eu nu am pomenit niciodată sărut; ea a fost cea care i-a spus totul tatălui ei.

– Poftim, ăștia sunt englezii, mormăi Taran dezgu tat. Scoțiencele știu să păstreze discreția în astfel de tuații. E drept însă că ele nu au nevoie să calce strâm Un singur kilt îi poate ține de cald unei femei pe toa durata iernii.

Byron își abătu privirea de la unchiul lui și o înt ni pe cea a fetei care purta ochelari. Fiona era nume ei, parcă. Expresia ei disprețuitoare sugera că le auzi conversația. Își întipări o expresie aspră pe chip; nu interesa opinia ei.

Nu și-ar fi ales o soție din tot acest grup nici dacă l-fi plătit cineva. De fapt, ar fi preferat să nu se mai î toarcă niciodată la Finovair. Peste o săptămână porn spre la Londra, și într-o bună zi avea să-și ia de soție o f meie înzestrată cu respectul cuvenit atât pentru propr ei persoană, cât și pentru titlul lui.

O clipă mai târziu își dădu seama, tulburat, că emoț din ochii Fionei nu era dispreț. De fapt, aducea a mil La naiba.

– Snobule! repetă unchiul lui, pornind cu pași tr păiți spre cealaltă parte a cercului.

Byron inspiră adânc. Jocul începuse, și văzu dintr privire că fata legată la ochi venea glonț spre el, cu braț le întinse în față. Probabil avea să fie și el pipăit. Dar, î cazul lui, nu avea să intervină nici o tânără lady pentr a-l salva.

Chicotele Marillei erau vibrante şi neinhibate. Părea genul de femeie care s-ar fi aruncat în braţele oricărui bărbat talentat la zbenguială.

Dar el rămase nemişcat şi ţeapăn. Nu ar fi fost politicos să se retragă din faţa ei; grupul îi privea şi râdea, așa cum părea să se întâmple întotdeauna în timpul jocurilor absurde precum acesta. Taran, cel puţin, bătea din palme ca maimuţa unui flaşnetar. Marilla se apropia tot mai mult... Ar fi pus rămăşag pe orice că vedea prin legătura de peste ochi. Venea direct spre el, la fel de hotărâtă şi concentrată ca un copil care observă o bomboană.

Nu era singurul care observase că Marilla trişa. Fiona urmărea maimuţărelile surorii ei cu o expresie vădită de încruntare. Chiar şi dincolo de lentilele ochelarilor, Byron văzu că avea ochii de culoarea unei păduri scoţiene întunecate, de genul celor care par să nu se mai sfârşească niciodată.

Apoi o mogâldeaţă parfumată şi moale se ciocni de el şi începu să-l pipăie râzând, nu pe piept, ci pe faţă.

- O, cred că ştiu cine e ăsta! gânguri Marilla. O bărbie atât de hotărâtă şi o sprânceană atât de puternică nu-i pot aparţine decât unui singur bărbat... Izbucni într-o furtună de chicote. Şi acum trebuie să-mi cer iertare de la voi, ceilalţi. Desigur, fiecare dintre gentlemenii din această încăpere are o bărbie puternică. Dar nasul acesta... e un nas roman.

Byron strânse din dinţi. Nu era vina ei că ajunsese să nu mai agreeze atingerile de când i se destrămase logodna. Nu era genul de bărbat care să ţină o amantă, şi îşi dădu seama oarecum şocat că nu mai fusese cu o femeie de câteva luni. Nu că Opal l-ar fi atins într-o manieră atât de intimă, desigur.

Marilla începu acum să-l mângâie pe gât, ceea ce era doar o idee mai puţin neplăcut decât atunci când îi atinsese faţa. Repulsia lui era, probabil, o reacţie bizară la anularea logodnei.

- Ghiceşte, Marilla, o îndemnă pe un ton poruncitor sora ei cu ochi verzi.

– Deci pe cine crezi că ai prins în brațe, fetițo? întrebă Taran cu bucurie fățișă. Pe cine alegi?

– Te aleg pe tine, șopti Marilla, atât de încet încât nimeni în afară de el n-ar fi putut s-o audă. Apoi, înainte ca el să priceapă la ce se referea, spuse mai tare: Desigur, știm cu toții că există o singură cale de a afla precis. Fără a mai ezita, se ridică pe vârfuri și își trecu ușor gura peste a lui.

Byron reacționă din reflex, împingând-o violent și dându-se în spate. Apoi, dându-și seama ce făcuse, se repezi s-o prindă în brațe când era pe punctul să cadă.

– Îmi cer iertare, murmură, așezând-o atent pe picioarele ei.

Camera se cufundase în tăcere. Lady Cecily își ațintise privirea într-un colț, cu o expresie chinuită pe chip, iar fata cu ochelari stătea încruntată. Bret avea aerul satisfăcut al unuia care-și dăduse seama că a scăpat ca prin urechile acului de o devoratoare de bărbați. Renunțând la orice pretenție de comportament respectabil, ducele depuse un sărut pe buzele trandafirii ale Catrionei, cu o expresie vădită de ușurare.

– Așa și *trebuie*, strigă Marilla bosumflată, trăgându-și legătura de pe ochi. Aș fi putut să cad pe podea și să mă rănesc. Asta nu a fost o purtare de gentleman englez, Lord Oakley. Nici scoțian, te asigur.

Avea, fără îndoială, dreptate. Byron scrâșni din dinți și se înclină spăsit.

– Îmi ofer regretele mele sincere. Mă tem că am avut încă din copilărie tendința să tresar violent.

– Nepotul *ăsta* este genul fricos, anunță Taran, făcându-și apariția din spatele lui ca un spirit malefic. Pe de altă parte, Robin e un bărbat adevărat, genul care știe cum să țină o femeie în brațele lui, deși nu și pe picioarele ei!

Gluma lui grosolană fu primită cu o tăcere apăsătoare din partea tuturor, mai puțin a Marillei, care chicoti. Byron îi întinse brațul:

– Îmi dai voie să te conduc la scări? Sunt sigur că ești destul de obosită după toate aceste frivolități.

Era exact genul de comentariu rigid pe care l-ar fi făcut tatăl său.

– Al naibii să fiu dacă nu vorbeşti de parcă ai fi mai bătrân decât mine, chicoti Taran, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Cu Marilla la braţ, Byron ieşi pe uşă în spatele Fionei. Silueta Marillei era superb pusă în evidenţă în rochia de satin, talia înaltă subliniindu-i sânii, care erau magnifici după standardele oricărui bărbat.

Prin contrast, rochia surorii sale era cuminte, de un albastru sobru, cu mâneci lungi, fără nici un volănaş cât de mic care să-i mai reducă din austeritate.

Chiar şi aşa, puteai să-ţi dai seama dintr-o privire că sânii ei erau voluptuoşi. Şi senzuali, şi feminini, şi toate acele lucruri pe care nu le mai simţise sau gustase de câteva luni. Doar fiindcă cei ai Marillei erau expuşi la vedere, asta nu însemna că...

Tresărind, se forţă să revină la gânduri mai cuminţi.

– Îmi cer scuze, spuse, coborând privirea spre buclele luminoase ale fetei de lângă el. Nu am auzit ce ai spus.

– Am spus că furtuna se înteţeşte, repetă exasperată Marilla.

Evident, avea impresia că ar fi trebuit să-i soarbă de pe buze fiecare cuvinţel.

Îi aruncă o privire ce exprima o părere foarte critică la adresa pretenţiilor ei. Acea privire – după cum fusese informat din surse sigure – era temută peste tot în Londra. Titlul contelui de Oakley era unul dintre cele mai vechi din ţară, iar Byron învăţase de mic copil, de la tatăl său, să nu tolereze ariviştii neruşinaţi şi exagerat de familiari.

Marilla nici măcar nu clipi. Se mulţumi să-l bată uşor pe braţ şi să-i adreseze un zâmbet cu gropiţe:

– Dar am să te iert, Lord Oakley. Ştiu că probabil te frământă o mulţime de chestiuni foarte, foarte serioase. Bărbaţii sunt atât de înclinaţi spre aşa ceva!

– Nu cred că e neapărat o trăsătură specifică lor, rosti o voce discretă din spate. Fiona îşi aştepta sora lângă

stâlpul scării în spirală. Marilla, e timpul să-i urăm noa te bună însoţitorului nostru.

Marilla se bosumflă cu o expresie foarte drăgălaşă.

– Nu, te rog, nu e nevoie de o nouă plecăciune surâse ea lui Byron, care nu intenţiona nicidecum să facă. Nu ar trebui să ne purtăm atât de teribil de pı tocolar unii cu alţii, nu crezi? Aruncă o privire insist tă în spatele lor. Bret şi domnişoara Burns reuşiseră ajungă până la uşa salonului înainte de a începe din no să se sărute. Evident, adăugă ea, la Finovair nu sunte obligaţi să respectăm regulile foarte, foarte caraghioa pe care le impune societatea din Londra.

– Exact, chicoti Taran, venind din spatele lor şi zâm bindu-i radios fetei. Suntem toţi prieteni aici.

Byron se încruntă fioros la unchiul său.

– Eu am unele obiecţii, spuse Fiona, trecându-şi mână sub braţul surorii ei.

Marilla se smuci într-o parte oarecum iritată, dar ch pul i se îmblânzi instantaneu când îşi îndreptă din no privirea spre Byron.

– Cred că ar trebui să fim toţii familiari unii cu alţi nu crezi? îl întrebă. Eu sunt Marilla.

Avea ochi arzători, de culoarea albăstrelelor primăv ra. În mod absurd, Byron simţi o dorinţă copleşitoa de a fugi, dar îşi impuse să rămână nemişcat. Nu e vina ei că avea ochii de aceeaşi culoare ca ai lui Opal.

– Nu vorbeşti cu cine trebuie, zise Taran, cu obişnuit lui veselie lăudăroasă. Însă nepotul meu Robin, care fi într-o bună zi stăpân peste acest castel superb, va fi c se poate de relaxat în compania unei fete frumoase tine. Byron, aici de faţă, e cam înţepat. Aşa a fost di totdeauna. A moştenit asta de la taică-său. Pe cuvân credeam că le-am văzut pe toate când cealaltă soră a m s-a măritat cu un franţuz, dar tatăl lui Byron a fost şi m rău. Când l-a adus pe conte – pe bătrânul conte, vrea să zic – la Finovair pentru prima dată, mi-a venit să m duc în lume. Era un ticălos încăpăţânat şi lipsit de umo care se purta de parcă toţi scoţienii ar fi trebuit să-i pup

urile papucilor lui zbârciţi. Nu i-am purtat niciodată a surorii mele că a fugit de-acasă.

Byron scrâşni din dinţi. Auzise povestea de sute de ori, din ambele perspective.

– Desigur, n-a fost nevoie decât de pumnul bine plasat unui scoţian ca să-l pună pe conte la pământ, continuă Taran, înecându-se de râs. Tatăl Marillei şi al Fionei s-a ocupat de asta. L-a doborât pe englez cu o dublă în a. Nu... Ezită. Cred că am greşit un detaliu.

Cei prezenţi aşteptară puţin, unii părând chiar vag interesaţi.

– N-a fost o dublă, încheie Taran triumfător. A fost un swing. Nici măcar nu l-am mai văzut vreodată pe băşicanul ăla înfumurat prin părţile astea. Individul n-a cunoscut niciodată vreun scoţian pe care să nu-l considere mai prejos de el, şi acelaşi lucru era valabil şi în cazul englezilor. N-a avut un singur prieten în toată lumea, din câte ştiu eu.

– Tatăl meu avea numeroşi prieteni, declară Byron.

– Absolut nici unul, îl contrazise Taran. Şi mai jalnic e faptul că tatăl Fionei l-a pus la pământ dintr-o singură lovitură. Individul nici măcar n-a apucat să-şi ridice mâinile.

Byron auzi un geamăt discret. Privirea lui o întâlni pe cea a Fionei. Aparent, nu era singurul care considera castelul Finovair prea puţin idilic.

– Tatăl meu nu era obişnuit cu bătăile vulgare cu pumni, explică el, fără a se opri însă când ar fi trebuit s-o facă. Şi nu sunt înţepat, se auzi spunând. Ba chiar sunt în relaţii apropiate cu *numeroşii* mei prieteni. Numele meu de botez e Byron şi vă poftesc pe toţi să-l folosiţi.

Bret avea o sprânceană arcuită acum, iar chipul îi radia compasiune. Byron scrâşni din nou din dinţi.

– După cum spuneam mai devreme, pe mine mă cheamă Marilla, ciripi blonda, bătându-l din nou pe braţ. Acum ne vom simţi toţi în largul nostru! Am să aştept cu nerăbdare să te revăd mâine-dimineaţă, *Byron*.

Îi rosti numele cu o emfază susurată care-l făcu să strângă din dinţi.

„Nu fi încuiat", se mustră singur, în timp ce Fio prinse sora de braţ şi o târî în sus pe scări cu o deza bare mult mai aprigă decât s-ar fi cuvenit. Într-ad Marilla era o fată plină de viaţă.

Tatăl lui ar fi respins-o tocmai din acest motiv.

– Bună treabă, băiete, spuse Taran aprobator. vrea să furi o moştenitoare de sub nasul lui Ro El are nevoie de bănet mai mult decât tine. Frumoa o cadră, nu-i aşa? Mi s-a părut cea mai bună dintre to Lady Cecily are şi ea o avere frumuşică. De ce n-o in pe Marilla şi s-o păstrăm pe Cecily pentru Robin? N să-l ia pe băiatul ăla, a pierdut toată distracţia.

Byron urcă scările fără a-şi mai saluta unchiul. Ră rea avea şi ea o limită, iar el şi-o atinsese pe a lui.

Nu era plin de sine, îşi spuse în sinea lui. Nici n pat, nici încuiat. Aşa fusese tatăl lui.

El era doar... iritat.

capitolul 10

După-amiaza următoare

– Ştiu că e palpitant să te afli sub acelaşi acoperi doi burlaci numai buni de însurat, chiar şi după ce cele de Bretton i-a cerut mâna Catrionei în mod de surprinzător, îi spuse Fiona Marillei, blocând camerei lor astfel încât sora ei să nu o poată împi deoparte şi să dea fuga jos pentru a continua să-i vân pe recent pomeniţii burlaci. Dar trebuie să-ţi joci căr bine, Marilla. Nici unul din ei nu ar fi interesat d cochetă. Comportamentul tău din timpul jocului de ba-oarba nu te-a făcut să creşti în ochii lor, şi ai dej punct în defavoarea ta prin faptul că eşti scoţiancă.

– Nu eu sunt cea desfrânată, se încruntă Mari Tu eşti.

– Numai nu-ţi juca mâna prea pe faţă.

– Dacă mă vor considera o cochetă, e fiindcă reputaţia ta mi-a distrus şansele la o căsătorie bună încă dinainte să termin şcoala, spuse Marilla pe un ton strident.

– Nu mi se pare că reputaţia mea distrusă ţi-ar fi afectat eligibilitatea pentru căsătorie. Averea ta cântăreşte mai mult decât astfel de amănunte.

– Nimeni nu ar putea să uite ce fel de femeie eşti tu, replică Marilla. Probabil aş fi avut deja o căsnicie fericită dacă n-aş fi avut numele tău legat de picior ca o ghiulea.

Era cu siguranţă adevărat că anumite evenimente puteau afecta iremediabil reputaţia unei femei. Un sărut indecent? Poate. O îmbrăţişare lascivă? Probabil. Un logodnic care îşi pierde viaţa căzând de la fereastra dormitorului ei? Cu siguranţă.

Până să apună soarele în acea zi fatidică, Fiona se alesese deja cu eticheta de desfrânată fără suflet, pusă de tot satul; până la sfârşitul săptămânii, ajunsese să fie cunoscută în întreaga Scoţie ca o depravată nesocotită. Dacă nu chiar mai rău. Mama fostului ei logodnic scuipase în drum preţ de trei ani buni la simpla vedere a Fionei, şi nu fusese singura.

Nimănui nu părea să-i pese că, atunci când căzuse, uriaşul nătâng Dugald Trotter se căţărase la fereastra tinerei domniţe fără cea mai mică urmă de încurajare din partea ei. Toţi erau prea ocupaţi să-şi manifeste scandalizarea faţă de purtarea ei neruşinată – ca să nu mai vorbim de faptul că, în opinia lor, Fiona „neglijase grosolan" să-l informeze pe Dugald că un simplu vrej de iederă nu putea susţine greutatea unui bărbat. Nici măcar cei care aveau tendinţa să scuze comportamentele dezmăţate în cadrul unui cuplu logodit n-o iertau pentru că nu-l avertizase.

Desigur, orice bărbat sănătos la cap ar fi putut să arunce o privire vrejului de iederă de sub fereastră şi să tragă propriile concluzii legate de rezistenţa acestuia. Dar prostia logodnicului ei fusese ieşită din comun, cel puţin din câte îşi amintea Fiona, fără urmă de compasiune.

Dugald, aparent, nu se gândise la acest lucru,
ea nu îl prevenise fiindcă – după cum tot încerca
sublinieze, dar în van – nu intenţionase niciod
să-l invite nici pe el, nici pe oricine altcineva să-i in
pe fereastră.

În perioada de după tragedie o indignase la culm
refuzul unanim de a i se accepta versiunea legată
cele petrecute. Propriul ei tată făcuse mare tărăboi
casă timp de câteva luni, plângându-se că mânjise num
le familiei.

– Aşa spui *tu*, răgea el, în replică la protestele
Atunci ce căuta bietul Dugald la fereastra ta? Grea po
ră e pentru familie naşterea unei fete! Nu s-ar fi căţăr
pe iedera de sub geamul tău, gâscă proastă, dacă n
fi făcut tot ce-ţi stătea în puteri ca să-i stârneşti poft
carnale. O, bietul Dugald, bietul, bietul Dugald!

În acel punct, cearta se încheia, fiindcă Fiona nu
permitea să mai comenteze atunci când refrenul cu „bi
tul Dugald" atingea proporţii asurzitoare. Ea ştia cât
poate de bine că nu-i aruncase lui Dugald nici o privi
de vino-încoace. De fapt, nici măcar nu era sigură cu
ar fi trebuit să arate o astfel de privire.

Şi nici n-ar fi aflat de la Dugald. Acesta păruse să
considere mai degrabă un cufăr cu bani decât o tână
nubilă, cel puţin până în ultima seară din viaţa lui.

Atunci însă, când refuzase să-i sărute gura du
nind a whisky, se trezise în schimb trântită de pere
sărutată cu forţa şi cu exces de bale, şi cu sânul strâ
cu brutalitate în mâna lui. Simpla amintire o făcea
se cutremure. Îl plesnise pe Dugald atât de tare, înc
acesta se clătinase pe spate, după care ea se refugiase
sala de bal – ferm hotărâtă să rupă logodna în dimine
ţa următoare.

Cât despre motivul care îl determinase să se caţă
până la fereastra ei ceva mai târziu în aceeaşi noapte,
nu vedea altă explicaţie decât că hotărâse să ia tau
de coarne. Probabil avusese de gând să facă uz de for
pentru a o convinge să accepte căsătoria, iar singur

lucru care îi salvase virtutea fusese fragilitatea vrejului de iederă.

Cu siguranță nu putea sugera ceva atât de teribil cu voce tare. Ferească Dumnezeu să dezonoreze numele cuiva după moarte, sugerând că ar fi putut fi mânat de intenții atât de sordide precum un viol. „Bietul Dugald" își semnase singur condamnarea la moarte, după părerea ei.

În plus, ajunsese să se considere norocoasă. Ce mai conta pierderea reputației comparativ cu perspectiva de a fi soție unui bărbat monstruos? Își văzuse mai departe de viață, trăindu-și fericită celibatul și înălțând cu regularitate rugăciuni de recunoștință la adresa răposatei sale mame pentru că îi lăsase o avere care făcea posibilă o asemenea decizie.

La cinci ani după „incident", după cum îl numea tatăl ei, majoritatea oamenilor încetaseră să mai treacă strada când o vedeau în depărtare. În ultimele două sezoane mondene îndrăznise chiar să meargă la Londra ca damă de companie pentru Marilla; sora ei vitregă risca să provoace un scandal urât dacă nu era supravegheată îndeaproape. Deși Fiona nu era foarte atașată de sora ei – era greu de imaginat cine ar fi putut fi – o iubea totuși. Oarecum.

Pe scurt, în ultimii cinci ani Fiona ajunsese la concluzia că acel fatidic vrej fragil de iederă îi salvase nu doar virtutea, ci și fericirea.

O femeie bogată și necăsătorită are tot timpul din lume să citească orice dorește. Poate învăța să facă brânzeturi și poate experimenta cu diverse unguente medicinale strict din plăcere. Poate extrage vopsele din coacăze, iar apoi, ca alternativă, poate încerca să facă vinuri din fructe.

Eliberată de nevoia de a vâna și a prinde un bărbat, se putea lipsi de prese de păr și rochii seducătoare, în care ar fi tremurat de frig. Nu mai era nevoită să se poticnească prin săli de bal prefăcându-se că avea o vedere perfectă; putea în schimb să poarte ochelari și să accepte

faptul că semăna cu o mătuşă rămasă fată bătrână, [...] tut la care avea să ajungă, probabil, la un moment d[...]

Era *liberă.*

– Te rog să nu-i oferi pe neaşteptate un sărut nici u[...] ia dintre gentlemeni, spuse ea acum. De unde stăte[...] eu, Oakley părea mai degrabă îngrozit decât flatat.

– Un sărut nu înseamnă mai nimic. Marilla îşi d[...] deoparte buclele. Ai lipsit din societate prea mult ti[...] Fiona. Te asigur că *el* a luat-o ca pe o glumă, spre de[...] bire de tine.

Fiona numără în gând până la cinci, apoi l[...] cuvântul:

– Chiar dacă un sărut nu înseamnă mai nimic, eu [...] cred că ar fi mai bine să-i permiţi unui gentleman s[...] sărute el, dacă se arată interesat, în loc să-l hăituieşti.

– De parcă aş face ceva atât de libertin!

Marilla se surprinse cu coada ochiului în oglin[...] şi încremeni o clipă pentru a-şi aranja la loc o bu[...] rebelă.

Era splendidă, asta nu se putea contesta. Fiona trav[...] să încăperea şi luă o perie pentru a coafa părul lung c[...] cădea Marillei pe spate. Sora ei acceptă gestul de aten[...] ca pe un tribut şi îşi zâmbi în oglindă cu o înclin[...] a capului pe care probabil o considera sofisticată.

Într-adevăr, Marilla era atât de frumoasă, încât b[...] baţii îi cădeau la picioare ca muştele... Deşi păreau s[...] revină la fel de repede, odată ce apucau s-o cunoasc[...] După cum îi spusese Fiona fără menajamente tată[...] lor, când Marilla îşi făcuse debutul în societate, ar fi t[...] buit să-i găsească un soţ cât de repede, înainte ca pove[...] tile despre temperamentul ei să ajungă să circule print[...] holteii eligibili.

Din păcate, acest lucru nu se întâmplase, deşi Maril[...] de-abia acum începea să observe lipsa ofertelor; vanit[...] tea ei era atât de mare, încât îi considera pe aproape t[...] cei care o curtau nedemni de atenţia ei.

– Mai sunt puţine zile până se deblochează trecăto[...] rea, îi spuse Marillei, trăgând-o uşor de păr pentru a[...] atrage atenţia. Poate trei sau patru... cinci maxim.

– Știu asta, zise cealaltă, smulgându-și bucla din mâna Fionei.

– Nu am nici o îndoială că unul din ei se va îndrăgosti de tine, dar ți-aș sugera să-ți alegi pretendentul înainte să se încheie cele trei zile.

– Rocheforte? pufni Marilla. Recunosc, e foarte arătos și se zvonește că ar avea o constituție sportivă – din toate punctele de vedere. Dar nici dacă ar fi fugit înapoi în Franța nu l-aș fi văzut mai puțin. N-a petrecut mai mult de cinci minute cu noi. În plus, îmi doresc un titlu. Un titlu *adevărat*, nu o făcătură franceză.

– În regulă, Oakley se va îndrăgosti de tine, spuse Fiona răbdătoare. Dar numai dacă îți joci bine cărțile.

– Sugerezi că nu pot să fac asta? strigă Marilla. Mironosița aia de englezoaică bogată nu-mi ajunge nici la degetul mic. Deși am fost șocată să-l văd pe duce căzând în ghearele oribilei de Catriona Burns. Nu mi-a plăcut niciodată.

– Mie mi-a plăcut dintotdeauna, zise Fiona. E foarte amabilă.

– Ce vreau eu să spun e că Oakley nu va reprezenta o provocare descurajantă pentru mine.

– Bineînțeles că nu. Nu avea nici un rost să contrazică părerea exagerat de bună a Marillei despre ea însăși. Era infinită, ca o noapte înstelată. Încearcă totuși să-ți controlezi temperamentul. Fii docilă și castă.

– De ce să fiu docilă? Detest să mă prefac leșinată după un englez. Eu...

– Fiindcă vrei să te măriți cu un nobil, o întrerupse Fiona. Un aristocrat *englez*. Deși trebuie să menționez că titlul lui Rocheforte e unul străvechi și respectat, în nici un caz o făcătură.

– Ai dreptate, consimți Marilla, zâmbetul mărunt reapărându-i pe buze. Vreau într-adevăr să am un soț cu sânge albastru. Dar nu mă interesează cât este de vechi titlul lui Rocheforte. Ar putea să traverseze Scoția în genunchi, târându-se și implorându-mă, și tot nu m-aș căsători cu el. Individul s-a crezut prea grozav ca să ni se alăture la jocuri după cină. Nu știu ce drept are

să se ţină atât de mândru; ducele şi contele ni s-au a
turat fără ezitare.

– Ca să-l cucereşti pe conte trebuie să fii ascultăto
re, politicoasă şi nobilă, în sensul de femeie de onoa
Fiona se simţea ca o guvernantă ce recită alfabet
dar asta însemna, în realitate, rolul de soră mai m
a Marillei.

– Genul ăsta de nobleţe nu mi se potriveşte, z
Marilla strâmbând din nas. Avea calitatea incontesta
lă de a nu se obosi să se mintă singură.

– Prefă-te, o îndemnă posomorâtă Fiona. Gata
purtările de felul celor de-aseară.

– Jocul de-a baba-oarba cu ecou invită la astfel de f
volităţi, replică tăios Marilla. Ştii cât de mult îmi pl
genul ăsta de zburdălnicii. Toţi bărbaţii din încăpere
încercat să mă găsească *pe mine* imediat ce s-au trezit
gaţi la ochi. Îşi îndreptă umerii şi îşi rearanjă corse
rochiei senzuale pe care o alesese din cufărul lui Tar
Cred că aş prefera să folosesc săculeţul tău de mân
în loc de al meu. S-ar asorta mai bine cu ţinuta as
Dă-mi-l, te rog.

– Nu-l găsesc nicăieri, spuse Fiona. Probabil l-am s
pat când am fost răpită. Sau poate l-am lăsat în trăsu

– Ce neglijent din partea ta, murmură Marilla ri
când din sprânceană, după care privirea i se întoar
spre oglindă. Hainele astea sunt teribil de demoda
dar mie îmi plac.

– Nu mă aşteptam ca decolteul să-ţi vină atât de j
când am modificat rochia, remarcă Fiona, întrebâ
du-se cât de şocaţi ar fi fost cei prezenţi dacă unul di
sânii grei s-ar fi dezgolit sub ochii tuturor.

– De fapt, nu ai făcut o treabă bună când ai modi
cat rochia, aşa că a trebuit s-o ajustez personal, replic
Marilla, aranjându-şi cu grijă o buclă lungă şi mătăsoa
astfel încât să cadă în valea dintre sâni.

– Ai grijă la ton, o avertiză Fiona. Nu sunt o Cen
şăreasă supusă aflată aici să-ţi îndeplinesc poruncil
Am cusut la rochia ta toată dimineaţa ca să nu cutreie

...lul pe jumătate dezbrăcată, dar dacă faci mutre, ...ne nici n-am să mă obosesc să mai bag aţa în ac.

- Tu vrei să-mi găsesc soţ, nu uita, răspunse Marilla ...ncându-i o privire întunecată. E în interesul tău să ... de-acasă, şi să-l ai pe tata doar pentru tine.

- Iar tu nu uita că vrei să te măriţi, aşa că fii bună şi ai ... să nu gesticulezi prea aprins. E cât se poate de posi-...l ca partea de sus a rochiei să te expună indecent.

- Mă îndoiesc.

- Din câte am auzit eu, englezilor le place ca soţiile ... să fie reci şi caste.

- Ceea ce te scoate pe tine din joc, râse Marilla dis-...ţuitor. Sunt sigură că se ştie deja totul despre tine şi ...ndaloasa fereastră de la dormitorul tău.

- Poate. Dar ar fi mai bine pentru tine dacă nu ... afla.

- Îmi pătezi reputaţia prin simplul fapt că exiști, doar ... asta?

- Mi-ai amintit-o în repetate rânduri. Vorbeşti ca o ...rpie, în loc să-ţi joci rolul de fecioară supusă, aşa cum ... trebui.

- Eu chiar *sunt* fecioară, ripostă Marilla. Ceea ce nu ... poate spune şi despre tine! Strâmbă din nas şi ieşi în ...gă pe uşă, cu fustele fâlfâind în jurul ei.

Fiona zăbovi o clipă pentru a se privi în oglindă.

Hainele pe care le găsise în garderoba ei chiar îi ve-...au bine. Avea o siluetă perfectă pentru genul de ro-...hii care îi îmbrăţişau rotunjimile într-o manieră ce nu ... mai regăsea în moda actuală; biluţelele minuscule ... catifea ce împodobeau corsetul strâmt pe corp şi dan-...au de-a lungul curbei sânilor erau un detaliu deosebit ... drăguţ. De fapt, arăta mai bine în această rochie de-...ât în veşmintele ei obişnuite. Își spuse că ar fi atras ...tenţia bărbaţilor asupra celor mai bune atribute ale ei. Mai mult, fiind concepută pentru o femeie mai scundă, poalele îi lăsau gleznele la vedere.

Nu că cineva s-ar fi arătat dornic să-i contemple gleznele.

Fiona oftă şi coborî treptele largi de piatră ce duce la holul mare. În căminul uriaş fusese aprins un fo dar încăperea era la fel de cavernoasă şi rece ca în no tea precedentă. Chiar şi bătrânii servitori păreau fi dispărut.

Ezită o clipă, întrebându-se unde i-ar fi putut găsi ceilalţi, şi tocmai pornise spre uşa salonului când a râsul Marillei.

Trebuia să existe o altă încăpere în care să se retra eventual o bibliotecă sau o cameră de lucru; nu voia vadă pe Marilla alergându-l pe conte în jurul unei ca pele. Sora ei credea, aparent, că un bărbat ce manife o asemenea atitudine glacială avea să fie un soţ supus

Oakley n-ar fi fost astfel.

Exista ceva ascuns şi formidabil în el, ceva ce făc ca tot acel control să pară o faţadă. Nu ar fi fost un s comod. Era sigură de acest lucru. Dar era sigură şi c dacă Marilla îl voia, avea să pună mâna pe el.

Când se aflau la Londra, Marilla era ţinută în fr de rigorile societăţii. Dar nimic nu putea s-o oprea aici, în acest castel izolat. Încă de mică, Marilla îşi lua tot ceea ce îşi dorise – inclusiv jucăriile Fionei şi haine Fionei. În faţa îngeraşului cu bucle aurii, tatăl lor ced se de fiecare dată.

Exact în acel moment Marilla dădu buzna afară d salon, dar zâmbetul îi dispăru de pe chip în clipa în ca o văzu pe Fiona.

– Pleacă! îi şuieră. Ai să strici totul. Corsetul e ca răcoros, aşa că merg să-mi iau un şal. Apoi mă întorc jocul de cărţi.

– Am să caut biblioteca, o anunţă Fiona.

– Mai bine rămâi în camera ta, porunci Marill Contele nu a coborât de la prânz, dar e, neîndoieln foarte scrupulos în privinţa reputaţiei lui. Nu vre să-şi aducă aminte că suntem surori, în caz că ştie desp ruşinea ta.

Bătrânul majordom apăru din sala de mese aflată celălalt capăt al holului mare în timp ce Marilla urcă fugă scările.

— Pot să vă ajut, domnişoară? întrebă el.

Fiona îi răspunse cu un zâmbet cald:

— Aţi putea să-mi recomandaţi o cameră în care să mă pot retrage puţin? Biblioteca, poate?

— Acolo, spuse el, arătând din cap spre o uşă. Nu intră nimeni acolo în afară de domni, după cină, să fumeze şi să bea puţin brandy. Dacă nu vă deranjează mirosul de vin şi tutun de calitate, vă veţi simţi comod acolo.

— Pare perfect. M-aţi salvat, domnule Garvie!

— N-ar trebui s-o fac, spuse bătrânul. Ideea era să vă căsătoriţi cu tânărul viconte. În mod normal ar trebui să vă aflaţi în salon cu toţi ceilalţi. Stăpânul nu va fi încântat.

— Nu sunt eu cea potrivită, îl asigură ea. Oricare dintre celelalte lady va fi o mai bună stăpână a castelului decât mine. Pot să vă rog să puneţi să mi se trimită nişte ceai, domnule Garvie?

Fiona găsi biblioteca surprinzător de confortabilă, având în vedere că tavanele castelului erau atât de înalte. Pereţii încăperii erau acoperiţi de cărţi, iar focul ce trosnea vioi în cămin contribuia şi el la atmosfera plăcută.

Era mult mai bine decât să se alăture grupului din salon, prins în vreun joc conceput de Marilla pentru a o arunca în braţele contelui de gheaţă.

Se plimbă de-a lungul rafturilor, trecând un deget peste volumele îmbrăcate în piele. Cărţi despre îngrijirea culturilor, despre fierărie, despre terasări...

Piese de teatru vechi, poezie... şi *Persuasiune: un roman de la autorul cărţii Raţiune şi simţire*! Cum naiba reuşise să ajungă un asemenea volum în biblioteca lordului, mai ales că abia fusese publicat?

Citi primele câteva pagini şi începu imediat să zâmbească. Sir Walter Elliot – cel care nu citea din plăcere nici o carte, în afară de catalogul nobilimii engleze – era cu siguranţă similar lordului Oakley. Sir Walter îi privea pe cei nedemni de respectul lui cu milă şi dispreţ, ceea ce rezuma destul de bine părerea contelui faţă de fiinţele mai mărunte, aşa cum era ea.

Se aruncă încântată pe canapeaua din fața focul Nu era tocmai confortabilă ca piesă de mobilier mai mult noduroasă decât moale – dar inimitabil Sir Walter promitea s-o facă să uite de orice neajuns.

Se scurseră patruzeci de minute bune până să ap doamna McVittie cu un ceainic, dar Fiona era atât captivată de roman încât abia dacă o observă.

Se instalase deja într-o poziție mai comodă: capul ținea sprijinit pe un braț al canapelei, iar picioarele, crucișate pe celălalt braț. Marilla ar fi guițat ca un p dacă ar fi intrat și ar fi văzut gleznele Fionei, îmbrăc în mătase roz-deschis, dar ea se afla în salon, prob alergând printre măsuțe și fotolii vreun nobil legat ochi, dacă terminaseră jocul de cărți.

– Este un adevărat rai aici, îi spuse ea doamn McVittie, coborându-și picioarele pe podea și zâmb du-i. Mulțumesc mult.

– Domnului Garvie a început să-i placă de dumnea îi mărturisi menajera-șefă, aplecându-se să mai pună u buștean pe foc. Se gândește că nu ești genul care să căsătorească, așa că măcar să te simți bine. Toți ceila sunt în salon, jucând cărți la masa rotundă.

– Are dreptate, spuse Fiona. Nu sunt genul de feme care să se căsătorească.

Nu simți decât un mic junghi când se gândi la ac lucru, ceea ce era un triumf.

În scurt timp, se cufundă din nou în lectură și î dădu seama că vizionara domnișoară Austen reușise n doar să-l creeze pe Sir Walter – care îi semăna atât d mult contelui de Oakley – ci și să redea în Anne Elli un portret perfect al propriei sale surori, Marilla, car precum Anne, era cu adevărat „pe deplin satisfăcută s se regăsească la fel de frumoasă ca dintotdeauna“, d „se simțea tot mai aproape de vârsta periculoasă“. E adevărat, Marilla nu avea decât douăzeci și unu de an dar chiar și ea începuse să observe ezitarea gentlemenlor englezi în a-i cere mâna în cursul celor trei sezoan petrecute la Londra.

Englezii păreau a fi remarcabil de circumspecţi. Se agitau în jurul Marillei ca muştele la miere, dar nici unul nu venea cu nimic concret.

Era cu mult mai satisfăcător să citească despre lui Walter şi fiica lui decât să se simtă prizonieră într-un castel rece în compania a două personaje similare. Chiar dacă bătăile de cap şi extravaganţele societăţii nobile erau amuzante pe hârtie, acestea erau profund ...ante în viaţa reală.

Capitolul 11

După prânz, Byron nu reuşi să-şi alunge din minte imaginea Catrionei Burns privindu-l pe Bret, cu ochii ...ărind, trădând iubirea ce-o simţea. Propriile lui aşteptări faţă de căsătorie nu includeau sentimente de o asemenea natură. Tatăl său îl învăţase bine: soţia trebuia să fie o femeie castă de viţă nobilă. Pasiunea conjungală era exclusă.

Noua contesă de Oakley, aşa cum îl instruise tatăl lui cu mult timp în urmă, trebuia să fie virtuoasă, bine crescută şi, mai presus de toate, să arate respect, dacă nu chiar o supuşenie oarbă, faţă de soţul ei.

Respectul şi supuşenia nu se numărau printre sentimentele Catrionei faţă de Bret.

Invidia era o emoţie inconfortabilă. O simţea ca pe un foc întunecat şi furios alergându-i prin vene.

Înainte de a o fi ales pe Opal drept viitoare soţie, dansase cu toate fecioarele ieşite în societate în căutarea măritişului şi care se încadraseră în standardele lui – ceea ce lăsase pe dinafară scoţience precum Marilla şi Fiona –, apoi luase o decizie pe care o considerase inteligentă şi bine gândită.

Raţionamentul lui fusese uşor jenant, privind în urmă. Hotărâse că Opal avea să fie o mamă bună. Nu-şi cunoscuse propria mamă prea bine, căci aceasta fugise cu unchiul lui – fratele mai mic al tatălui – când Byron

era încă mic. Plecaseră pe continentul american şi, d[illegible] câte ştia el, încă se mai aflau acolo.

Însă nu-l ajuta defel gândul că avea motive bune [illegible] se simtă nesigur pe el în preajma femeilor. Tiradele d[illegible] gheaţă ale tatălui său, care subliniau invariabil pofte[illegible] trupeşti ale femeilor, îl afectaseră vizibil.

Ar fi putut jura că Opal era castă; printre altele, nu r[illegible] marcase la ea niciodată nici cea mai vagă urmă de d[illegible] rinţă când îl privea. Acum îşi aminti docilitatea cu ca[illegible] îi acceptase complimentele, privirea coborâtă în p[illegible] mânt şi felul în care îşi întorcea capul într-o parte... Fusese un neghiob.

Nu se punea problema că ar fi vrut să-şi aleagă o fe[illegible] meie uşuratică drept contesă. O reputaţie imaculată er[illegible] extrem de importantă. Dar... ar fi vrut ca soţia lui să-[illegible] iubească. Suficient cât să nu sară în patul altui bărbat.

Mai mult, dacă Bret se dovedise capabil de a deter[illegible] mina o femeie să-l iubească, Byron putea al naibii d[illegible] bine să facă acelaşi lucru. Spiritul de competiţie se făc[illegible] simţit tot mai acut. Putea face o femeie să îl priveasc[illegible] încântată. Putea s-o lege de el cu atâta forţă, încât să n[illegible] mai aibă niciodată ochi pentru un altul.

Marilla Chisholm părea alegerea perfectă. Era fru[illegible] moasă, chiar devastator de frumoasă. Buclele ei erau moi şi catifelate, iar ochii – de un albastru încântător. Cât despre faptul că spiritul ei tânăr o îndemna la pu[illegible] tări care ar fi fost considerate scandaloase de către ma-troanele severe ce dictau regulile în înalta societate... cu atât mai bine. În fond, Marilla încercase să-l sărute pe *el*, nu pe un profesor de dans. Probabil că era pur şi simplu ignorantă în ceea ce privea manierele.

La drept vorbind, logodnica lui nu se sfiise să-i ac-cepte sărutările, din câte îşi amintea. El fusese cel care căutase să-i protejeze virtutea feciorelnică, neîndrăznind niciodată mai mult decât să-i ofere un sărut cast. Oare dacă ar fi sărutat-o pe Opal cu mai multă pasiune, ea l-ar fi preferat pe el în locul profesorului de dans?

Avea o oarecare bănuială că aşa ar fi stat lucrurile.

ar fi putut crede că Opal chiar își dorise și plănuise descoperită într-o situație compromițătoare. Când intrase în încăpere, ea nu păruse nici șocată, nici nită. Byron încremenise, pradă unei mânii incanente, iar Opal se uitase la el cu un zâmbet drăgălaș, lu-l la o parte pe profesorul de dans, apoi spusese:

Ei bine, presupun că logodna noastră s-a încheiat.

u cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât era convins că întreaga scenă fusese plănuită cu grijă. abil îl plătise pe profesorul de dans să o sărute. Atât mult își dorise să se descotorosească de el. De *el*, conde Oakley.

totuși, chipul îi era plăcut privirii, dacă nu chiar mult de-atât. Nasul lui avea un profil roman, după remarcase Marilla, dar nu exagerat. Era bogat nobil.

ar nu se obosise să o curteze pe Opal. Se purtase un ticălos îngâmfat, oferindu-i mâna lui în ideea că avea s-o considere cea mai mare binecuvântare din ța ei.

devărul era că recunoștea modelul de comportant. Tatăl său judeca oamenii exclusiv în baza aparnenței lor la nobilime și a averii lor. În prezența posatului conte nici o fecioară nu îndrăznea să ridiprivirea mai sus de nivelul umerilor, decât dacă i se esa el. Nici un copil, nici măcar al lui, nu avea voie să bească neîntrebat. Nici o femeie, nici măcar propria soție, nu-i putea contrazice opiniile, cel puțin din își amintea Byron.

Inspiră adânc și își îndreptă umerii. Era posibil să adoptat, fără să vrea, unele dintre stereotipurile de ndire și comportament ale tatălui său. Dar asta nu emna că trebuia să le păstreze; în fond, era înzestrat liberul-arbitru. Răposatul conte fusese un bărbat care se preocupase de reputația proprie mai mult cât de orice altceva. Îl trimisese pe Robin la Rugby pă ce rămăsese orfan din cauza bârfelor care ar fi apăut dacă nu o făcea; dar refuzase să-i permită lui Robin

să se întoarcă acasă în vacanțe fiindcă sângele nepotului lui era „pătat“ cu sânge francez.

El, Byron, nu era obligat să-l imite pe tatăl său. Pu fi spontan și cald. Ba chiar amuzant. *Fermecător*. To acestea erau calități pe care Robin le avea, iar el nu... asta doar fiindcă nu încercase niciodată cu adevărat.

Nu se putea imagina îndrăgostit – dar putea al n bii de bine să facă o femeie să se îndrăgostească de Timp de o clipă se gândi la Fiona Chisholm, dar ceva în privirea ei ce sugera că era prea puțin prob să se abandoneze unor sentimente de tandrețe. Un de rezervă care se regăsea și în el.

Lady Cecily era frumoasă ca o cadră, dar Burbe un prieten de-al lui, menționase că erau aproape lo diți, așadar nu avea nici un rost să-și îndrepte aten asupra ei.

Nu mai rămânea decât Marilla. Era plină de via frumoasă și – în general – manierată. Spiritul ei viu av să-l păstreze tânăr. Ar fi putut juca baba-oarba cu pr priii lui copii, într-o bună zi.

Byron coborî în după-amiaza aceea hotărât să c cerească inima Marillei. Avea să înceapă prin a rep cererea pe care i-o făcuse deja o dată, de a i se adresa numele de botez.

Dacă se căsătorea cu cineva precum Marilla, i-fi demonstrat lui Taran că nu era înțepat ca tatăl lu Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că Mari era, practic, perfectă. Celelalte tinere păreau să o co sidere un fel de lider: dovadă felul în care acceptase sugestia ei de a juca baba-oarba.

Abilitatea de a conduce era o calitate bună pentru contesă.

Ajunse la capătul scărilor, ezită, apoi porni spre bi bliotecă, în loc de salon. Chiar dacă i se contura to mai ferm hotărârea de a o alege pe Marilla ca potențial contesă, se simți ușurat când constată că aceasta nu afla în încăpere.

De fapt, singura persoană aflată în bibliotecă era so Marillei, Fiona. Era întinsă pe o canapea în fața focului

ind o carte, cu buclele roşcat-închis revărsându-i-se pe umăr. Ochelarii ei erau surprinzător de fermecători, spuse. Nu l-ar fi mirat dacă într-o bună zi aveau să nă un accesoriu şic.

Când Byron porni spre şemineu, Fiona ridică pri- a din carte, iar fruntea i se încreţi pentru o clipă. dul îşi dădu seama clar că uitase pentru moment e era. Iată deci o femeie cu adevărat neimpresionată importanţa lui.

– Sunt lordul Oakley, o ajută el, adăugând imediat: rog, spune-mi Byron; suntem toţi cât se poate de miliari aici, la Finovair.

Nu-i veni deloc greu să-i ceară acest lucru. De fapt, r fi plăcut destul de mult să-şi audă numele de pe zele ei.

Fiona îşi coborî picioarele pe podea, se ridică şi îi eri o reverenţă:

– Lord Oakley, spuse, cu ochii umbriţi de genele rbate.

Byron se înclină protocolar, apoi veni până în faţa ca- pelei. Îi trecu prin minte să se aşeze fără a mai aştepta fie invitat, căci astfel se purtau oamenii care nu aveau voie de formalisme. Sau cel puţin aşa credea. Dar bu- le maniere dobândite prin educaţie se dovediră mai uternice, aşa că rămase în picioare.

– Am fost cu toţii de acord să ne adresăm unul altuia numele de botez, o informă el, detestându-şi tonul mpos al vocii imediat ce îl auzi. Al meu e Byron.

Fiona îl privi în tăcere preţ de o clipă. Ochii îi erau fel de verzi pe cât păruseră cu o noapte în urmă, iar helarii îi şedeau pe un nas încântător de obraznic.

– De fapt, dumneata şi sora mea aţi ajuns la acest ord, deşi trebuie să presupun că ducele de Bretton şi Catriona au acceptat aceeaşi simplitate. Nu te deranjea- ă toată această lipsă de ceremonie? întrebă, evitând să-i losească numele, după cum remarcă el. Şi fără a-i oferi permisiunea de a folosi numele ei mic.

– Nu sunt obişnuit cu ea, recunoscu într-un târziu. Dacă îmi amintesc bine, numele tău e Fiona?

– Da, confirmă ea, din nou fără a-i da voie să i se adreseze astfel.

Fără să vrea, contele simţi un mic junghi.

– Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt lectura, spuse hotărându-se să nu părăsească imediat încăperea, indcă era *bine* pentru el, chiar *educativ*, s-ar fi putea spune, să stea în preajma unor oameni care nu pun mare preţ pe poziţia lui socială. Fiona se încadra cu siguranţă în această categorie. Pot să întreb ce volum ţi-a captivat interesul?

Contele era periculos de chipeş, îşi spuse Fiona. Era atât de controlat! Oare ajungea măcar să transpire când făcea dragoste? Oare se înroşea la faţă, oare scotea sunete neelegante, oare...

– Citesc un roman numit *Persuasiune*, spuse ea, smulgându-şi gândurile de la acel subiect ruşinos (deşi interesant). Întâmplarea făcea ca ea să nu fi avut ocazia de a dobândi personal cunoştinţe despre relaţiile intime, dar aflase multe despre ele. Nimic din ceea ce aflase despre acele întâlniri presărate cu gemete şi sudoare nu i se păruse teribil de atrăgător. Ţi-ai croit drum în încăperea nepotrivită, comentă după câteva clipe, instalându-se din nou confortabil într-un colţ al canapelei.

Degetul ei marcă locul la care se oprise din citit. Când Byron îşi făcuse apariţia în bibliotecă, pomposul Sir Walter din roman şi pomposul conte din faţa ei i se amestecaseră în minte; clipise surprinsă spre Byron, ca şi cum acesta s-ar fi materializat cumva din paginile cărţii.

În realitate, comparaţia nu era câtuşi de puţin dreaptă. Oakley era tânăr şi remarcabil de arătos, cu părul blond-deschis tuns foarte scurt şi cu sprâncene negre şi groase. Îi amintea de un sfânt medieval sculptat în fildeş: demnitate, virtute şi un ten palid.

Dincolo de acel exterior agreabil, asemănarea cu Sir Walter rămânea frapantă. Un bărbat care n-ar fi putut simţi altceva decât dezgust faţă de ea.

– Cu siguranţă toată lumea se distrează minunat în salon. Îţi vor simţi lipsa, zise ea încurajator.

– Sunt prea bătrân pentru jocuri, replică el, de parcă Fiona s-ar fi arătat cât de puțin interesată de vârsta lui.

– Asta înseamnă că ai găsit totuși plăcere în jocuri când erai mic? întrebă ea, cu un amestec bizar de curiozitate sinceră și o dorință puternică de a-i străpunge platoșa stăpânirii de sine.

Contele arăta ca și cum s-ar fi născut direct cu o cravată de mătase călcată la perfecție – și legată elegant la gâtul lui.

– Bineînțeles că da.

Sincer, chiar dacă individul era excepțional ca specimen fizic, nu era un partener de conversație foarte captivant. Chiar și așa, ar fi fost o grosolănie să reia pur și simplu lectura în fața lui.

– Cauți ceva anume în bibliotecă? Te-aș putea ajuta? se adresă pe un ton ce sugera din nou că era cazul să plece.

In schimb, el se așeză lângă ea.

Fiona inspiră adânc, apoi regretă că o făcuse. Până și *mirosul* lui era plăcut, aducând a rufărie apretată și săpun bărbătesc. Nu-i plăceau conții englezi. De fapt, nu-i plăceau englezii în general. Cel de față o împiedica să-și vadă de carte. O făcea să... o făcea să se gândească la lucrurile la care renunțase.

Bărbații, de exemplu.

Acceptase o dată să se mărite, și îi fusese de-ajuns. Deși, evident, logodnicul ei nu semănase absolut deloc cu Oakley. Dugald fusese un bădăran – și încă unul violent și bețiv. Contele nu părea a fi genul care să se relaxeze vreodată suficient cât să consume tării.

– Lord Oakley, spuse ea nerăbdătoare, te-ar deranja foarte tare dacă aș continua să citesc?

– Pot să-ți pun o întrebare sinceră înainte de a reîncepe lectura, domnișoară Chisholm?

– Dacă trebuie, replică ea. Însă doar dacă-mi întorci favorul. Ce naiba cauți aici? Ar trebui să te afli în salon, curtat de domnițe adoratoare.

– De domnițe adoratoare? repetă el, părând sincer derutat.

– Sper că nu eşti jignit de dezertarea Catrionei în favoarea ducelui. Atât sora mea, cât şi Lady Cr ar fi nişte contese excelente, şi sunt sigură că aşteaptă cu răsuflarea tăiată să te întorci în salon.

Dacă ar fi fost un bărbat mai puţin sever, Fionei i s-ar fi părut că zâmbea. Poate că o făcuse într-adevăr, din priviri, chiar dacă nu şi de pe buze.

– Să înţeleg că o treci pe domnişoara Burns în aceeaşi categorie cu dumneata.

– N-ai vrea ca eu să te ador, îl asigură Fiona. Reputaţia mea este distrusă. Astfel stând lucrurile, cred că am putea pur şi simplu să sărim peste partea în care eu încerc să te ademenesc într-o căsnicie pornind de la proximitatea noastră neaşteptată, nu crezi?

– Asta a fost o propoziţie foarte lungă.

Da, zâmbea. Uluitor.

– Pot să ţi-o traduc, dacă doreşti, sugeră ea.

– Nu mă pot hotărî cum să-ţi iau vorbele de duh. Par să mă vizeze, deci, teoretic, nu ar trebui să râd. Dar dacă nu sunt eu cel menit să râdă, atunci cui îi sunt adresate aceste vorbe?

– M-ai pus la locul meu. Şi, recunoscu ea ezitând, am meritat-o. Nu ar fi trebuit să mă amuz pe socoteala ta, cu atât mai mult cu cât glumele erau nesărate. Dar sincer, Lord Oakley, sunt sigură că toată lumea aşteaptă întoarcerea dumitale în salon. Nu se poate să te reţin cu astfel de pălăvrăgeli prosteşti.

– Cred că *într-adevăr* caut pe cineva care să mă adore, zise Byron după o clipă de gândire. Deşi sună remarcabil de arogant când pui astfel problema.

– Te-am jignit din nou, murmură ea crispată. Îmi cer sincer scuze. Nu am nici un drept să-ţi judec purtarea şi nu te-aş putea privi niciodată într-o astfel de lumină.

Nu ştia unde să privească, prin urmare îşi coborî din nou ochii asupra cărţii.

– Am să te las să citeşti. Îmi dai însă voie să te întreb ceva mai întâi?

– Desigur, spuse ea, apoi adăugă, nereuşind să se stăpânească: Deşi mor efectiv de nerăbdare să termin

...anul acesta, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ...i lăsa să aștept prea mult.

Nu era vorba de carte, de fapt. Contele îi inspira ...timente contradictorii – era dominator și încrezut, ...ar periculos, dar în acele momente îi lăsa o impresie ... nesiguranță.

Nu înțelegea cum era posibil ca un junghi de vagă ...ietate să se dovedească mai puternic decât ura ei față ... bărbații aroganți, dar asta simțea. Nu voia nici măcar ... mai întâlnească privirea, de teamă că ar fi putut ve... acea notă de neliniște complet dezarmantă.

- Întrebarea mea are legătură cu sora ta.

Auzind acestea, Fiona ridică bărbia și îi oferi un zâm... înțelept.

- N-ai putea face o alegere mai bună decât Marilla ...ntru a-ți fi contesă.

Era vizibil fals, dar loialitatea față de familie era neîn...telnic mai importantă decât sinceritatea.

- Mă întrebam dacă și-a declarat vreodată afecțiunea ...ța de un alt bărbat. O femeie atât de frumoasă are, ...ră îndoială, numeroși admiratori de pe aici.

- Nicidecum! Desigur, Marilla e foarte prețuită, dar ...ncă nu s-a hotărât asupra bărbatului căruia i-ar plăcea ...i acorde mâna ei. Contele păru să reflecteze la ceva, ...a că Fiona îi dădu înainte: Și nu trebuie să-ți spun câți ...dmiratori are, cu personalitatea ei plină de viață.

- Chiar prea plină de viață, ar putea spune unii.

Fiona adoptă brusc o postură rigidă. Marilla avea ...nele defecte, dar era, totuși, sora ei.

- Și ce anume vrei să spui cu asta? întrebă, pe un ton glacial.

- Era doar o prostie, zise contele. Se ridică și se încli...nă ușor în fața ei. Am să le transmit salutările dumitale ...celor din salon.

Vinovăția o străbătu pe Fiona ca o săgeată. Ceva ...i aducea a dezamăgire umbrea privirea contelui, deși ...r fi fost absurd. Era ca și cum ar fi surprins pentru o ...clipă imaginea unui băiețel singuratic, dar, privindu-l

pe chipeşul şi demnul aristocrat din faţa ei, îşi spuse
fără îndoială, se înşelase.

– Aş prefera să nu o faci, îl rugă în cele din urmă.
putea simţi obligaţi să mă invite şi pe mine să partic
jocurile lor zgomotoase.

Când contele cu chip atât de sever zâmbea, faţa
transforma complet. Ochii lui ar fi putut îmbăta o fe
ie, inducându-i obsesia de a nu trăi decât pentru a
de momente. Fiona se grăbi să-şi coboare din nou p
rea asupra cărţii.

Contele ezită o clipă, apoi Fiona îi văzu cizmele în
părtându-se şi auzi uşa bibliotecii închizându-se ince

Rămase nemişcată, muşcându-şi buza, fără a c
Se împăcase cu soarta care o aştepta; se împăcase
cer. Dar erau unele momente când simţea un val
furie faţă de Dugald, o furie atât de intensă, încât
ardea gâtul. Cu ce drept îi luase şansa de a se căsători
un bărbat precum contele?

Absurditatea acelui gând o smulse din starea
autocompătimire. O însoţise pe Marilla la Londra
ultimele două sezoane mondene. Deşi rămăsese, du
cum se cuvenea, la marginea sălilor de bal, alături
alte doamne de companie, îl observase totuşi pe Oak
de departe. Chiar dacă n-ar fi fost povestea cu Dugal
nu ar fi avut nici cea mai mică şansă de a se apropia
un bărbat de nivelul lui.

Deschise din nou *Persuasiune* şi îşi alungă sentim
tul de tristeţe. Cum se putea gândi la aşa ceva? Ac
expresie implacabilă din ochii lui l-ar fi făcut extraor
nar ca...

Şi *totuşi*, cum se putea gândi la aşa ceva? Chiar d
n-ar fi fost cunoscută de-a lungul şi de-a latul Scoţiei c
desfrânată de cea mai joasă speţă, nu era decât o simp
scoţiancă de rând.

Nobilii de seama lui Oakley nici măcar nu catad
seau să-şi coboare privirile spre fiinţe atât de măru
ca ea.

Degetele i se strânseră mai tare în jurul volum
lui când în minte îi apăru brusc o imagine cu Maril

post de contesă de Oakley. Cu Byron drept cumnat. ...at în fața ei la cină, înainte de a se retrage în dormitor cu Marilla.

Avea să plece definitiv în Spania.

Nu, nu era suficient de departe.

capitolul 12

După ore mai târziu

Fiona era complet absorbită de farmecul veselei, dar ...or chinuitei eroine a romanului *Persuasiune* – asta ... a mai vorbi de Sir Walter și fiica lui – când auzi ... bibliotecii deschizându-se, apoi închizându-se rapid ... loc.

Stătea strânsă ghem sub o pătură roșie călduroasă ce mirosea plăcut a câine și nu avea deloc chef să se miște.

– Cine este? întrebă ea, ridicându-se ezitant în capul oaselor.

Contele stătea cu spatele lipit de ușă, ținându-și un deget pe buze. Fiona dădu din cap și se întinse înapoi pe canapea.

Hotărâse să stea departe de Oakley. Nu-și putea permite să se lase sedusă de acel aer de încredere și putere pe care îl purta ca pe o mantie invizibilă. Probabil îi fusese acordat încă din leagăn, odată cu însemnele de noblețe sau blazonul sau orice altceva i-ar fi deosebit pe conți de simplii muritori.

Citi următorul paragraf de trei ori, încercând să se concentreze asupra cuvintelor, deși fiecare fibră din ea ardea de curiozitate să știe ce făcea Byron. Deși știa că era o greșeală, începuse să-i spună în gând pe numele de botez, o intimitate deplasată din toate punctele de vedere.

După ce citi paragraful și a patra oară fără a reuși să înțeleagă despre ce era vorba, se recunoscu, în sfârșit, învinsă. Se ridică din nou în capul oaselor pentru a-l înfrunta pe Byron exact în clipa în care ușa se deschise

cu o bufnitură şi în prag apăru Marilla, roşie la faţă radiantă. Dacă Marilla era superbă în cele mai bu momente ale ei, când era trandafirie şi pradă pasiu putea fi terifiantă.

– O, Byron! Sunt foarte, foarte sigură că eşti a ciripi ea. În clipa în care o observă pe Fiona, ochii î îngustară, şi renunţă să mai încerce să adopte un to fermecător. Îl caut pe conte. A intrat aici?

Victima Marillei se lipise de peretele din spatele u Buzele i se mişcau, ca în rugăciune, sau poate ca pent a-i cere ajutorul; oricum ar fi fost, expresia lui era a unui animal hăituit. Marilla exagerase din nou, evi dent, cu trucurile ei, dar Fiona nu găsi în ea puterea d a-i păsa prea mult.

Îşi mută rapid privirea spre sora ei, pentru a nu tră prezenţa contelui.

– Nu, dar cred că am auzit pe cineva urcând în fu scările.

Sclipirea din ochii Marillei păli când reflectă la sem nificaţia acestui lucru.

– Bineînţeles! S-a ascuns în camera lui, sau într mea, ca să ne putem bucura de câteva clipe de intim tate după ce îl găsesc. Fiona se încruntă, iar Marill adăugă iritată:

– Jocurile din înalta societate nu sunt, în cea ma mare parte, decât oportunităţi de a cocheta, ceva ce n n-ai putea să înţelegi niciodată. Miza e un sărut. Ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea toată după-amiaza, dar ducel şi Catriona insistă să se găsească doar unul pe altul, ce ce e plictisitor pentru noi, ceilalţi.

– În acest caz, poate ar fi bine să-l găseşti pe con înainte ca Lady Cecily să-i fure un sărut.

– Ea s-a dovedit a fi cu adevărat searbădă, rânj Marilla. Toată lumea se joacă, chiar şi Taran, iar...

– *Taran* a acceptat să fugă şi să se ascundă?

– L-am găsit în spatele bucătăriilor! E surprinzător d agil pentru un bărbat aflat deja cu un picior în groapă. De fapt el a insistat să existe şi o miză.

– Taran nu e nicidecum cu un picior în groapă, remarcă Fiona.

Reputația – care nu se confunda cu virtutea – părea să fi fost declarată irelevantă pe durata prizonieratului impus de furtună. Fiona era destul de sigură că ducele de Bretton și domnișoara Burns nu-și făceau griji în privința reputației... de fapt, acum că se gândea mai bine, era posibil ca și virtutea Catrionei, nu doar reputația ei, să fie în pericol. Dar asta nu era nicidecum problema Fionei și, în plus, ei erau logodiți.

– Să nu îndrăznești să te întorci sus sau să vii în salon, porunci Marilla. Camera noastră s-ar putea să fie ocupată o vreme.

Îi adresă un zâmbet mai mult de prădător decât de fecioară dulce.

– Mi se face foame, protestă Fiona. E ora ceaiului.

– Ești destul de dolofană. Ai putea sta o zi întreagă fără să mănânci, ba ți-ar face chiar bine la siluetă. Fiona mijise probabil ochii amenințător, căci Marilla adoptă brusc o expresie prudentă: Presupun că, dacă trebuie să mănânci, ai putea să suni să ți se aducă ceva. Cu siguranță nu am să stau eu să te servesc.

– În bibliotecă nu există clopoțel. De fapt, mă îndoiesc de faptul că acest castel are un sistem de convocare a ajutoarelor.

– Am să-i cer unuia dintre neghiobii ăia bătrâni și dezgustători să-ți trimită niște chec cu semințe, oftă Marilla.

– Aș vrea și ceva cald de băut.

– Prea bine, dar rămâi în camera asta. După cum spuneam, nu vreau ca Oakley să ne asocieze în vreun fel. E mai bine să stai departe de ochii oamenilor.

– N-am să plec, promise Fiona.

După cum îi stătea în fire, Marilla trânti ușa în urma ei.

Biblioteca se cufundă din nou în tăcere. Fiona o auzi pe Marilla împărțind nervoasă porunci de cealaltă parte a ușii, apoi lipăind rapid cu pantofii ei de dans când dispăru grăbită să-și urmărească prada.

– Ruşinos şi totuşi fascinant, observă ea, de înd ce sunetul paşilor se pierdu cu totul. În mod absurd, trezi incapabilă să-şi ţină în frâu râsul. Fabulos de bo tul şi puternicul conte de Oakley se piteşte cuminte spatele uşii, de parcă ar fi hăituit pe viaţă şi pe moar de fiare din iad! Credeam că astfel de scene se petr doar în farsele franţuzeşti. Chiar şi *acolo*, personaje principale sunt deja căsătorite.

Contele veni spre ea cu paşi mari, în ochi licărindu o furie prea puţin controlată.

– Sora ta, declară el, e o ameninţare la adresa oricăr burlac din Marea Britanie.

– O, mă îndoiesc de asta.

Când contele îi fusese arătat pentru prima dată într sală de bal, cu doi ani în urmă, îl considerase inabord bil, cu atitudinea celor atât de marcaţi de propria lo importanţă încât sunt ca nişte statui de gheaţă: ţepe şi reci.

Acum însă, culoarea îi urcase în obraji. La un bărb mai puţin feroce, expresia lui ar fi putut fi interpretat ca una de bosumflare jignită.

– Marilla are păreri foarte ferme despre titluri, îi e plică ea. Crede că acestea sporesc enorm valoarea unu om, oarecum similar etichetei cu un an de renume p o sticlă de vin. Ce-a făcut de te-a speriat în asemene hal? Privirea întunecată pe care i-o aruncă Byron suger că era predispus la crimă; Fiona îi răspunse cu un zâmbet şi mai generos, căci n-ar fi vrut în ruptul capulu să-i dea de înţeles că acea atitudine ameninţătoare îşi făcuse efectul. Aş fi crezut că un conte atât de măre şi puternic ca tine nu s-ar lăsa copleşit de teamă, gângur ea, dar nu ai de ce să te jenezi. Teama e o emoţie ome nească firească.

După încă un pas larg furios, contele ajunse să se în crunte direct deasupra ei. Nu părea speriat, ci dimpotri vă, arăta ca o bestie aţâţată pe care un intrus obraznic a smuls-o din bârlogul cufundat în pace. Fionei îi plăcu la nebunie. Bătăile inimii ei se accelerară, ceea ce era pur şi simplu pervers.

– Sora ta e o adevărată primejdie, îi aruncă el. Poţi să încerci să ghiceşti ce mi-a făcut? Poţi?

– Nu, spuse Fiona, dându-şi capul pe spate pentru a-i vedea expresia. Eu am stat aici în tot acest timp. Ceva lipsit de bun-simţ, nu mă îndoiesc.

– Eu sunt un bărbat calm, o informă el dezgolindu-şi dinţii într-un zâmbet lipsit de veselie.

– O, văd asta, zise ea cu o oarecare plăcere.

– Iar eu văd că te prefaci cu măiestrie a fi o tânără lady liniştită şi amatoare de cărţi.

– Ei bine, eu ţi-am spus de la început că am o reputaţie proastă, spuse Fiona, rânjindu-i cu o expresie rezervată doar celor mai apropiate prietene ale ei, fiindcă... ei bine... întreaga scenă era pur şi simplu atât de amuzantă. Dar cum se pare că ascundem amândoi câte o parte întunecată, îmi dai voie să-ţi spun că a ta este mai interesantă? Te credeam un aristocrat rece până în măduva oaselor, dar acum aduci mai mult cu un barbar. Se încruntă. Eventual un barbar hăituit de un rinocer. Serios, care e cel mai rău lucru pe care poate să ţi-l facă Marilla? Aici nu are o doamnă de companie care să vă oblige să vă căsătoriţi din cauza unui sărut nesăbuit.

– Tu crezi că sunt plictisitor şi previzibil. Genul care ar prefera respectul în loc de dragoste când este vorba de căsnicie.

– Nu-i aşa? se miră ea.

Oakley îşi sprijini braţele pe spătarul canapelei şi se aplecă peste ea. Valul de furie de pe chipul lui începea să pălească, dar ochii îi erau în continuare rapace. Fiona se încruntă spre el, neştiind sigur ce vedea. Pe lângă rapacitate se întrezărea oare şi durere?

– Însă şi cel mai tolerant gentleman ar găsi rezonabil să evite o femeie care se mulţumeşte să chicotească atunci când corsetul îi alunecă până la talie. Iar ceea ce s-a întâmplat mai departe...

La un moment dat se întrerupse, amintindu-şi că vorbea cu sora Marillei.

– Date fiind împrejurările, nu putem fi criticat[illegible] purtăm haine ce nu ni se potrivesc, spuse Fiona, sări în apărarea Marillei. Veşmintele lui Lady Cecily atâ[illegible] pe ea ca draperiile de la o fereastră îngustă.

– Cel puţin Lady Cecily reuşeşte să rămână acope[illegible] decent, replică Byron.

– Şi iată noi informaţii şocante despre sexul tare, [illegible]mentă Fiona. *Eu* chiar aveam impresia că bărbaţilor [illegible] degrabă le place să surprindă din întâmplare o imag[illegible] uşor indecentă, cum ar fi o gleznă şi altele asemenea.

– Îţi baţi joc de mine.

Fiona nu mai putu să se abţină: hohotele de râs [illegible] revărsară din pieptul ei, iar când contele se încru[illegible] şi mai tare, se trezi tăvălindu-se pe canapea, sughiţân[illegible] de râs, până când el zâmbi fără să vrea.

– Îmi pare rău, chicoti ea. Sincer. Am petrecut pr[illegible] mult timp între patru pereţi. Fără aer proaspăt.

– Doresc să-ţi pun o întrebare, o întrerupse Byr[illegible] Ocoli canapeaua şi se opri în faţa focului, de unde [illegible]tea s-o domine mai bine din priviri.

– Ce s-a întâmplat cu contele de gheaţă? se inter[illegible] ea, lăsând să-i scape un ultim chicot de râs. Am impre[illegible] că ai fost răpit de zâne şi înlocuit cu un feroce...

– Un feroce, ce?

Cu lumina focului pe fundal, picioarele lui mus[illegible]loase se profilau splendid. Brusc, nu mai arăta ca [illegible] aristocrat, ca un aristocrat englez. Era ca şi cum s-ar [illegible] transformat în faţa ei, iar locul lui ar fi fost luat de [illegible] bărbat masiv şi viguros ce emana un fel de fierbinţe[illegible] primitivă. Şi...

Îşi smulse privirea de pe el. Minunat. Acum îl devo[illegible] din priviri cu probabil la fel de multă fervoare cum [illegible] făcuse şi sora ei.

– Un feroce uriaş, completă ea, recăpătându-şi serio[illegible]tatea. Ce anume doreai să mă întrebi, Lord Oakley?

Cartea îi alunecase pe podea; o ridică şi îi net[illegible] paginile. Mai avea doar o treime din ea de citit. Ar [illegible] trebuit să se îngroape în povestea ei şi să-şi ia gând[illegible] de la Byron. Era prea viril, prea chipeş... prea vola[illegible]

îi era pradă unei emoţii intense, prea puţin ţinute în frâu.

Imposibil ca Marilla să-i fi stârnit atâta pasiune. Sau poate o făcuse.

Contele aruncă o privire spre cartea din mâna ei.

- Văd că încă citeşti. Care e titlul, din nou?

- *Persuasiune*, de domnişoara Jane Austen.

- Şi îţi place?

Fiona îşi adună tot curajul. Bărbaţii atât de chipeşi ca el erau cu siguranţă obişnuiţi să se împotrivească avansurilor făcute de tinerele domniţe.

- Da, răspunse ea scurt. Îmi place. Dar, cu siguranţă, lord Oakley, nu asta era întrebarea pe care doreai să mi-o pui.

- Nu-i tocmai o întrebare. Speram că ai putea s-o informezi pe sora ta că nu sunt o ţintă potrivită pentru atenţiile sale.

- Toată lumea ştie că îţi cauţi mireasă, spuse Fiona, menţinând prudent în apărarea Marillei. Vestea logodnei tale anulate ţi-a luat-o înainte. Mă tem că nu pot opri valul opiniei publice. Toate tinerele necăsătorite te consideră o ţintă potrivită. *Mai mult* decât potrivită.

- Eventual ai putea să-i spui că sunt hotărât să nu mă însor, zise el privind-o pe sub sprâncene.

- Cum să nu, râse ea. Marilla n-ar crede aşa ceva mai mult decât aş crede eu. Ai oricum nevoie de o soţie; trebuie pur şi simplu să găseşti o femeie pe care nu o interesează să sărute alţi bărbaţi. Marilla, de exemplu, nu ar săruta niciodată un valet. După cum ziceam, se dă în vânt după titluri.

- Logodnica mea n-a sărutat un valet, preciză el scrâşnind din dinţi. A fost vorba de profesorul ei de dans. Spre imensa surpriză a Fionei, străbătu cu paşi mari distanţa până la canapea, îi împinse picioarele într-o parte şi se aşeză. Apoi îşi încrucişă braţele şi o privi sfidător: Nu e vorba nici că aş fi exagerat de pedant. Nu vezi ce tocmai am făcut? *Unde* mă aflu? Te am dat la o parte şi m-am aşezat fără a fi poftit. Stau aici

cu o tânără lady care s-a descris ca având o reputaţie nu tocmai perfectă.

Un alt chicot scăpă de pe buzele Fionei înainte de a apuca să-l înăbuşe. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-l felicite pentru curajul lui? Sau pentru fineţe?

Byron îi aruncă o privire cu ochii îngustaţi:

– Poate că sunt nătâng, dar nu sunt o gulie aţoasă şi pompoasă.

– Nu te-aş compara niciodată cu o legumă, spuse Fiona încurajator.

– În orice caz, un instructor de dans nu e tocmai un servitor. Ezită. Deşi în ultima vreme încep să cred că a înscenat întregul eveniment ca eu să rup logodna.

Fiona întinse mâna şi îl bătu uşor pe genunchi. Era evident că aristocratul cel înţepat trecea printr-un fel de criză a oamenilor înţepaţi, iar ei îi făcea mare plăcere să asiste, deşi o asemenea delectare punea sub semnul întrebării propriile ei pretenţii de persoană bună la suflet.

– O, nu subestima atractivitatea unui instructor de dans. Era cumva francez?

– Dacă te pregăteşti să faci glume pe seama abilităţilor mele de a dansa, cum a făcut şi vărul meu, aş prefera să te abţii.

Exact asta intenţionase şi Fiona să facă, prin urmare o luă de la capăt.

– Marilla nu e câtuşi de puţin interesată să sărute pe nimeni – cu excepţia soţului ei, desigur, după ce va avea unul. Şi nu ar săruta *niciodată* un bărbat de rând; are standarde foarte înalte. Prin urmare, va fi o partidă perfectă pentru tine.

– Sora ta m-a sărutat deja, declară el. Eu nu am jucat decât un rol pasiv în acel incident. Îmi dau seama perfect că neghiobia unchiului meu ne-a aruncat pe toţi laolaltă fără dame de companie, dar...

– Exact! spuse Fiona, agăţându-se recunoscătoare de acea scuză. Marilla e copleşită de un sentiment ameţitor de libertate.

Atunci *tu* ar trebui să îndeplinești rolul damei de ...panie.

Din păcate, sora mea nu mă ascultă, zise încet ...na, poate cu mai multă sinceritate decât ar fi fost ...mandabil.

Eu nu o încurajasem aproape deloc, mormăi conte... ...ncruntarea lui severă indicând ceva ce Fiona bănuia ...ult timp: bărbaților le plăcea mult mai mult să se... ...a decât să fie seduși.

Ești foarte atrăgător, spuse ea blestemând în gând ...ința Marillei de a-și juca prea fățiș cărțile. A căzut ...ă neasemuitului tău... neasemuitului tău... Spre ...za ei, mintea i se goli; singurul lucru la care se putea ...di erau coapsele lui și aerul lui de virilitate feroce. ...*farmecul* tău, strigă. Căzând pradă farmecului tău, ...uitat pentru o clipă modestia feciorelnică.

Un zâmbet înflori într-un colț al gurii lui. Chiar așa, ...bărbat nu ar fi trebuit să aibă buza de jos atât de ...uptuoasă. Nu era corect față de sexul slab.

Mă simt puțin jignit că ți-a luat atâta timp să gă... ...i un singur atribut legat de mine care ar putea ...nge o tânără lady precum sora ta, în afară de titlul ...u, desigur.

Marilla ar fi o contesă perfectă, replică ea ignorân... ...remarca.

Îmi permit să nu fiu de acord.

Ba da, insistă Fiona. Ridică un deget pentru a ...umera: Va moșteni o avere frumoasă. Știi că aici, în ...oția, nu există restricții privind moștenirea pământu... ...or? Ei îi va reveni întregul domeniu al tatălui meu, ...e este considerabil.

Tatăl tău i-a lăsat ei tot? Dar cum rămâne cu tine? ...nu ai zestre?

Eu am propria mea avere, rămasă de la mama. Tatăl ...u nu a fost nevoit să-mi asigure o zestre. În ochii lui ...ări ceva ce o făcu să se încrunte. Banii nu sunt totul, ...marcă ea. Nu sunt eligibilă pentru căsătorie, cel puțin ...pentru un aristocrat ca tine. Ți-am explicat ce repu... ...ție am, deși Taran trebuie să fi uitat de ea când și-a

luat pe sus posibilele mirese. Ca să revenim la subi[...] zise ea ridicând al doilea deget. Marilla nu e doar o m[...] tenitoare bogată, ci e şi foarte frumoasă.

– Frumuseţea e în ochii celui care priveşte, rep[...] el prompt. Fiona îl scrută. Nu-şi putea imagina o[...] care să-l considere pe *el* altfel decât frumos, şi ace[...] lucru era cu atât mai valabil în cazul Marillei. Nu eşti [...] acord, domnişoară Chisholm, sau pot să-ţi spun Fio[...] întrebă contele, aplecându-se spre ea. Ochii îi erau [...] degrabă calmi. Fiona mi se pare un nume minunat.

– Eu nu mă pricep la frumuseţe, răspunse ea cu [...] veritate. Eu port ochelari, după cum vezi. Asta mă [...] piedică să trag concluzii despre oameni pornind de [...] ceva atât de superficial precum aspectul fizic. Dar su[...] conştientă că un gentleman ar dori să ia şi acest lu[...] în seamă, şi te asigur că Marilla e una dintre cele [...] frumoase tinere din Scoţia. Şi din Anglia, din câte [...] văzut, adăugă ea fără să stea pe gânduri.

– Sora ta e ca un ogar ce hăituieşte fără cruţare o v[...] pe. În această metaforă, eu sunt vulpea.

– E tânără. Şi, după cum spuneam, e înnebun[...] după titluri. Pur şi simplu *înnebunită*.

– *Înnebunită?* repetă el, cu o expresie mai mult de[...] grăitoare.

– Te asigur că expresia e folosită şi în cele mai nob[...] case. Domnişoara Austen o foloseşte de mai multe o[...] Deschise cartea şi găsi într-o clipă paragraful releva[...] „Fetele erau înnebunite după dans“.

– Nebunia nu e o însuşire pe care să mi-o doresc [...] mireasa mea.

– Înţeleg că nu cauţi o fată nebunatică, zise Fion[...] încercând să adopte un ton împăciuitor. Dar dacă n[...] te deranjează să-ţi spun direct ce am de spus, după p[...] vestea aceea nefericită cu profesorul de dans, însuşir[...] de care ai cu adevărat nevoie e bunul-simţ. Marilla n[...] ar săruta un servitor nici nu ar admite să fie ameninţa[...] cu moartea. E conştientă de propria ei valoare. Eu su[...] sora ei şi ar trebui să ştiu. *Chiar* ştiu.

- Nu mă interesează deloc comportamentul ei după căsătorie.

Fiona aprobă din cap. Marilla nu avea nici o şansă; era suficient să priveşti expresia de pe chipul contelui pentru a înţelege acest lucru.

- Am să-i spun, dar nu mă va asculta, se simţi ea obligată să insiste.

- De ce nu? În absenţa părinţilor voştri, ar trebui să te respecte pe tine.

- Tu nu ai fraţi, aşa că presupun că habar nu ai cât de nerealistă este o asemenea idee.

- Nu vreau să-i înăbuş dispoziţia ei naturală. E cât se poate de frumoasă, sportivă şi fermecătoare.

Fiona deschise cartea. Avusese parte de destule discuţii despre Marilla în ziua respectivă şi, în plus, dacă Byron credea că sora ei era atât de încântătoare, probabil avea să sfârşească prin a se însura cu ea, indiferent dacă dorea sau nu asta.

- Înţeleg perfect, spuse ea, coborând privirea. Am s-o anunţ că ai prefera să nu-ţi mai ofere săruturi şi să se asigure că şi corsetul îi rămâne la locul lui. O clipă mai târziu era din nou cufundată în poveste, hotărâtă să-l ignore pe bărbatul aşezat la celălalt capăt al canapelei... Însă el nu se clinti. Credeam că intenţionai să pleci, murmură, cercetându-l pe deasupra ochelarilor.

- Am preferat să te contemplu pe tine.

- O ocupaţie obositoare.

- Vorbeşti serios, nu-i aşa? Sora ta nu va ţine nicidecum seama de mustrările tale.

Cum fusese deja exagerat de sinceră, Fiona nu văzu nici un motiv pentru a se eschiva acum.

- S-ar putea ca absenţa ta din salon s-o fi determinat să-şi îndrepte atenţia spre altcineva... spre vicontele de Rocheforte, poate.

- Eu am impresia că Rocheforte este interesat de altcineva.

- Serios? făcu ea ridicând o sprânceană. Asta e destul de interesant.

– E vărul meu, îi explică Byron. Îl cunosc mai bin[e] cât oricine altcineva. Se preface a fi nepăsător la t[oate], dar, de fapt, ţine mult la castelul acesta. Însă, neavâ[nd] moşie, nu şi-l poate permite, prin urmare se poartă [ca] cum nu ar fi important pentru el.

– Am mai întâlnit un astfel de comportament [şi la] alţi oameni, spuse Fiona, gândindu-se că o făcea şi [ea].

În clipa aceea, uşa se deschise în spatele lor. By[ron] încremeni, apoi se întoarse încet, cu ochii înc[ărcaţi] de prudenţă.

capitolul 13

Fiona aşteptase cu nerăbdare actul următor din [farsa] franţuzească în care se transformase răpirea lor, da[r în] locul Marillei intră pe uşă unul dintre oamenii bătr[âni ai] lui lord, ţinând în echilibru pe umăr o tavă.

– V-am adus lipii cu unt, mormăi el. Şi cidru fier[t cu] mirodenii. Se apropie de foc şi puse tava pe o per[iniţă], apoi aşeză o carafă cu capac de argint pe podea, apr[oape] de cămin. Lăsaţi-o acolo să rămână caldă, porunci [el].

– Mulţumesc, spuse Fiona. Aşa vom face.

Bărbatul se îndreptă de spate, îl observă pe Byro[n şi] se întunecă la faţă:

– Stăpânul ştie că sunteţi aici?

– Nu, şi nici nu-i vei spune. Oakley rosti aceste cu[vin]te pe un ton aspru ce păru să aibă efectul scontat asu[pra] servitorului.

– Curtatul ăsta! bombăni el, şi se întoarse să sc[u]... în foc. Era o vreme când bărbaţii nu erau nevoiţi să [facă] un asemenea circ. Aduce mai mult a cerşetorie. Priv[irea] lui se mută asupra Fionei. Să implori nişte femei ca[re au] bani. E împotriva firii!

Luă ceainicul gol şi porni spre uşă, însă Byron îl u[rmă] cu paşi mari.

– Nu m-ai văzut aici, îi spuse.

Bătrânul scoţian pufni şi ieşi tropăind.

În mod bizar, reacția lui îl făcuse pe Byron să zâmbească. Fiona decise că nu-l înțelegea deloc. Îl înspăimântau avansurile Marillei, dar era amuzat de grosolănia fățișă a unui servitor. Sub ochii ei, contele nu se mulțumi să închidă ușa, ci răsuci totodată și cheia în broască.

– Asta chiar era necesar? vru ea să știe.

– În cazul în care mă întrebi dacă aș prefera să evit experiența de a mă trezi din nou cu un sân străin căzându-mi în palmă ca o prună prea coaptă, răspunsul este afirmativ.

Poate că ar fi trebuit să ia apărarea surorii ei, mai ales că asemuirea cu o prună prea coaptă nu părea prea flatantă.

– Dar dacă n-ar fi fost un sân *străin?* se interesă ea, incapabilă să se abțină.

– Nu sunt familiarizat cu sânii nici unei femei, replică Byron, venind din nou la canapea. În prezent lumea e plină de sâni străini. Deși, trebuie să recunosc, acesta este un subiect foarte necuviincios.

– Trebuie *totuși* să te căsătorești, remarcă Fiona, impresionată de observația lui. Ar trebui să fii afară, târându-te la picioarele cuiva – ale lui Lady Cecily, de exemplu – în speranța că vei ajunge să cunoști mai intim și alte părți ale corpului ei în afară de glezne.

– Un bărbat are și alte modalități de a-și petrece timpul, în loc să se târască la picioarele unei femei, comentă Byron.

Tresărind, Fiona își dădu seama că Byron o privea pe *ea* când se așeză din nou. Cu un zâmbet leneș. Un zâmbet periculos. Timp de o clipă inima încetă să-i mai bată, dar apoi își reveni.

– Bine, spuse ea vioi, îți dau voie să mănânci una dintre lipiile mele, apoi am să te rog să mă lași în pace. Nu mai am mult de citit din romanul acesta și sunt nerăbdătoare să-l termin.

– Dacă mă obligi să plec acum, am să mor de foame, se plânse el, luând un șervet de pânză de pe tavă.

– Doar fiindcă ţi-e teamă să mergi în salon, und
serveşte ceaiul.

Byron întinse o mână puternică spre lipii. Naiba
ia de bărbat, membrele îi erau probabil la fel de fru
modelate ca degetele lui.

– Mai degrabă prudent decât speriat, spuse el. Ai
servat cât de mult s-a înteţit azi furtuna?

Fiona nici măcar nu se obosi să arunce o privire s
ferestre. Trăise în Highlands toată viaţa şi cunoştea
letul vântului.

– Va continua să se înteţească până mâine-seară, cr
Te afli în Highlands, nu uita, Lord Oakley.

– Numele meu e Byron, spuse el, pentru a treia sau
patra oară, întinzându-i şervetul şi o lipie.

Gândul că Byron era un nume complet nepotriv
pentru acest om îi trecu brusc prin minte. Byron era
poet, un bărbat care scria despre dragoste, miazănoap
şi surâsul unei femei. Contele era însă un personaj
tru totul diferit.

Fără îndoială, el îi înţelese expresia de pe chip.

– Nu am absolut nici o legătură cu acel versific
tor de nimic. Numele există în familia mea de câte
generaţii.

– Nu eşti poet, deci?

Îi zâmbi, recunoscând că simpla idee era ridicol
De fapt, numele lui de botez fusese un fel de glumă d
partea destinului. *Acest* Byron era cel mai puţin poet
bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Pe de altă parte, persoana lui ar fi putut constitu
cu uşurinţă subiect de poezie. De la creştetul capulu
lui blond-deschis până la vârfurile cizmelor lui perfec
lustruite, era fără cusur. Chiar şi în lăţimea umerilor
albastrul limpede al ochilor lui.

Îşi terminase lipia, aşa că luă carafa şi turnă cidru
fierbinte în ceaşca ei goală de ceai.

– Cidru botezat cu brandy, exclamă ea fericită. Ce b
utură perfectă pentru o după-amiază ca asta!

– Nu e după-amiază, trebuie să fie aproape șase seara, preciză Byron, turnându-și o cană. În orice caz, aș putea să scriu poezie dacă aș vrea.

Încăpățânarea răsuna din fiecare cuvânt.

– Ești la fel de competitiv în absolut toate aspectele vieții tale?

– Nu ține de competitivitate să înțelegi că poezia prezintă prea puține dificultăți. Să reușești o rimă pe ici, pe colo nu e nicidecum problematic, zise el dând pe gât cana de cidru. Fiona credea exact invers, dar păstră tăcerea, prudentă. Tocmai îi trecuse prin cap că era posibil ca Byron să fi avut o copilărie destul de tristă. Însă a crede că un conte – un om înconjurat de privilegii și bani – ar fi putut fi neglijat era absurd. Confunda aroganța lui înnăscută cu altceva. Pe tine te-a învățat guvernanta arta fină de a scrie versuri? o întrebă Byron, întinzându-se dincolo de ea spre farfuria cu lipii. Sau ai fost trimisă la școală?

Buzele îi căpătaseră un luciu untos. Dacă ar fi avut curajul – și dacă viața ar fi fost complet diferită – l-ar fi sărutat chiar acolo, pe arcul buzei inferioare.

Zăpada se izbea de ferestre, iar biblioteca părea un cuib foarte cald și foarte confortabil.

– Am fost crescute de o doică și o guvernantă, îi spuse ea. Am avut mame diferite, dar, din nefericire, nici una din ele nu a supraviețuit până să devenim mai mărișoare. Guvernanta mea nu avea spirit poetic, din câte țin minte.

– A mea considera că jocurile și cântecelele de copii nu puteau înlocui versetele biblice, mărturisi contele.

– Asta pare... anost, spuse Fiona cu sinceritate.

– Cred că ar fi fost mai bine dacă aș fi avut un frate.

Aș fi ghicit că Marilla era răsfățată. „Prea drăguță pentru binele ei“, ar fi spus doica mea.

– A spus doica ta așa ceva despre tine?

– Eu nu sunt drăguț, mormăi el, întinzându-se după ultima lipie.

– Te rog să păstrezi cel puțin *o* lipie pentru mine, îl atenționă ea usturător.

– O, nu ştiu, replică el. Spre surpriza ei, în och
licărea un amuzament răutăcios. Sunt sigur că Ma
ar spune că ar trebui să le mănânc eu pe toate, fiin
silueta ta ar avea doar de câştigat.

– Ruşine să-ţi fie, bombăni ea, dar fără fervoare.

Privirea lui arăta fără urmă de îndoială că îi consi
talia frumoasă aşa cum era. De fapt, era probabil g
de privire carnală pe care tatăl ei credea că i-o adre
lui Dugald. Nu o făcuse. Niciodată.

– N-aş vrea să ne certăm pentru lipii, spuse Byron,
o sclipire de zâmbet într-un colţ al gurii. Apoi făcu c
la care Fiona nu s-ar fi aşteptat absolut niciodată: r
că lipia la buzele ei. Deschide gura şi ia o îmbucătu
porunci el.

Contele îi privea buzele atât de concentrat, în
Fiona simţi un ghem de căldură în stomac. Nu pute
cu adevărat atras de ea.

Nu că ar fi contat. În acel moment nu ştia apro
nimic despre trecutul ei, însă în foarte scurt timp a
să afle. Dar apoi... privirea lui o întâlni pe a ei câ
muşcă, iar fierbinţeala din vintrele ei deveni apro
insuportabilă.

Era ca şi cum ar fi purtat două conversaţii comp
diferite, dar simultane. Era cât se poate de derutant.

– Marilla a fost un copil superb, spuse ea, nereuşi
să se gândească la altceva. Contele muşcă din lipie, c
tinuând s-o privească atent. Adorarea pe care o inspir
buclele ei nu i-a priit însă.

– Cred că a făcut-o să creadă că e cel mai drăgăl
copil din Highlands, zise el întinzându-i din nou buc
de pâine nedospită.

– Lord Oakley, întrebă curioasă Fiona, simţi cum
că s-ar putea să ai febră?

– Cu siguranţă nu.

– Pari să te porţi nefiresc. Crezi că prietenii tăi te-
recunoaşte dacă te-ar putea vedea acum?

– Bineînţeles.

După o scurtă ezitare, Fiona murmură:

– Știi că eu și Marilla am participat la balurile londoneze din ultimii doi ani?

– Ai de gând să mănânci lipia asta, sau să o termin eu? replică el încrețind din sprâncene.

Fiona acceptă puținul rămas din lipie și o termină din două îmbucături. Untul se scurse pe dosul palmei și, fără a se gândi, îl curăță cu limba. Privirile li se întâlniră din nou, iar căldura din stomac i se extinse și în picioare.

– Te-am observat la două baluri, sezonul trecut, spuse ea îndreptându-și spatele. Mi-ai fost descris ca unul dintre cei mai dezirabili bărbați din Londra – asta înainte ca tu să-i ceri mâna lui Lady Opal, desigur.

– Dar nu ne-am cunoscut oficial, se încruntă el. Mi-aș fi amintit de tine.

– Bineînțeles că nu ne-am cunoscut oficial, râse ea. Eu și Marilla suntem la fel de jos în raport cu nivelul tău de atenție precum fluturii în fața unui... unui...

– Uliu? sugeră el.

– Elefant? Colțul drept al gurii lui tresări într-un zâmbet fermecător. În orice caz, se grăbi ea să adauge, aducându-și aminte că acel flirt nu avea nici o perspectivă, tind să cred că prietenii tăi ar considera că ți-ai pierdut mințile dacă te-ar vedea acum.

– Aș vrea să știu cum a fost să crești având lângă tine o soră, spuse el, ignorându-i comentariul. Obișnuia să-ți fure jucăriile? Cred că este un comportament frecvent întâlnit.

– Cu siguranță Rocheforte îți fura dintre lucruri când erați copii?

– Tata nu l-a considerat pe Robin o companie potrivită pentru moștenitorul lui. Din cauza sângelui lui francez, înțelegi. Ne-am întâlnit doar ca adulți, așa că nu mi-am împărțit cu nimeni camera de joacă.

Bănuiala ei fusese corectă, deci: copilăria lui fusese cu adevărat una singuratică.

– Marilla îmi împrumuta într-adevăr lucrurile oca
nal, recunoscu Fiona. Sorbi din cidru şi fu cuprinsă
un acces de tuse.

Contele se aplecă, îşi petrecu o mână pe la spatele
şi o bătu uşor pe umăr:

– Eşti bine?

Exceptând faptul că simţea atingerea degetelor lui
când prin catifeaua groasă, două cămăşi de corp şi
corset, era bine. Foarte bine.

– Cidrul unchiului tău e o idee mai tare decât cel
care sunt obişnuită.

Byron îşi umplu din nou cana şi luă o înghiţitu
zdravănă.

– Brandy amestecat cu puţin cidru, mai degrabă dec
invers, constată el cu o plăcere vizibilă. Doar nu ave
nimic de făcut care să necesite coordonare.

Fiona sorbi din nou din ceaşcă. Băutura o ar
pe gât, apoi în stomac, amintindu-i că o lipie, pl
două înghiţituri dintr-o alta, nu reprezentau o ma
prea consistentă.

– Să ne întoarcem la subiectul copilăriei tale, îi ce
Byron, instalându-se în colţul lui de canapea.

– Mai bine nu. Ar trebui să ne alăturăm celorlalţi
salon, trebuie să fie aproape ora cinei.

Era ceva sălbatic şi copilăros pe chipul contelui,
şi cum şi-ar fi aruncat pe fereastră întreaga personali
tate – sau cel puţin acele aspecte pe care le observa
ea la Londra.

– Nu după ce am făcut atâtea eforturi să mă strec
aici. În plus, îmi face plăcere conversaţia asta. Foar
mare plăcere.

Fiona simţi un val de roşeaţă urcându-i pe gât.

– Lord Oakley, spuse ea prudent, ai băut ceva înain
de acel cidru?

– Nu, zise el, sprijinindu-şi capul de spătarul canap
lei. Nu am băut nimic. Dar aş putea să beau toată cara
aia, aş putea să nu mă mai întorc niciodată în salon
Întoarse capul şi o privi în ochi. Nu vreau să fiu sărut

...oara ta din nou. Și asta deși m-am gândit la un moment dat să mă însor cu ea.

- Înțeleg asta.

- Dar nu m-ar deranja dacă m-ai săruta tu, continuă Byron aplecându-se spre ea. Dacă mă mai strigi Oakley o singură dată, am să te sărut eu *pe tine*. Poftim: te-am avertizat.

- Eu nu am să te sărut, exclamă Fiona, retrăgându-se. Eu nu sărut pe nimeni.

- Și care e motivul acestei abstinențe?

- Asta nu te privește.

Byron se retrase din nou în colțul lui, dând din cap:

- Probabil e genul de informație pe care ai împărtăși-o doar cu cei apropiați. Cu prietenii.

Fiona se simți cuprinsă brusc de sfială, dar nu găsi curajul să-i povestească despre Dugald. Nu încă.

- Eu și Marilla nu ne-am certat în privința jucăriilor, spuse, îndreptându-și din nou privirea spre foc. Nu mă deranja să împart cu ea. Dar când eram copile, sora mea își dorea întotdeauna o ramă de portret care îmi aparținea. xxx

Byron întinse un braț pe spatele canapelei; era uluitor cum putea o persoană să nu te atingă... și totuși să te atingă.

- Și ți-o lua?

- Dar eu mi-o luam întotdeauna înapoi.

- Iar rama aceea cuprindea un portret al răposatei tale mame.

Fiona îl simți luându-i în mână o buclă de păr.

- Cum naiba ai ghicit asta?

Se întoarse din nou cu fața spre el, iar părul îi alunecă dintre degete. Simțind un fior de frig în degetele de la picioare, își ridică genunchii la piept și-i înfășură cu brațele.

- Puterea deducției, răspunse el, ridicând din umeri. Presupun că i-ai oferit întotdeauna Marillei ceea ce își dorea deoarece sunt convins că nu există prea multe obiecte materiale la care să ții. Nu-mi puteam imagina decât un singur lucru la care ai fi refuzat să renunți.

Iar ea şi-l dorea cu atât mai mult cu cât era importa
pentru tine.

Fiona se uită la el pe furiş, dându-şi seama că ın
exista ceva ce nu i-ar fi oferit niciodată de bunăvo
Marillei... dar *el* nu îi aparţinea şi nu avea dreptı
asupra lui. Era un gând înspăimântător. Îi era şi-a
destul de dificil să îşi revină din mlaştina emoţion
în care o aruncase moartea lui Dugald. Nu mai av
nevoie şi să se îndrăgostească de acel nobil chip
şi misterios.

– Era o ramă *foarte, foarte* frumoasă, spuse ea, dâ
du-şi seama că adoptase expresia favorită a Marill
de-abia după ce o rostise. Lucrată din argint cu perl
Desigur, sora mea era destul de mică atunci când
văzut-o prima dată.

Byron se ridică şi se apropie de foc, adăugând cu g
jă încă doi buşteni în vatră. Privindu-l, Fiona îşi spu
că probabil făcea totul cu aceeaşi atenţie. Se întoarse
canapea, dar reuşi cumva să se aşeze nu la un capăt, ci
mijloc, astfel că îi atingea pantofii cu şoldul. Îşi atâr
din nou un braţ pe spătarului canapelei şi luă în mâ
o buclă din părul ei. Neştiind exact cum să reacţione
tânăra femeie se prefăcu a nu observa.

– Ce s-a întâmplat cu rama? întrebă el.

– A început să fure portretul şi să-l ascundă, după ca
eu îi răscoleam camera căutându-l. În cele din urmă, t
tăl meu a aflat despre certurile noastre şi a dat comand
la Londra să se facă o copie exactă a ramei, dar cu u
portret al mamei Marillei, în locul mamei mele. Ea er
înţelegi, foarte frumoasă.

– Mama ta trebuie să fi fost extraordinar de drăguţă
ea. Care era secretul tatălui tău?

Zări în privirea lui o expresie pe care o recunoscı
deşi rareori îi era adresată. O văzuse însă prea adesea
ochii bărbaţilor atunci când o priveau pe sora ei pentr
a nu înţelege exact ce însemna. Contele era probab
beat dacă simţea dorinţă faţă de ea. Foarte beat.

– De fapt, mama a fost o femeie obişnuită, spuse e
strângându-şi genunchii în braţe.

– Mă îndoiesc. Făcu o pauză scurtă, apoi întrebă: Cum murit?

– S-a îmbolnăvit de pneumonie într-o iarnă deosebit rece. Eu eram destul de mică, așa că nu prea am mul- amintiri cu ea, dar era foarte afectuoasă, dacă înțelegi vreau să spun.

– Păr roșcat-închis ca al tău? Primind confirmarea ta- , Byron continuă: Părul tău are toate culorile focului el, ca niște bușteni strânși grămadă ce ar putea izbuc- în flăcări în orice clipă. Și se cârlionțează în jurul de- ului meu ca un fir topit. Fără nici o pauză, o întrebă: s-a întâmplat când a sosit tabloul?

– Nimic, spuse tristă Fiona. Sora ei aruncase într-o te portretul – pictat de Sir Thomas Lawrence după o agine de mai demult – ca și cum ar fi costat o nimica tă. Încă își mai amintea expresia zdrobită de pe chi- l tatălui ei. „Perlele sunt demodate, *papa,* îi aruncase arilla. Tu chiar nu știi *nimic?* Jur că locul meu nu e în ocirla asta. Locul meu e la Londra."

Contele o trase de bucla pe care o ținea în mână, așa cum o trăsese și ea pe Marilla de păr în diminea- aceea.

– Lord Oak... El trase mai tare. Byron, spuse ea, ezi- nd. Această conversație nu este deloc cuviincioasă. bsolut deloc. Nu vreau să te strig pe numele de botez.

– Și de ce nu?

– Fiindcă trăiesc acum un moment foarte bizar, ca sprins dintr-un basm, iar mâine, sau poate poimâine, nsoarea va înceta și trecătoarea se va deschide, iar tu vei întoarce la viața ta. Pe când eu mă voi întoarce la mea.

– Vei veni la Londra la deschiderea sezonului, în artie?

– Nu, zise ea rapid, dându-și seama pe loc că ar fi pre- rat să moară decât să stea la marginea unei săli de bal să-l privească pe contele de Oakley valsând cu o altă meie, în timp ce toată lumea ar fi încercat să-i desci- eze expresia arogantă. Nu mi-ai plăcut prea mult când am văzut acolo.

Contele dădu din cap, părând să înțeleagă.

– Nu ți-aș plăcea nici de data aceasta. Dar n-am pu să ne prefacem că sunt cineva diferit? Agreabil? În fon suntem îngropați aici, spuse el arătând spre ferestr acoperite de zăpadă și gheață.

– Nu prea am multă imaginație, se scuză ea. Nu decât un conte care are o reputație de bărbat foarte dant, dar aparent și-a pierdut capul. Ar fi altceva d eu aș fi Marilla. Dar nu ești vrăjit de frumusețea inexistentă, așadar singura explicație pe care o pot pentru flirtul tău e că faci asta pentru a o evita pe mea. Constatarea nu mă flatează deloc.

– De ce nu aș putea fi fascinat de chipul tău? Fiind întâmplător, chiar sunt.

Se întinse și turnă din nou cidru în ambele cești.

– Cât de tare e băutura asta? se încruntă ea.

– Ești foarte frumoasă, de o frumusețe tăcută. Ești o floare pe care o vezi doar după ce te îndepărtezi trăsură și rătăcești pe câmp. Apoi, în spatele unei piet găsești o floricică albastră, ca o picătură de ocean în m locul unei întinderi maronii.

– Dumnezeule, exclamă Fiona, surprinsă de acest de lirism. Poate că ai totuși ceva în comun cu lord Byron.

– Nici vorbă, spuse el, curbându-și buza. Individ duce o viață de moravuri ușoare și își merită din pl notorietatea pe care și-a câștigat-o.

– Reputația e enorm de importantă pentru tine, di câte am auzit.

– Un caracter excelent e cea mai importantă bin cuvântare pentru un om, replică el, dând impresia c repeta o frază auzită de nenumărate ori.

– E mult mai complicat de atât. Natura publică caracterului unei persoane poate fi diferită de natur sa interioară, răspunse ea, simțind un junghi durer în inimă. Doar nu era pe punctul de a se îndrăgosti d un bărbat pe care de-abia dacă îl cunoștea. Cu siguran simțea *prea mult*. Mai mult decât își permisese să sim în ultimii ani, de la acele zile sfâșietoare, oribile, când

își dăduse seama că tatăl ei nu o credea în legătură cu Dugald, și nici nu avea s-o creadă vreodată.

Byron își întinse picioarele spre foc. Un buștean crăpă în două, aruncând în aer o pulbere de scântei ce zbură spre horn ca niște particule vii de aur.

- Tatăl meu considera că nimic nu contează în afară de reputație, mărturisi contele, cu privirea ațintită în flăcări lui.

- Ar fi fost de acord, deci, cu ruperea logodnei?

- Fără îndoială. Deși trebuie să spun că, la drept vorbind, *ea* a fost cea care a rupt logodna după... după accident.

- Ai iubit-o?

Când rosti aceste cuvinte simți o mică pulsație de dorință sălbatică înfiorându-i gâtul. De ce și-ar fi sărutat Lady Opal profesorul de dans când ar fi putut să-l sărute pe acest bărbat superb și complex? Era de neconceput.

- Nu, spuse el mohorât. Și, evident, nici ea nu m-a iubit. Dar nu am cerut iubire. Expresia lui arăta clar că era o distincție importantă. Nu am cerut niciodată așa ceva.

- Cred că ar fi trebuit, zise Fiona, înainte să apuce să reflecteze.

Contele se ridică în picioare, apoi se lăsă pe vine în fața căminului, folosind vătraiul pentru a muta un buștean pe jumătate ars mai aproape de foc. Mișcările lui aveau o grație plină de forță surprinzătoare pentru fizicul masiv.

- Încep să fiu de acord cu tine. Fiona ridică o sprânceană, dar Byron continuă fără a-și întoarce privirea asupra ei. Nici iubirea, nici afecțiunea nu sunt condiții obligatorii pentru căsătorie în rândurile nobilimii. Însă fidelitatea, da. Asta înseamnă reputația unei femei: că nu va ajunge în patul altuia, lăsând un bastard să-ți moștenească domeniul.

- Cred că și bunătatea e importantă, spuse Fiona, gândindu-se la Dugald și la firea lui aspră.

- Bineînțeles. Sănătatea mentală e și ea o calitate de dorit la o soție.

Cuvintele lui aveau o notă de mult umor, însă fără veselie.

– Ai uitat atractivitatea fizică, sugeră Fiona. Din cât am văzut la Londra, bărbații acordă o importanță enormă frumuseții.

Contele tocmai punea un alt buștean pe foc, dar se răsuci pe jumătate pentru a-i vedea fața.

– De ce faci referire doar la noi? Oare pentru o femeie nu e la fel de important aspectul viitorului soț?

Fiona reflectă la întrebare. Dugald nu fusese arătos nici pe departe. Bineînțeles că ar fi preferat un bărbat chipeș, dar când tatăl ei îi prezentase cererea în căsătorie, nu-i trecuse nici o clipă prin cap să refuze din acest motiv.

– În general, noi nu avem libertatea de a alege după acest criteriu.

Byron își întoarse din nou privirea spre foc.

– Profesorul de dans începea să chelească. Asta e ceea ce-mi amintesc cel mai clar: felul în care îi lucea capul în partea din spate.

Fără să vrea, Fiona se ridică și făcu un pas în față, până ajunse lângă el, însă descoperi că nu știa ce să facă mai departe. Evident, ținuse la logodnica lui infidelă, oricât de mult ar fi pretins contrariul. Îi puse timid o mână pe umăr. Mâneca ei de catifea era puțin prea lungă, astfel că pliurile căzură peste brațul lui.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Nu am ținut la ea prea mult, zise el ridicându-se în picioare.

Poate că spunea adevărul, dar Fiona știa instinctiv că nu ar fi recunoscut niciodată dacă Lady Opal i-ar fi frânt inima.

Byron era un bărbat încăpățânat până în pânzele albe. Bărbia lui pătrățoasă indica o forță îndârjită și masculină pe care o femeie s-ar fi putut sprijini – și cu care s-ar fi putut lupta – toată viața ei.

Se trezi zâmbindu-i ca și cum ar fi fost un prieten adevărat, ca și cum ar fi existat afecțiune sinceră între

Cumva, dincolo de orice logică, simţea că tocmai se
rietenise cu un lord englez infatuat, irascibil şi aţos.
udecând după expresia din ochii lui, tocmai avusese
l aceeaşi revelaţie în acelaşi moment.
Apoi privirea lui alunecă spre buzele ei, făcând-o să şi
mezească emoţionată.
Bineînţeles, spuse ea, vocea răsunându-i cu un
vibrant ce îi aminti neplăcut de Marilla, bineîn-
că nu ai iubit-o! Cumva reuşi să dea întregii fraze
otă obraznică de-a dreptul deplasată. Byron arcui
liat o sprânceană. O lua peste picior, şi totuşi... şi
şi se vedea şi o promisiune senzuală în acea privire.
, şopti ea.
Aristocratul nu vru să-i răspundă, cel puţin nu direct.
chimb întinse mâna şi îi scoase unul dintre acele de
, apoi, înainte să-l poată opri, încă unul, astfel încât
ma grea i se revărsă peste umeri.
Byron scoase un sunet gutural ce aducea a fredonat
urdină.
– Ce faci? întrebă Fiona, dându-se înapoi şi încrun-
du-se. Ochelarii îi alunecaseră pe nas; îi împinse la
ul lor. Te-am informat deja că nu sunt o persoană
trivită pentru a fi ţinta unui flirt, Lord Oakley.
– Iar eu te-am avertizat deja *pe tine* să nu-mi foloseşti
lul, rosti el pe o voce guturală.
Exact când Fiona îşi aminti de ameninţarea cu săru-
l, braţele lui îi încolăciră mijlocul, iar gura lui coborî
te a ei.
Nu era primul ei sărut. În perioada îmbătătoare de
nainte ca tatăl ei să i-l aleagă pe Dugald de soţ, să-
tase doi băieţi. Ani buni după aceea, îşi amintise în
ecial unul dintre acele momente. Îşi amintea chiar şi
rosul înţepător al acelor de pin trosnind sub picioare-
lor când ea şi Carrick Farquharson se opriseră la um-
unui zid de grădină. Nu mai existase şi un al doilea
rut. Carrick plecase să lupte în armata Maiestăţii Sale
nu se mai întorsese niciodată; trupul lui zăcea într-un
ormânt pe undeva prin Franţa.

Gura lui Byron o mângâie pe a ei făcând-o să perce-
pă mirosul acelor de pin, ca umbra unei promisiuni.
Era ciudat. Nu știa ce să facă nici cu mâinile, nici cu ochelarii ei. Singurul lucru de care era conștientă era un sentiment profund de bine... și unul la fel de puternic de greșeală.

– Nu avem voie să facem asta, șopti ea.

El să dădu puțin înapoi, doar atât cât să-i dea jos ochelarii. Susținându-i privirea, îi așeză cu grijă pe poliţa șemineului.

Ceea ce însemna că acum Fiona putea să-i vadă fața mai de aproape. Sprâncenele i se strânseră într-o expresie de încruntare, încercând să înțeleagă ce se petrecea.

– De ce mă săruți? spuse ea, păstrându-și spatele drept, ca să nu se abandoneze în brațele lui precum o desfrânată. E din cauză că știi despre reputația mea?

– Ai sărutat și tu un profesor de dans?

În vocea lui răsuna o senzualitate leneșă ce o făcu să se dea în spate, deși chipul lui deveni neclar în acel moment.

– Nu.

– Atunci cum ai ajuns să-ți pierzi reputația? Nu că aș crede un asemenea zvon, căci orice neghiob și-ar da seama că, în familia ta, nu tu ești cea care împarte săruturi ca pe bomboane.

– Pe logodnicul meu îl chema Dugald, începu ea, apoi inspiră adânc, dar el o întrerupse.

– Un nume îngrozitor.

Cuvintele începură să-i clocotească în piept, dar nu deschise gura pentru a-i mărturisi povestea vrejului de iederă, a ferestrelor și a unei reputații atât de pătate încât se făcuse de ocară în tot ținutul. Adevărul era că tânjea după un alt sărut, doar încă unul, înainte ca el să afle adevărul și să-i întoarcă spatele dezgustat.

Când ea nu spuse nimic, Byron îi prinse fața între degetele lungi, cu atenție – cu la fel de multă atenție cum făcea orice altceva. Însă când își lipi gura de a ei, sărutul lui nu mai avu nimic controlat. Fiona își despărți buzele

a mai sta pe gânduri, încolăcindu-şi braţele în jurul ului lui şi ridicându-se pe vârfuri.

Fu un sărut primejdios, profund şi sălbatic şi *fericit*. oţea în gura lui gustul acelei încântări bruşte şi vii, la de clar ca şi cum ar fi spus-o cu voce tare.

Conştiinţa plăcerii lui reverberă în stomacul ei, inzându-se într-o fierbinţeală ciudată ce o făcu să se loare. Peste o clipă se trezi sărutată cu o asemenea ună, încât capul îi căzu pe spate.

Era întuneric în spatele pleoapelor ei închise. Se con-ntră să-i simtă gustul şi mirosul şi felul în care un rut se topea în altul, săruturi ce o făceau să tânjească ă gâfâie ca şi cum ar fi alergat, dar nu fugind de el – spre el, tot mai aproape de el.

Braţele ei îi cuprinseră mai strâns gâtul, apoi mâna i îi alunecă pe spate şi o trase spre el, lipind-o de rpul viguros. Ca şi cum ar fi fost important pentru el Fiona să-i simtă întreaga tărie.

Limbile li se împletiră, iar Fiona îşi strecură degetele părul lui scurt. O parte din ea era încremenită, neve-ndu-i să creadă că un conte englez cu părul blond-des-his şi un corp musculos o săruta pe ea. Făcând-o să se mtă moale, gata să se topească, şi arzând de nerăbdare. acând-o să tânjească după mai mult.

Acel gând fu urmat îndată de un val de panică. a – *Fiona* – nu îşi permitea să tânjească după nimic. lu-şi permisese niciodată. Ar fi căzut pradă nebuniei. i păstra sănătatea mintală având grijă să nu-şi dorească ciodată ceea ce nu putea avea, recunoscând că viaţa resupunea limitări practice.

A tânji ar fi însemnat să admită că şi-ar fi dorit ca mama ei să nu moară, ca tatăl ei să ţină mai mult la ea, a nu-l fi întâlnit niciodată pe Dugald, ca oamenii să o fi rezut... Ar fi însemnat suferinţa şi disperarea gândului ă îşi dorea copii, că îşi dorea un soţ, că...

Panica avu un efect la fel de copleşitor ca un val de apă rece spărgându-se deasupra ei. Se dădu înapoi într-o clipită.

– Nu pot să fac asta, spuse ea, cu vocea transfor-du-i-se într-un chițăit când ridică privirea spre Byr- își dădu seama că *a tânji* nu era un cuvânt dest elocvent pentru a-i descrie trăirile. Părea să fi căzut dă unei adevărate nebunii, deși nu-l cunoștea a pe deloc. În încercarea de a se salva, întinse m și, sprijinindu-le pe pieptul lui, îl împinse. Simți mușchilor lui sub degete, ceea ce nu făcu decât să tensifice teama. Byron nu se dădu înapoi nici măcar pas. Eu nu sunt așa, gemu Fiona, auzindu-și resp chinuită. Eu nu fac așa ceva. Știu că am o reputați grozitoare, dar nu sunt... nu sunt o târfă!

– Nu aș crede niciodată așa ceva! spuse el, rapid negândite, și o parte din ea îi văzu pieptul ridicând și coborând la fel de rapid ca al ei, ceea ce îi dădu sentiment de triumf.

Ea, Fiona Chisholm, o fată oarecare, nu îi era c tul indiferentă.

Chiar și așa, se dădu în spate încă un pas. *Refuza* permită să-l dorească. Nu era al ei. Nu ar fi putut dată să fie al ei.

– Nu, repetă ea. Pecepându-i nehotărârea din v Byron o privi cu ochi aprinși de fierbințeală. Nu c că el nu putea fi al ei; evident, el își închipuia că o tea avea... Nu, icni Fiona. Era o neghiobie chiar și imagineze că nobilul conte de Oakley s-ar fi putut să facă dintr-o scoțiancă de rând aleasa lui. Posesivit din ochii lui însemna probabil că intenționa să o i post de amantă. Nu sunt o femeie stricată, rosti ea, mai multă forță acum. *Nu* sunt. Chiar dacă sunt ancă și... și nu sunt frumoasă.

– Ba *ești* frumoasă.

Fiona se zgâi la el, mută de uimire, căci avusese totdeauna încredere în ea și în judecata ei. Toată vi De-abia împlinise șase ani când descoperise că tat era slab. Avea zece ani când își dăduse seama că Ma era în permanență furioasă – prea furioasă pentru o soră iubitoare. Șaisprezece când aflase că Dugald un bătăuș grosolan. Iar ceea ce vedea pe chipul ace

bărbat, pe chipul acestui om aproape străin, era încredere, dorință și dor. După *ea.*

– Nu, șopti ea. Nu poți s-o faci.

Byron se întinse din nou după ea.

– O fac deja, spuse el pe o voce plină de încredere.

Fiona se zvârcoli să se elibereze înainte ca buzele lui să le poată atinge din nou pe ale ei, aruncând-o în acel ocean de disperare fierbinte și sălbatică.

– Este o nebunie, se răsti ea, punându-și mâinile în șolduri. Ar trebui să te controlezi mai bine, în loc să-ți exersezi vicleșugurile de seducție cu o... cu o fecioară ca mine. Fiindcă era fecioară, chiar dacă nu o credea nimeni. Nu sunt disponibilă să-ți astâmpăr dorința.

– S-o *astâmperi*?

Văzu râsul licărindu-i în ochi, alături de acea strălucire profund tulburătoare ce îi trăda pasiunea.

– Cum vrei să-i spui, zise ea fluturând nerăbdătoare din mână. Nu sunt o femeie stricată pe care s-o poți încăleca doar fiindcă ușa e încuiată. Nu ești primul care încearcă să profite de mine, să știi. Și n-ai să reușești!

Era cu totul altă situație față de cea în care Dugald încercase să urce la fereastra ei, dar îi făcea bine să strige. Expresia surprinsă de pe fața lui era și ea neprețuită.

– Nu aș fi încercat să profit de tine, spuse el întunecându-se la față.

– Atunci de ce e încuiată ușa? îl sfidă ea.

– Ca s-o țin departe pe nenorocita pe soră-ta! Nu avea nici o legătură cu faptul că ne aflam noi doi înăuntru. Se duse la ușă și o descuie, dar când se întoarse, nu mai era iritat. Semăna cu un băiețel bucuros: Grație acelei încuietori, tocmai mi-am dat seama că ți-am distrus în*tr-adevăr* reputația, spuse, părând încântat de el însuși. Am stat încuiați într-o cameră împreună. Vom fi nevoiți să ne căsătorim. Așa ar proceda un gentleman.

Porni spre ea cu o expresie concentrată în priviri.

– O! strigă ea frustrată, dându-se înapoi. De ce te-ai schimbat așa? Nu te înțeleg!

– Am hotărât azi după-amiază că vreau să fac o femeie să se îndrăgostească de mine.

– Deci sunt subiectul unui experiment? Intenţio
să abordezi pe rând toate domnişoarele din preajmă
– Nu.

– Atunci ce naiba faci? strigă ea exasperată. Nu c
nici cât negru sub unghie că intenţionezi să-mi dist
reputaţia şi să mă iei de soţie, din simplul motiv că re
taţia mea e deja distrusă. E foarte răutăcios din parte
să faci astfel de glume cu o femeie ca mine, care nu
nici o şansă de a se căsători.

– Presupun că am înnebunit. Byron se întinse şi
prinse în braţe. De fiecare dată când te ating, îi şo
el, aproape atingându-i buzele, simt că tu eşti femei
care am căutat-o toată viaţa, chiar dacă nu am recun
cut, nici măcar în sinea mea, că asta caut.

În ciuda voinţei ei, Fiona îşi simţi buzele deveni
moi, iar el acceptă invitaţia, atrăgând-o într-un sărut
o făcu să se simtă moale şi feminină, toate acele atrib
care ei *îi lipseau.*

Mai mult decât orice, fu un sărut posesiv, genul d
sărut pe care un bărbat i-l oferă femeii pe care e hotă
să o facă a lui, acum şi pentru totdeauna... Nebunie s
nu, toate instinctele îi spuneau că Byron era sincer: v
să se însoare cu ea. Şi voia să se culce cu ea. Dorin
fizică i se strecură în corp ca un drog, făcând-o să se c
tine în braţele puternice. Byron gemu adânc, gutural,
o trase şi mai aproape.

– Nu putem, gemu ea, cuvintele ieşindu-i într-un h
hot de plâns. Nu ţi-am spus...

– Vei fi o contesă minunată.

Mâinile lui o mângâiară încet pe spate, făcând-o
simtă că pielea i se trezea la viaţă de-abia după ce o ati
gea el.

– Ba nu, ba nu, gâfâi ea, nevenindu-i să creadă că pu
tau o asemenea discuţie. Nici măcar nu ne cunoaşte
unul pe celălalt.

– Nici pe Opal nu o cunoşteam, după cum e cât s
poate de clar, zise el, cu privirea incandescentă de do
rinţă şi lăsându-şi mâinile...

- N-ar trebui să mă atingi acolo, reuşi Fiona să exprime.

Mâinile lui se strânseră pe fundul ei, apoi alunecară în sus spre şolduri.

- Îmi plac rotunjimile tale, spuse el răguşit. Promit să-mi petrec cel puţin patruzeci de ani învăţând să le cunosc.

- Ştiu de ce spui asta, zise ea, încercând să-i ignore atingerea, fără a putea totuşi să se îndepărteze.

- Fiindcă eşti încântătoare?

- Fiindcă ai decis că Lady Opal n-a făcut decât să-şi însceneze afecţiunea faţă de profesorul de dans. Puteai să tolerezi trădarea când credeai că e îndrăgostită de un alt bărbat, dar acum te simţi jignit.

- Ai gust de mere, remarcă el, ignorându-i comentariul şi asediindu-i din nou gura.

Fiona se lăsă copleşită de pura plăcere a sărutului. Erau o adevărată fericire aceste săruturi, felul în care limbile lor se jucau împreună, felul în care o ţinea, ca şi cum ar fi fost preţioasă şi frumoasă, când ea nu era nicidecum astfel.

De data aceasta el fu cel care se dădu înapoi:

- Ştiu destule despre tine, Fiona.

- Nu ştii nimic, rosti ea tremurător.

- Eşti foarte inteligentă şi îţi place să citeşti. Depuse un sărut pe sprânceana ei stângă. Eşti extrem de bună la suflet, chiar şi cu sora ta, care ar pune la grea încercare generozitatea oricui. Iubeşti profund şi eşti foarte loială. Nu îţi face plăcere compania neghiobilor, dar eşti politicoasă din instinct. O sărută pe sprânceana dreaptă, iar mâinile i se strânseră pe şoldurile ei: Ai nişte curbe superbe. Părul tău are ape roşcate care-l fac să semene cu cea mai preţioasă bijuterie din lume. Vreau să te îmbrac în rubine. Vreau să te văd întinsă pe patul meu, purtând doar un colier de rubine.

Fiona se simţi ca prinsă într-un vis. Privirea lui Byron era arzătoare. Fiecare cuvânt venea din suflet. Şi nu avea habar, absolut deloc, de ceea ce i se întâmplase.

Își îndreptă umerii, adunându-și tot curajul pen
a străpunge micuța vrajă ce îi învăluise pe amân
când ușa bibliotecii se deschise brusc.

Se răsuciră pe călcâie și îl văzură pe domnul Ga
stând în prag.

– Cina se servește peste o oră, îi anunță el pe obi
itul ton mohorât. Așa că dacă vreți să vă aranjați,
bine să vă apucați de treabă.

– Scuză-mă, spuse Fiona și, ca o adevărată lașă, fu

Simți lacrimile izvorându-i când urcă scările. To
era atât, atât de nedrept! Byron suferea, fără îndoi
de un fel de nebunie de moment. Dar o privise cu o
menea expresie... și îi spusese acele lucruri... lucruri
care nu crezuse că avea să le audă vreodată de la cin

Era o cruzime că nu putea să devină soția lui. Se
prinse nutrind un gând plin de ură la adresa lui Dug
înainte de a-și reveni.

Simțea un gol în piept, ca și cum ar fi existat un m
tiv fizic pentru durerea localizată acolo. Era absurd. N
măcar nu-l cunoștea pe Byron. Chiar dacă el hotărâse
o cunoștea pe *ea*, Fiona nu știa decât că era un bărb
ridicol de chipeș, un conte englez care fusese părăsit
logodnica lui și care, dintr-un motiv destul de inexplic
bil, hotărâse s-o aleagă pe post de înlocuitoare, deși ea
spusese cel puțin de trei ori că reputația ei era distru

– Aș dori o baie, îi spuse unui servitor pe care îl
tâlni în hol.

Acesta dădu să protesteze, dar Fiona îi aruncă o priv
re de tigru, făcându-l să dea înapoi:

– Ai să ratezi cina, îi aruncă el, când să plece.

Fiona spera că avea dreptate.

capitolul 14

Taran nu folosea sala cea mare pentru a servi cin
din cauza furtunii cumplite ce se strecura prin ferest
și se făcea stăpână în încăperile spațioase. Vântul u

... după colțuri și se năpustea pe sub uși, menținând ...ul rece și în permanentă mișcare.

În schimb, cina avea să fie servită în anticamera pe ...re o folosiseră pentru toate mesele. Era mică și veselă; ...n băiat fusese însărcinat să țină focul aprins acolo toa... ziua. Ferestrele mici cu cercevele erau acoperite cu un ...rat atât de gros de zăpadă și gheață, încât vântul nici ...măcar nu le putea face să zdrăngăne.

Byron se schimbă în ținuta de seară și se întoarse ...la parter cu mult mai repede decât îi stătea în obicei. ...Se apropie de o fereastră și privi noianul alb ce împie... ...dica vederea furtunii. Trecuseră mai bine de zece ani ...de când începuse să facă vizite iarna la Finovair, și nu-și ...aminte să mai fi văzut vreodată zăpada înălțându-se în ...troiene chiar atât de mari în curte.

Fiona era complet diferită de Opal. Ea nu își ferea ...ochii de ai lui; îi râdea drept în față. Nu părea niciodată ...să nu știe ce să spună. Rostea pur și simplu ceea ce gân...dea. Contele nutrea un sentiment imens de *bine* chiar și ...atunci când se gândea la licărirea poznașă din ochii ei.

Ea nu l-ar fi mințit. L-ar fi luat peste picior, s-ar fi cer...tat cu el și probabil l-ar fi înfuriat, dar nu l-ar fi mințit ...niciodată.

Și îi povestise despre cum furase Marilla portretul ...mamei sale. Poate că dacă el și Opal ar fi purtat o discu...ție sinceră, ea i-ar fi spus că nu era interesată să devină ...soția lui. Nu ar fi fost nevoită să însceneze acea poveste ...cu profesorul de dans pe jumătate chel.

Dacă, în schimb, Fiona ar fi fost cea care să decidă ...că nu voia să se mărite cu el, i-ar fi spus-o direct, în ...față. „Să presupunem că am fi logodiți" – un fior ciudat ...de căldură i se formă sub osul pieptului la acest gând. ...I-ar fi plăcut să-i pună un inel pe deget. Un inel care să ...le arate celorlalți că tot ceea ce ținea de ea – de la nasul ...ei mic și dulce la șoldurile rotunde, până la expresia ...uluită din ochii ei superbi – totul era *al lui*.

Strict ipotetic, dacă ar fi fost logodit cu Fiona, iar ...ea ar fi hotărât să-l părăsească, nu ar fi făcut-o printr-o

scenă dramatică. Probabil s-ar fi mulțumit să-i arunc[e o] privire întunecată și să-i spună că era stupid și gelos...

Gelos? El nu fusese niciodată gelos. Căsnicia nu a[vea] nici o legătură cu gelozia. Ținea de respect și pro[fe]siuni. Dar apoi reflectă o clipă și își dădu seama c[ă un] ceaun clocotitor i se aprindea în piept la simplul g[ând] că un profesor de dans s-ar fi putut apropia de Fion[a].

Un asemenea raționament era nebunesc. Își spri[ji] fruntea de fereastra înghețată, doar ca să verifice d[acă] nu cumva visa, însă constată că sticla îi dădea senza[ția] așteptată de frig. Fu cuprins de un sentiment de c[alm] profund împletit cu exaltare. Avea s-o facă: avea să [se] însoare cu Fiona Chisholm și să aibă o contesă cu och[e]lari, sinceră și frumoasă. Probabil avea să fie și o ma[mă] bună, dar, la drept vorbind, nici că-i păsa.

Dacă s-ar fi dovedit o mamă rea, aveau să angaje[ze] o doică. Ei bine, normal că aveau să angajeze o doic[ă]. O voia doar pentru *el*. Ca să poată...

Ca să nu fie singur. Ca să aibă o prietenă, o aman[tă] și o soție, toate în aceeași persoană. Exaltarea i se inte[n]sifică. Cum putea fi atât de norocos?

El nu era niciodată norocos.

Ușa se deschise, iar Byron se întoarse cu inima bu[bu]ind. Nu era Fiona. Era Marilla, cu sânii de-abia ținuți [în] frâu de un paspoal de dantelă, iar ochii ei se lumina[ră] când îl văzu.

– Ai dispărut azi după-amiază! îl mustră ea, îndulcin[d] dezaprobarea cu un chicot de râs indulgent.

– Mi-am petrecut vremea în bibliotecă, spuse el, pri[vi]vind-o cu atenție.

Marilla pornise spre el, legănându-și șoldurile, d[ar] încremeni pentru o clipă. Apoi zâmbetul ei deveni [și] mai larg.

– Dar nu cumva acolo se ascundea sora mea, Fiona? Evită *atât* de mult compania celorlalți, să știi. I-am pro[mis] că am să pun pe cineva să-i ducă niște ceai, ca să nu se mai teamă că s-ar face de râs cu lipsa ei de maniere în societate.

- Eu n-am observat nici un fel de timiditate, spuse el gându-i politicos un scaun.

Simți fericirea vibrându-i în piept doar fiindcă venise ba despre Fiona. Era ridicol. Absolut stupid. Ca ge- l de infatuare de care sufereau băiețandrii. Crezuse că dorea să facă o femeie să se îndrăgostească de el, însă use el în capcană. Exact ca un băiat zăpăcit, se trezi njindu-i Marillei.

- Fiona nu are prieteni, preciză aceasta, arătând spre unul de lângă ea. Dacă tot am hotărât să renunțăm la guri, Byron, sper că vei rămâne lângă mine.

Îi oferi un zâmbet generos, însă toate zâmbetele rillei erau generoase.

Contele se așeză, gândindu-se la vorbele pe care toc- i le auzise. Tânăra de alături nu înțelegea. Fiona era uzantă și spirituală și cu totul încântătoare. Bineîn- les că avea prieteni. Sau poate că totuși nu avea prie- ni... poate că era la fel de profund însingurată cum și el.

- Și totuși, unde e sora ta? întrebă el, păstrând un n relaxat.

- Fiona nu are nici urmă de respect față de servitori. cerut să i se pregătească o baie, cu puțin timp în urmă, și nu e ușor pentru bătrânii ăștia să care apă fierbin- pe scări. Marilla își lăsă o mână să alunece peste a i și se încruntă cu o expresie de seriozitate înrourată. bar nu are cum să administreze o gospodărie mare. tăl meu a avut grijă să fiu instruită în artele necesare nei castelane. Una dintre cele mai importante reguli că stăpâna casei trebuie să-i respecte pe cei aflați în rviciul ei. Însă Fiona a cerut să mănânce separat, ba, deasupra, să mai facă și baie! Își dădu ochii peste cap. face baie în fiecare zi, fără să-i pese cât e de greu să tot ri pe trepte găleți cu apă fierbinte.

Byron se gândi mulțumit la instalațiile moderne pe care le adăugase casei lui cu doi ani în urmă. Apoi se gândi la Fiona așezată în cada lui, învăluită în aburi, cu părul ei superb încrețindu-se în inele mai mici,

cu pielea ei catifetală înroşindu-se... Se grăbi să-şi pu şervetul de masă în poală.

Uşa se deschise şi Bret îşi făcu apariţia, alături de godnica lui, râzând amândoi. El îşi ţinea mâna pe tele Catrionei, iar felul în care o privea vibra cu a dorinţă încât... ei bine, cei doi erau la fel de necuv cios de intimi cum fuseseră şi cu o seară în urmă, acum Byron îi privea cu alţi ochi, urmărind nu expr Catrionei, ci pe cea a lui Bret.

Voia să-şi aşeze mâna pe spatele Fionei, deasupra ş lor ei. Nu se gândise niciodată la acel gest, dar acum p cepea posesivitatea exprimată de acea atingere uşoa Voia s-o conducă pe Fiona la un scaun, apoi să se aş lângă ea, puţin prea aproape, şi să se ţină de mână sub masă, aşa cum făceau acum Bret şi Catriona. Vo ca, atunci când o conducea la cină, ea să aibă buz învineţite de atâtea săruturi, precum Catriona.

La naiba, voia să i se alăture în baie şi...

După ce o lua de soţie, desigur.

Vocea Marillei îi întrerupse gândurile din nou. Ace ta îi prinsese strâns antebraţul cu degetele şi se aplec în faţă, spunându-i ceva Catrionei:

– O, la fel credem şi noi, gânguri ea. Eu şi Byro tocmai discutam despre sarcinile dificile pe care le pr supune administrarea unei gospodării mari. Acest m sejur bizar la Finovair a reuşit atât de mult să ne apr pie unii de alţii! Sunt încântată să ştiu că am fost d faţă când ducele şi ducesa de Bretton s-au îndrăgost De-abia aştept să le povestesc prietenelor mele.

Byron îşi retrase braţul, în vreme ce Bret îi aruncă privire ce afirma, limpede ca lumina zilei, că Marilla n avea să pună piciorul nicăieri în apropiere de ducatu de Bretton. Oakley îi răspunse cu un rânjet, apoi văz uimirea crescând în ochii lui Bret.

Vechiul lui prieten nu înţelesese încă ce se petrece La naiba, nici *el* nu prea înţelesese. Nu ştia decât că în treaga fiinţă îi era sub tensiune, aşteptând ca Fiona s iasă din baie şi să li se alăture la cină.

Taran intră valvârtej pe uşă, urmat de un şir de servitori încărcaţi cu tăvi.

- Lady Cecily va lua cina în camera ei, anunţă el cu vioiciune.

Robin nu se vedea pe nicăieri: probabil se ascundea şi el în camera lui. Iar Fiona tot nu apăruse.

Bătrânul lord se aşeză la masă şi se încruntă dintr-odată spre Marilla.

- Ţine-ţi mâinile la locul lor, fetiţo. Tatăl tău nu ar fi de acord.

Byron îşi dădu seama că Marilla îşi încârligase din nou degetele pe braţul lui. Aceasta îi aruncă lui Taran un zâmbet arogant şi, în loc să se conformeze îndemnului, se mută şi mai aproape, rostind cu o voce vibrantă:

- Byron, povesteşte-mi, te rog, despre castelul tău.

- Nu am nici un castel, rosti el calm.

- Ce păcat, oftă Marilla. Dar presupun că ai putea oricând să cumperi unul dacă ai dori.

- Nu, replică Byron, surprinzând privirea lui Bret. Acesta încerca să nu râdă, dar nu prea reuşea. N-aş putea. Castelele sunt destul de rare în Anglia.

Chiar fără a o privi pe Marilla, ştiu că se bosumflase.

- Ce mare păcat! E prima dată când stau într-un castel şi mi se pare foarte, foarte fermecător. E atât de impunător... atât de mult mai mare decât majoritatea caselor!

Bineînţeles, nu o interesa decât mărimea, îşi spuse Byron răutăcios.

- Sora mea e foarte retrasă, îi informă Marilla pe cei prezenţi când ajunseră la felul al doilea, iar farfuria din stânga lui rămase în continuare goală. Cel mai probabil şi-a pierdut curajul, şi va mânca în cameră. Desigur, trebuie să continuăm fără ea. La noi acasă, eu şi tata uităm adesea că mai e şi ea prin preajmă.

Byron tocmai reflecta asupra vieţii de familie pe care o dusese Fiona, când aceasta intră în încăpere şi ocoli masa pentru a ajunge la scaunul liber.

Părea puţin cam palidă, dar îi salută cordial pe meseni. Lui nu-i plăcu însă deloc s-o audă:

- Bună seara, Lord Oakley.

– Credeam că am convenit să nu mi te adresezi numele de Oakley, îi şopti el pe când îi trăgea scaun şi o ajuta să se aşeze.

Declaraţia lui nu trecu neobservată. Chiar şi conv saţia semicochetă a Marillei cu Taran – femeia nu pă capabilă să poarte o discuţie fără subînţelesuri – înc meni în mijlocul frazei.

Fiona, care tocmai se aşezase, înlemni şi se co ră uşor în roz. Părul îi era umed de la baie, iar faţ era încadrată de bucle fermecătoare aranjate cu agr Bret îşi plimbă rapid privirea între chipul ei şi cel al Byron, apoi se apleacă să-i şoptească ceva Catrion Pe faţa lui înflori un rânjet uriaş.

Byron nu voia decât să lămurească totul. Îl luas în stăpânire cele mai fericite emoţii din viaţa lui şi hotărât să le împărtăşească, în pofida ţintei acestor s timente. Oare Fiona chiar putea crede că era în st să o sărute – aşa cum o sărutase el – fără nici o inte ţie serioasă?

Se aplecă şi depuse un sărut rapid pe buzele ei, ap un altul pe buclele ei umede, pentru a fi tabloul co plet. Fiona rămase rigidă ca o statuie, părând că uita să respire, şi afişând o expresie... îndurerată?

– Ei bine, standardele de politeţe ale acestei ad nări s-au cam prăbuşit, nu-i aşa? remarcă Marilla stride din cealaltă parte a lui Byron, cu vocea tremurându de furie.

– Marilla, şopti Fiona.

– Înţeleg că trebuie din nou să-mi protejez sora de po tele ruşinoase ale unor bărbaţi de nimic, strigă Marill ignorându-i rugămintea. Nu-i de ajuns că e etichetat drept târfă dintr-un colţ în celălalt al Scoţiei? Mai treb ie ca şi *dumneata*, Lord Oakley, care ai oarecare pretenţi de a te da drept model de bună-cuviinţă, să-ţi manifeşti atât de făţiş dispreţul faţă de ea? Sărutând-o în public! Când ştii cât se poate de bine că un bărbat cu origin atât de nobilă ca a dumitale nu ar lua-o niciodată d soţie? Ruşine să-ţi fie, Lord Oakley, ruşine să-ţi fie!

Byron fu atât de uluit, încât se holbă la Marilla preț de o clipă, observând sclipirea crudă de furie din ochii ei. Apoi se întoarse lent către Fiona. Etichetată drept târfă? *Fiona?*

Aceasta devenise albă ca varul. Când privirile li se întâlniră, ea ridică bărbia:

- Ți-am spus în repetate rânduri că am o reputație proastă. Se pare că nu m-ai crezut.

- Da, dar i-ai spus și că logodnicul tău și-a pierdut viața căzând de la fereastra camerei tale? țipă Marilla.

La auzul acestora, Taran își împinse scaunul în spate și ocoli cu pași grei masa. Întinse o mână și o trase pe Marilla în picioare.

- Tu și cu mine, fetițo, o să purtăm o discuție serioasă, fiindcă e evident pentru toată lumea că frumusețea pe care o porți pe chip nu ți se regăsește și în inimă. Te porți ca un mic monstru răutăcios, așa să știi.

Înainte ca Marilla să apuce să mai spună ceva, o târî până la ușă, o deschise și ieșiră valvârtej pe coridor.

- Îmi pare rău, îi spuse Fiona lui Byron, cu ochii ei verzi marcați de o gravitate monastică. Am tot încercat să-ți spun ce s-a întâmplat.

- A căzut de la fereastra ta? repetă Byron, așezându-se în cele din urmă și el.

Simți toată bucuria scurgându-i-se din corp. Avea impresia că redevenise un automat de alamă, un bărbat pe jumătate mort, așa cum fusese când sosise în Scoția. O dublură a tatălui său. Evident, femeile erau creaturi dominate de dorință, așa cum îl avertizase tatăl său, până și scoțiencele suave ce păreau învăluite în prospețime și inocență.

Se lăsă o tăcere de moarte în jurul mesei. Fiona confirmă din cap:

- Da. Logodnicul meu, Dugald, și-a pierdut viața în urma unei căderi de la înălțime. Întreaga Scoție știe asta. Sunt sigură că prietenii noștri de la această masă vor binevoi să uite implicațiile celor spuse de tine cu o clipă în urmă.

Plecându-și capul, își întinse șervețelul în poală.

– Eu nu am crezut niciodată povestea asta, rosti Catriona cu o notă de ferocitate în voce, și nici mama mea n-a crezut-o. Ea vorbește în cunoștință de cauză, căci i-a fost nașă lui Dugald. Cum i-a putut trece prin minte unui individ gras ca un porc să se cațere pe un vrej de iederă?

– Fereastra era acolo, la fel și iedera, și, din nefericire, la fel și Dugald, spuse Fiona. Da, aș dori niște friptură, te rog. Catriona, cu ce jocuri v-ați ocupat azi după-amiază?

Catriona păru că ar fi vrut să-i ia apărarea în continuare, dar cedă în fața expresiei rugătoare de pe chipul prietenei sale.

Byron îndură încă trei feluri de mâncare fără a spune un cuvânt. După o vreme se întoarse și Taran, părând mulțumit de el însuși, dar Marilla nu-și mai făcu apariția. Byron simțea căldura brațului Fionei, aproape de al lui, deși nu se atinseră niciodată, nici măcar din greșeală. Conversația se derulă greoi până când cineva aduse în discuție, într-un final, subiectul poeziei lui Robert Burns, care provocă o dezbatere aprinsă.

– Plin de aere ca burduful unui cimpoi, strigă Taran, în replică la laudele aduse de Catriona poetului.

– Mie îmi place destul de mult poezia despre cum își va iubi logodnica până când pietrele se vor topi la soare, murmură Bretton, privind-o (desigur) pe Catriona.

– Până clepsidra vieții s-o goli, îi șopti ea drept răspuns, dar Byron o auzi.

După aceea, rămase pur și simplu nemișcat, reflectând. Reflectând cu adevărat.

Dacă tatăl său n-ar fi fost mort deja, gândul că o femeie cu reputație rușinoasă ar fi putut deveni contesă de Oakley l-ar fi ucis. Nu știa ce ar fi crezut mama lui, fiindcă, după ce fugise cu unchiul, nu mai vorbise niciodată cu ea.

Dar întrebarea era, evident, ce anume credea *el?*

Fiona era în continuare palidă, dar participa la conversația despre Burns. O văzu vorbind și chiar râzând

...d Taran spuse ceva cu totul scandalos, fără a-i arunca ...ar o singură privire.

...e simțea ca și cum ar fi văzut pentru o clipă para...ul, apoi acesta îi fusese smuls din mâini. Cum ar fi ...ut să-și facă de rușine numele atât de vechi? Să pân...ească amintirea tatălui său într-o asemenea manieră? ...ul fusese doar o nebunie de moment, atât.

– Ești nebună, îți lipsește o doagă! îi strigă Taran ...trionei care, aparent, găsea mare plăcere în a se răz... cu el în cuvinte.

Nu Catrionei, ci lui. Lui îi lipsea o doagă, conchise ...on.

capitolul 15

Fiona mai fusese umilită și în trecut. Își aminti când ...ese nevoită să asculte o predică despre păcatele laco...iei trupești, citită la înmormântarea lui Dugald. Dar, ... alte motive, scena din acel moment era și mai rea. ...ese în stare de șoc în timpul înmormântării și trecu prin ea ca în transă, nereușind să priceapă că nimeni ... o credea și nimeni nu avea s-o creadă.

Acum era mai matură, iar mintea îi era complet ...pede. Nu avea să poată uita niciodată clipa în care ...n ochii lui Byron dispăruse ultima urmă de căldură. ...hipul i se golise de orice expresie, și așa și rămăsese ...a ca și cum și-ar fi pus o mască și nu se mai vedea de... arogantul și orgoliosul conte de Oakley, bărbatul pe ...re îl privise de departe în sălile de bal din Anglia.

Când cina se termină în sfârșit, spre ușurarea ei, ...ona se scuză și urcă în fugă scările. Deschise ușa ca...erei și o găsi pe Marilla așezată pe pat. Simți un gust ...id ridicându-i-se în gât. Nu putea – chiar *nu putea* – să ...porte o conversație cu sora ei în acel moment.

Fără un cuvânt, se îndreptă direct spre șifonier și ...oase mantia căptușită cu blană pe care o purtase la ...ncursul de aruncat bușteni. Părea a fi la fel de veche

precum dulapul şi, posibil, îi aparţinuse înseşi regin
Elisabeta, dar avea să-i ţină de cald.

– Trebuie să-mi cer scuze, mormăi Marilla. Tara
insistat.

– Se acceptă, zise Fiona fără a se obosi să-i arunc
privire. Mă duc la trăsură să-mi caut săculeţul de mân
Sunt sigură că trebuie să fie acolo.

– Ce tot vorbeşti? Vrei să ieşi în ninsoare?

– Trăsura e în grajd.

– Spune-i pur şi simplu unui valet să ţi-o aducă!

– Mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt. Culcă-te fă
mine.

– Nu poţi să faci prostia de a ieşi pe furtuna asta! Te
bosumflat, Fiona, iar asta e o reacţie foarte neplăcut
imatură. Mi-am cerut *totuşi* scuze.

– Există o frânghie care duce de la bucătărie la gr
duri. Domnul Garvie mi-a pomenit despre ea în prim
noapte. Aproape că adăugă „Aşa că nu-ţi face griji pe
tru mine", dar cuvintele îi pieriră pe buze. Se sătura
să se poarte ca şi cum ar fi existat şi altceva între ele
afară de duhoarea urii Marillei.

– Îmi pare sincer rău că i-am spus contelui despr
moartea lui Dugald, şopti sora ei. Fiona descoperise
pereche de mănuşi care, deşi vechi şi crăpate, erau că
tuşite cu blană, la fel ca mantia. Nu mai avea nevo
decât de nişte încălţări mai călduroase decât panto
ei de bal. Începu să scotocească pe fundul dulapulu
Cumva ignori ceea ce tocmai am spus? întrebă Marill
ridicând puţin tonul.

Fiona dăduse la iveală ceva ce aducea cu o perech
solidă de cizme; ieşi din dulap, se îndreptă de spate
se întoarse. Sora ei o privea cu o expresie de sfidar
înlăcrimată.

– Nu, spuse ea. N-o să fie niciodată în regulă. Dup
ce se va termina blestemata asta de furtună, am să m
mut în propria mea casă. Va fi mai uşor pentru toat
lumea. Tata poate să-ţi angajeze o damă de compani
pentru sezonul următor.

Marilla se zgâi la ea, cu gura larg căscată.

Fiona își trase cizmele, apoi mănușile. Probabil arăta o cotoroanță bătrână îmbrăcată într-o blană de urs tă pe dos. Dar când aruncă o privire în oglindă, nici car nu-și văzu propria reflexie: în schimb, zări ochii aștri ai lui Oakley. Aveau o culoare fantastică; nuan- cerului într-o zi de vară, când stăteai culcat pe spate r-o poieniță.

- La revedere, spuse, ieșind și închizând ușa în ma ei.

- N-a fost cu intenție! țipă Marilla după ea.

Fiona merse mai departe, ca și cum n-ar fi auzit-o, și borî scările, apoi se îndreptă spre bucătărie.

Se opri doar cât să ia un sac cu mere și o sticlă de n de la servitori. Merele erau pentru cai, iar vinul era ntru ea. Nu mai băuse niciodată fără măsură. O lady se îmbăta niciodată. Dar ea nu era o lady. Era com- omisă, compromisă, *compromisă*.

Ninsoarea viscolită o lovi ca o palmă, ca un țipăt nsformat într-un fenomen material. Îndepărtându-se căldura bucătăriei și înaintând sub rafalele urlătoa-, se simți ca și cum ar fi executat o pedeapsă, dar nu deranja.

N-ar fi putut suporta să doarmă în aceeași cameră cu ra ei în noaptea aceea. Nici să fie la doar câteva uși stanță de un bărbat care crezuse – chiar dacă pentru uțină vreme – că era demnă să-i devină contesă. Care sărutase ca și cum... care o sărutase așa. Apoi o privise ră nici o expresie în ochi, ca și cum n-ar fi fost decât femeie străină, dezagreabilă, așezată întâmplător lângă l la cină.

Se aplecă puțin și ținu strâns frânghia în mână. Din ricire, vântul care mătura curtea împingea zăpada în alaltă parte, așa că încă nu se formaseră troiene, cum vea să se întâmple după ce se potolea viscolul. Un pa- pet de lemn apăru în fața ei din zidul mișcător de padă, atât de brusc încât se ciocni de ușă.

O clipă mai târziu intră împiedicându-se în grajdul ld și întunecos.

– Cine-i acolo? răsună o voce răgușită. Apoi veni
statarea: Ești femeie!

Fiona confirmă din cap, dându-și jos gluga mant
scuturându-se pentru a îndepărta o parte din zăpa

– Domnul Garvie a spus că poți să te întorci la c
să te culci, dacă dorești. Eu voi sta doar atât cât
caut săculețul de mână în trăsură, apoi am să te ur

– Ba nu las eu nici o *femeie* singură cu animalele
strigă bătrânul.

– Ian șterge-o imediat de-aici! lătră ea, în voc
sunându-i clar accentul scoțian. Întinse mâna și
felinarul din mâna lui. Hai, du-te, îi porunci cu o
citură a capului.

– Ce cauți aici? întrebă el. Nu-i locul potrivit pent
lady. O să-ți distrugi și ultima picătură de reputație.

Cuvintele lui îi puseră capac.

– Eu nu sunt o lady, țipă ea. Sunt Fiona Chish
Îi văzu ochii căscându-se larg și simți un val prin
de plăcere când constată că o recunoștea după nu
Eu nu am reputație, așa că o să fac orice vreau, a
cului să fiu dacă nu. Aș putea sta aici toată noap
N-ai tu ce să comentezi în privința asta.

– Ești dusă cu pluta, mormăi bătrânul, dându-se
poi. Nu-i cazul să țipi la mine ca o piază rea. Să ai
cu felinarul, ai înțeles? Nu vreau să-mi găsesc gra
în flăcări.

– O să am grijă.

În clipa în care ușa se închise în urma lui, Fiona
să-i scape un hohot de plâns. Dar refuza să se scufu
în acel ocean de autocompătimire. Nu avea s-o mai
niciodată. În schimb porni să străbată coridorul
mijloc al micuțului grajd.

Cei patru cai care fuseseră înhămați la trăsura duc
de Bretton își întinseră capetele peste portițele box
și nechezară încet spre ea când începu să le ofere m
Erau superbi, cu boturi moi și ochi strălucitori.

După cei patru armăsari se afla o iapă drăguță și,
sfârșit, un cal care își luă mărul precaut din palma ei
tinsă, cu buzele răsfrânte ca într-o expresie de dispre

– Ar trebui să ţi se spună Byron, îi spuse ea, mângâindu-i steaua din frunte.

Urechile lui negre fluturară în faţă şi-n spate, apoi, ca şi cum ar fi înţeles-o, îşi sprijini bărbia pe umărul ei. Respiraţia lui, acum că mâncase un măr, avea un miros dulce.

– Vrei doar un alt măr, îl dojeni Fiona, înghiţindu-şi lacrimile.

Îi dădu unul şi observă că ajunsese deja la capătul boxelor.

Trăsura ducelui de Bretton fusese adusă înăuntru prin porţile largi. Era atât de mare, încât spatele de un negru lucios al vehiculului părea ameninţător în lumina căzută. Fiona o ocoli, deschise portiera şi ridică apatică felinarul, dar nu văzu nici un săculeţ.

Un alt şir de boxe, în cea mai mare parte goale, se întindea faţă în faţă cu cele pe care tocmai le vizitase. Ultima dintre ele, aflată în capătul din care pornise, găzduia un ponei bătrân. Poneiul se ridică greoi în picioare când se apropie Fiona, cu burta aproape la fel de rotundă pe cât era de lungă.

O lacrimă se scurse pe obrazul tinerei femei, căci autocompătimirea căreia jurase să nu i se abandoneze nu se lăsa uşor învinsă. Nu avea să aibă niciodată un copil, şi deci nici un ponei... Chiar şi aşa, se forţă să înceteze după un singur hohot tremurător. Se strecură în boxă lângă patruped, care mâncă un măr, apoi se întinse imediat înapoi pe paie.

Fiona agăţă felinarul în siguranţă, pe un cârlig din perete, apoi îşi dădu jos mantia şi o aruncă pe paie. Într-un sfârşit se aşeză şi ea şi, sprijinindu-se de burta grasă a poneiului, scoase dopul sticlei de vin.

Licoarea avea o aromă bogată şi fructată, ca pământul primăvara, dacă pământul ar fi fost bun de mâncat. Luă încă o înghiţitură. Era şi piperat, precum... precum piperul. Se chiorî la etichetă. Lumina era destul de scăzută, dar reuşi să descifreze că vinul provenea din Italia.

Când ridică din nou sticla la gură, îi veni o idee: nu era obligată să rămână în Scoţia cu un tată care nu ţinea

prea mult la ea şi cu o soră care o detesta. Avea bani
Ba nu – avea *o avere*. Putea să plece din Scoţia.

Puse uşor sticla jos, cu inima invadată de feric
produsă de această revelaţie. Avea să meargă în Ital
şi să viziteze podgoriile. Avea să-şi cumpere o căsu
la ţară... sau la Veneţia... sau la Roma. Nici măcar
era obligată să stea în Italia; avea să călătorească o
unde dorea. Nu era obligată să mai vadă cât trăia
conte englez.

Ideile i se succedară în cap cu repeziciune: i-ar
plăcut să vadă Partenonul şi o cămilă, deşi avea o va
idee că acestea nu se găseau laolaltă. O cămilă trecu
prin satul lor în timpul unui festival, când ea era copil
Nu uitase niciodată genele lungi şi curbate ale anim
lului şi felul în care rumega meditativ, ca şi cum ar
rezolvat problemele lumii, însă fără a se mai obosi
dezvăluie soluţiile.

Stând acolo, bând şi gândindu-se la aventurile
care avea să le trăiască, începu să-i fie frig. După
scurtă căutare găsi câteva pături pentru cai, din care
făcu un cuib. Apoi se strânse ghem şi îşi trase man
peste ea, cu partea îmblănită în jos, şi îşi reluă visar
De-abia după ce ajunse la jumătatea sticlei veni ur
toarea revelaţie.

Putea să-şi ia un amant. Un amant italian. Un b
bat brunet şi cârlionţat, cu pielea arămie, cât mai dife
posibil de un conte blond şi palid.

– Oricum nu mai am o reputaţie de păstrat, îi spu
ea poneiului. Toată lumea crede că am făcut toate... t
te *alea* cu Dugald. Nu-i adevărat. Dar asta nu înseam
că nu pot să-mi îndeplinesc dorinţele. Poate o să a
totuşi un copil, până la urmă.

Poneiul flutură din urechi încurajator.

– *Sigur* voi avea un copil, decise Fiona, luând înc
o înghiţitură. Le voi spune oamenilor că sunt văduv
Am bani mai mult decât suficienţi pentru amândoi. C
îi trebuie Scoţia, oricum? Tatăl meu nici nu va observ
că am dispărut.

Enervanta ei conștiință îi aminti că tatăl ei ar fi ob-
rvat, probabil, dacă fiica lui cea mare nu s-ar mai fi
tors niciodată, dar exact în clipa aceea auzi un bocănit
unând din peretele boxei.

- Ce se aude? îl întrebă pe ponei, care nu păru să
ă un răspuns. Fiona strânse mâna în pumn și bocăni
rândul ei în perete, dar nu-i răspunse nimeni. N-am
mă gândesc niciodată la el, îi explică ea căluțului.
bsolut niciodată.

Privi sticla. Era periculos de goală. A doua zi avea să
aleagă probabil cu o mahmureală în toată puterea
vântului.

Nu conta; avea să treacă. A doua zi urma să-și orga-
zeze voiajul. Biblioteca lui Taran conținea probabil
ghiduri de călătorie. Avea să fi străbătut deja ju-
ătate din distanța spre Italia până să observe cineva
dispăruse.

- Și nici măcar n-am să mă gândesc vreodată la el,
use ea sughițând, după care puse sticla jos.

Se auzi un zgomot puternic când ușa grajdului se des-
hise larg, izbindu-se de perete.

- Dumnezeule bun, murmură Fiona, îngropându-se
ai adânc în cuibul ei de blană; tocmai începuse s-o
ie somnul.

Apoi ușa se închise cu forță și auzi sunetul unor pași
opăind pe coridor, însoțiți de un șir întunecat de
lesteme. Un englez, își spuse, fără a-i păsa prea mult.
robabil vizitiul ducelui, venit să vadă dacă totul era
n regulă.

- *Fiona!*

Numele ei răsună de pe buzele englezului într-un mâ-
ît sumbru ce o făcu să deschidă imediat ochii.

Nu era vizitiul.

- Ce naiba cauți aici?

- Se spune *naibii* în Scoția, îl dojeni Fiona, trăgân-
du-și blana ceva mai sus în jurul umerilor. Când ești în
coția, poartă-te ca scoțienii. Apoi, fiindcă într-adevăr
nu mai voia să vadă niciodată acei ochi albaștri, îi în-
chise pe ai ei.

capitolul 16

Lui Byron nu-i venea să creadă ce vedea. După ce volița de Marilla îi mărturisise unde plecase sora ei, riscase viața croindu-și drum până la grajd, înaintând greu prin furtună pe lângă zidul castelului, înnebu de teama că avea să se împiedice de corpul prăbușit Fionei... dar apoi o găsise instalată într-o boxă, lipit un ponei bătrân și gras, ambele ființe cufundate într somn liniștit.

Își scoase mănușile blestemând în barbă. Slavă Do nului că grajdul era atât de mic și păstra căldura atât bine. Pielea îl ustura de la frig, iar degetele de la picio păreau gata să-i cadă. Îi aruncă din nou o privire iri fetei adormite de la picioarele lui.

Părul i se desprinsese din coc. Câteva șuvițe de donate i se cârlionțau în jurul feței și se revărsau pe veșmântul aspru de iarnă al poneiului.

Se lăsă pe vine și își puse o mână pe obrazul ei. Fio deschise ochii cu un țipăt ușor:

– Ia mâna de pe mine!

– Ești foarte caldă. Și, adăugă, observând sticla vin, ești beată.

– Nu sunt beată, pufni ea, ridicându-și în aer na delicat. Deși, dă-mi voie să-ți amintesc, din mome ce nu mă cunoști, se prea poate să fiu o bețivă inc incorigibilă.

Pronunță ultimele două cuvinte cu mare atenție.

Byron se aplecă și-și scoase cizmele, care erau aco rite cu zăpadă. Bucuria bizară pe care Fiona Chishol părea să i-o inspire îi inundă iarăși tot corpul, ca o rev sare de aur lichid. Ca acea bucurie amețită și caraghio să pe care și-o amintea, vag, din copilărie.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea, privindu-l bănuitoare.

– Am venit să te salvez.

– Poftim?

– Credeam că o să te găsesc moartă în zăpadă, spu se el pe un ton relaxat, scuturându-și căciula de zăp dă înainte de a o agăța într-un cârlig. Cred că nici m

nu mi-a lipsit mult, la drept vorbind. Mă tot îndepărtam de castel încercând să-i dau ocol ca să ajung la grajd. Eram complet orbit de ninsoare. Se înțelege de la sine că nu avem astfel de furtuni la Londra.

Fiona se ridică în capul oaselor, mantaua năpârlită alunecându-i de pe umăr.

– N-ai urmat frânghia de la ușa bucătăriei?

– De la bucătărie? Clătină din cap. Nu aveam habar despre ea, așa că am ieșit pe ușa principală. Sora ta mi-a spus că te-ai dus la grajduri; am aruncat o privire pe fereastră și mi-am spus că e o inițiativă teribil de stupidă și periculoasă. Așa că am ocolit castelul până la grajduri, dar mă rătăceam mereu și mă îndepărtam de ziduri. E a dracului de multă zăpadă afară.

– Ai fi putut să mori! Vocea ei răsună clar peste zgomotul înăbușit al vântului ce urla afară.

– Ți-ar fi păsat?

– Nu contează ce cred eu, murmură ea cu o undă de șovăire în glas.

– Nu puteam sta departe, spuse el, fixând-o cu privirea. Știu că reputația ta e... cum o fi...

– Englez prost, bombăni ea, deschizând din nou ochii. Știu că ai auzit ce a spus Marilla. Fiecare cuvințel e adevărat.

Byron își dezbrăcă haina și scutură zăpada pe coridor înainte de a se întoarce în boxă.

– Logodnicul tău, Dugald, n-avea minte nici cât o muscă dacă și-a închipuit că un vrej de iederă poate susține greutatea unui bărbat în toată firea. Ți-e mai bine fără el.

– N-am să fiu amanta ta doar fiindcă toată lumea crede asta despre mine! se răsti Fiona pe un ton ascuțit, înfășurându-și strâns brațele în jurul ei. Crede-mă, am avut oferte destule, mai ales în primul an după moartea lui Dugald.

Byron încremeni, simțind un val fierbinte de furie urcându-i spre cap.

– Sugerau să ți se cațăre la fereastră, presupun?

– Am auzit toate mizeriile pe care ți le poți imagi
legate de iederă, zise ea, străduindu-se vizibil să adop
un ton nepăsător, dar fără a reuși. Sunt o femeie co
promisă, dar asta nu înseamnă că poți pur și simplu
profiți de mine.

Byron își impuse să uite de toată acea furie pen
moment, promițându-și în gând că avea să-i smulgă n
mele tuturor acelor nenorociți de scoțieni. Se așeză
călcâie pentru a ajunge la același nivel cu Fiona. Bă
nul ponei ridică somnoros capul, iar Byron îl scărpi
între urechi.

– Am vrut să mă retrag în camera mea, dar n-am av
liniște, așa că am pornit să te caut. Am rătăcit prin cas
și am discutat cu Lady Cecily o vreme.

– E foarte drăguță. Ar trebui să te însori cu ea, îl s
tui Fiona.

– Nu vreau s-o fac.

– Nu poți să ai tot ce vrei în viață, spuse ea, privindu
cu o expresie în care se amestecau furia și durerea. N
învățat nici măcar atât, Byron?

– Au fost multe lucrurile pe care mi le-am dorit. Mâ
gâie blând urechile poneiului, care și le mișcă în som
Mi-am dorit ca tatăl meu să țină la mine. Mi-am dorit
mama mea să se întoarcă acasă. Mi-am dorit să fiu n
puțin singur.

– Bea ceva, îi recomandă Fiona arătând spre stic
de vin.

– Mi-am dorit o soție care să nu mă înșele niciodat
sau să-mi frângă inima, așa cum a fost frântă inima t
tălui meu.

– Nu m-am gândit la asta până acum, dar constat
vinul e destul de bun să aline o inimă frântă.

– Dar inima ta e frântă?

Întregul corp îi încremeni, așteptând răspunsu
Nu știa ce făcea, ce spunea, dar căzuse cu totul prad
nebuniei.

– Despre ce ai discutat cu Lady Cecily? se intere
Fiona, ignorând întrebarea și ferindu-și privirea de el.

– Am vorbit despre diferența dintre ceea ce crede umea despre o persoană... și cine ar putea fi acea persoană cu adevărat.

Byron își spuse că era posibil ca acea singură fra-, acel unic gând, să-i fi schimbat pentru totdeauna ursul vieții.

– Lumea crede că Lady Cecily e extrem de drăguță, hiar dacă ușor plictisitoare, și din câte am văzut în ultimele câteva zile, chiar așa e, zise Fiona.

– Eu nu o găsesc plictisitoare.

– Minunat. Însoară-te cu ea. Reputația ei e fără îndoilă imaculată și binemeritată.

– Tu crezi că eu sunt exact așa cum mă consideră umea?

Fiona îl privi și, preț de o clipă, în ochii ei sclipi ceva ur și intens și plin de dorință. Își reveni însă imediat.

– Probabil că nu, spuse ea, pe un ton apatic. Se lipi in nou de burta poneiului și îl anunță: Plec din țară.

– *Poftim?*

– Plec din Scoția. Nu știu de ce nu m-am gândit la ta până acum.

– Desigur, zise el, calmându-se imediat. Vii în Anglia. „Cu mine“, adăugă în gând, simțind până în măduva oaselor adevărul acelei afirmații. Dă-te puțin la o parte, te rog. Am să mut animalul în boxa alăturată. Nu e loc uficient pentru toți trei.

– Nu, nu, nu în Anglia, spuse ea, mult prea veselă, deși se ridică în capul oaselor ca el să poată îndemna poneiul să se ridice în picioare. Intenționez să trăiesc în talia. Viile, lumina soarelui, ruinele romane antice... Va fi minunat! Și după ce mă voi sătura de gondole, am a merg pur și simplu mai departe. Mi-ar plăcea să văd o amilă. Mi-ar plăcea să *călăresc* o cămilă!

– Pe toți dracii, n-ai s-o faci, mârâi Byron.

Deschise poarta cu piciorul și conduse poneiul, privind-o peste umăr.

Fiona se întinse după sticla de vin pe jumătate plină sprijinită de perete, dar se întrerupse:

– Nu cumva tocmai m-ai înjurat?

– Nu.

Byron deschise boxa alăturată; bătrânul ponei intră agale și se prăbuși pe o grămadă de paie. Se întoarse la ea, închizând ușa boxei în urma lui.

– Mă bucur că nu m-ai înjurat. Îi oferi un zâmbet care-i dezvălui dinții albi și frumoși. Fiindcă nu ai nici un cuvânt de spus cu privire la ceea ce fac cu viața mea.

Byron îi rânji și el, savurându-i îndărătnicia. Fără mai vorbi de felul în care mantia îi alunecase până la talie, astfel încât vedea curba delicioasă a unui sân ascuns în umbră.

– Cum vei finanța aceste călătorii? se interesă, așezându-se pe o grămadă de paie în fața ei.

– O, am moștenit averea mamei, spuse ea trăgând o dușcă din sticlă. Nu ți-am spus? Presupun că am mai mult decât Marilla, dacă pui totul laolaltă. Am pământuri întinse.

Byron întinse mâna, luă sticla și o ridică în lumina felinarului.

– Cred că jumătatea asta e a mea.

– De fapt, e toată a mea, îl corectă solemn Fiona. Deși poți să iei o înghițitură dacă dorești. O să am vin din belșug după ce mă mut în Italia. Ți-am spus că intenționez să mă mut în Italia? Cum Byron se mulțumea s-o contemple, urmă pe un ton meditativ: Presupun că da. Ei bine, fiindcă se pare că nu-ți place acest subiect de conversație, hai să găsim altul. De ce naiba ai încercat să salvezi o ființă atât de jalnică precum sunt eu, în loc s-o lași să adoarmă grațios într-un troian? Nu mi-ai spus chiar azi după-amiază că o reputație nepătată e cea mai mare binecuvântare posibilă? Eu nu am așa ceva, în caz că n-ai fost atent când s-a făcut anunțul.

– Presupun că am spus ceva de genul acesta.

– Mama lui Dugald a încetat să mai scuipe când mă vede. Ezită. Știi că se spune că în tot răul există și un bine? Detest s-o spun, dar faptul că nu o am pe femeia aia ca soacră e o oarecare binecuvântare.

Byron mai luă o înghițitură de vin și puse sticla deoparte. Apoi se întinse, dădu la o parte capa de blană

e târî în faţă până când mâinile îi ajunseră de-o
te şi de cealaltă a umerilor ei.

-Nu eşti tu stăpânul conacului, să ştii, mormăi ea
runtată, fără a-şi putea reprima un sughiţ. Stăpânul
jdului. Să nu-ţi închipui c-am să te sărut din nou,
ndcă n-am s-o fac. Am terminat cu sărutatul.

Byron coborî privirea spre roşeaţa trandafirie din
rajii ei, spre ochii ei lichizi, uşor înceţoşaţi, spre
zele pline, şi se simţi cuprins din nou de acel val
bucurie.

- Ai terminat cu sărutatul pentru totdeauna?

- O, nu, spuse ea, încreţindu-şi gânditoare fruntea.
m decis să fac excepţii.

- Bun, rosti el blând. Poţi să faci una pentru mine.

- Nu. Clătină din cap. Doar pentru amantul meu
lian.

Şuieratul ce-i scăpă contelui printre dinţi nu era un
net demn de un om civilizat.

- Dugald nu era italian, aşa-i?

- Poftim? Nu. Se încruntă spre el. N-ai vrea, te rog,
nu mai stai peste mine ca un soi de felină nebună
pradimensionată?

Byron se lăsă pe coate şi, cu mişcări foarte lente, îşi
borî corpul peste al ei. O auzi gemând şi îi răspunse
un geamăt prea puţin înăbuşit.

- Nu vei avea nici un amant italian, o informă el ri-
, înăbuşindu-şi orice manifestare primitivă şi ridicolă
masculinitate.

- Cu ce drept pretinzi asta? întrebă ea, cu ochii întu-
ecându-i-se, chiar în timp ce îşi încolăci braţele în jurul
tului lui. Nu eşti logodnicul meu.

- Ştiu; el e mort.

- Şi m-a compromis şi pe mine murind, sublinie ea.

- Aşa-i.

Byron hotărâse deja că nu-i păsa nici cât negru sub
nghie de Dugald. Dacă el, conte de Oakley, avea să
ncalce principiile tatălui său, avea s-o facă în stil mare.
u alte cuvinte, nu numai că avea să o ia de soţie pe cea
nai bârfită femeie din Scoţia (dacă era s-o creadă), dar

nici nu avea să-i reproşeze vreodată că intrase în pat conjugal cu inocenţa nu tocmai perfectă, pătată de un logodnic ticălos care fusese îndeajuns de stupid cât distrugă şi ei reputaţia când îşi pierduse viaţa căzând la fereastra ei.

– Chiar ar trebui să încetezi să mai flirtezi cu mi Deşi ăsta nu s-ar putea numi flirt, bombăni ea.

– Dar ce e? se interesă Byron, aşezându-se ceva ferm peste ea şi simţind cum trupurile li se îmbin perfect.

– Ceva mai rău.

– Sau mai bun, spuse el, aplecându-se pentru a muşca mărunt de lobul urechii.

– Ştiu că în opinia ta nu contează, dar aş prefera să n las lumea să creadă că m-am zbenguit şi cu tine, nu do cu Dugald. Deja sunt privită ca o femeie de moravu uşoare din Babilon. Versiunea din Highlands, desigu

– E chiar atât de grav?

Urechea ei era încântătoare: mică, fină, rotundă feminină.

– Ţi-am spus că mama lui Dugald traversează pe c laltă parte când mă vede. După ce scuipă.

– Cum rămâne cu amantul italian?

– Ce-i cu el?

– Cum îl cheamă? întrebă Byron, păstrând un to relaxat.

Nu voia ca Fiona să ştie că italianului îi era hărăzi la modul metaforic, aceeaşi soartă ca şi lui Dugald.

– Ei bine, de unde naiba să ştiu eu? Nu l-am cuno cut încă.

O mare de fericire explodă şi se revărsă în piept contelui, care îşi plecă faţa spre gura ei. Avea gust de vi şi Fiona, o combinaţie mai îmbătătoare decât cel m puternic whisky.

– Vai de mine, şopti Fiona, când el se desprinse de p buzele ei şi coborî cu sărutări pe linia bărbiei. Mă sco din minţi, pe cuvânt!

– Ţi se simte accentul când eşti beată, îi şopti el drep răspuns.

– Nu sunt beată! Sunt doar puțin amețită, atât.

– Și ai decis să-ți iei un amant italian?

Fiona confirmă din cap. Părea să nu observe că mâinile ei îi explorau spatele, fiecare atingere făcându-l să se apese cu și mai multă forță între picioarele ei.

– *Ti amo, amore mio.*

– Acum te dai drept italian, tu, cel mai scorțos conte din întreaga Londră?

– Nu sunt amantul tău italian. Sunt soțul tău italian, o corectă Byron presărându-i meticulos un șir de săruturi pe gât.

Ochii ei erau închiși, dar la auzul acestor cuvinte îi deschise în două fante înguste.

– Nu înțelegi cine sunt?

– Cea mai scandaloasă femeie din întreaga Scoție, zâmbi el. Care l-a sedus și ucis pe un idiot pe nume Dugald. Mi-a scăpat ceva?

– Probabil că nu.

– Viitoare contesă, adăugă el calm. Văzând cuta care i se formase între sprâncene, se repezi să i-o sărute.

– Ai înnebunit, declară ea, părând cât se poate de convinsă.

– Nu-mi pasă. Îi asedie din nou gura, abandonându-se într-un sărut plin de dorință, violent și arzător. O mână își croi drum până la sânul ei, moment în care, cu un suspin, Fiona se arcui spre el, provocându-i un val de fierbințeală în vintre.

– Dar dacă te răzgândești? șopti ea în cele din urmă, cu un tremur abia perceptibil în glas.

– În familia mea nu ne răzgândim niciodată. Asta a fost problema tatei, să știi.

– Avea o problemă?

– Mama mea a plecat când eram mic, își începu Byron povestea. Se rostogoli de pe corpul ei și o înveli grijuliu cu mantia, apoi îi trasă cu un deget conturul nasului delicat. Într-o zi mi-am dat seama că nu mă mai chemase în camera ei de câteva zile. Într-un final am ajuns la concluzia că probabil murise, cel puțin judecând după cât de vizibil afectat era tatăl meu.

Fiona se ridică într-un cot, țintuindu-l cu ochii ei frumoși.

– Ai crescut fără mamă.

– La fel ca tine, murmură el sărutând-o pe vârful nasului. Așa am știut că singurul lucru pe care n-ai fi lăsat-o pe Marilla să ți-l ia ar fi fost, probabil, un portret al mamei tale.

– Of, îmi pare atât de rău, Byron! îi șopti Fiona cutremurată.

Durerea de moment pe care o simți contele nu însemnă mai mult decât o împunsătură de ac.

– Mama mea nu era foarte afectuoasă. Credeam... credeam că dacă mi-aș găsi o soție care să nu dea nici cel mai mic semn de pasiune, nu i-ar da prin gând să ne părăsească pe mine și copiii noștri pentru un alt bărbat.

– Probabil ai fost devastat la plecarea ei.

– Nu am cunoscut-o suficient de bine cât să sufăr într-atât, însă tata a fost distrus. A devenit aspru și dificil. Chiar și după ce am crescut, nu i-am pus întrebări despre ce s-a întâmplat. Aveam impresia că ar putea să cedeze nervos.

– Și ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cedat nervos?

– Cred că toate acele emoții acumulate în timp s-ar fi revărsat, zise el după o clipă de reflecție. Ar fi fost jenant pentru amândoi.

– Deci nu l-ai întrebat niciodată unde e?

– Am pus cap la cap informațiile, treptat, din ceea ce am auzit de ici, de colo. A fugit cu fratele tatei. Cu fratele lui mai mic.

– Trebuie să fi fost oribil pentru tatăl tău! icni Fiona.

– Da. Întotdeauna vorbea despre fratele lui ca despre un bărbat dus în ispită de o femeie malefică. Multă vreme habar n-am avut că mama era femeia malefică la care se referea.

– Asta e îngrozitor de trist. Nici nu-i de mirare că ai fost învățat să acorzi atâta grijă reputației tale.

– Nu reputația mea e miezul problemei. Se mută puțin mai aproape, doar atât cât să-i poată cuprinde talia cu brațul. Îmi place să te ating.

– Dacă nu e vorba despre reputația ta, atunci ce este? ...odi Fiona.

– Nu suportam gândul că aș putea deveni ca el, îi ex... Byron. Credeam că dacă nu mă îndrăgostesc și îmi ... o femeie absolut castă, aș putea evita acest risc.

– Lady Opal...

– N-o cunoșteam deloc. Dar părea pură ca zăpada ...lberată de vânt.

– E evident că ea a ajuns să te cunoască suficient cât ...i dea seama exact ce te-ar fi pus pe fugă, chicoti tâ... femeie.

– Aș fi în stare să ucid un profesor de dans dacă l-ai ...ita.

Vocea îi răsună aspru, despuiată de poleiala omului ... lume, dezvăluind un bărbat posesiv până în pânzele .... Doar un bărbat. Avu impresia că inima încetase ... mai bată cât așteptă, cu răsuflarea încremenită în ...pt, ca ea să răspundă.

Durerea ascuțită pe care o simțea acolo se domoli ...r atunci când ea se aplecă spre el și murmură:

– Nu sunt a ta, așa că n-ai avea dreptul să strâmbi ... nas.

În vocea ei răsunase o făgăduială provocatoare.

Byron inspiră adânc, înălță o rugăciune de mulțumi... mută oricărei zeități l-ar fi ascultat în acel moment și ...epu să desfacă agil șiretul corsetului ei de catifea.

– Ce faci? scheună Fiona, moment în care degetele ... încremeniră.

– Cât ești de beată? o întrebă el îngrijorat, observând ...uși că ochii i se limpeziseră.

– Se pare că m-am trezit aproape complet. Dar poate ... trebui să-mi dai sticla. Sunt destul de sigură că trăiesc ... vis, și nu vreau să se sfârșească.

– Nu se va sfârși.

Încet, îi deschise larg jacheta. Desigur, era îmbrăcată ... mai multe straturi... O bluză, un corset, o cămașă ... corp.

Reușise să-i dea jos bluza și tocmai îi desfăcea șiretul ...rsetului când ea îl întrebă:

– Byron, de ce faci asta?

– Fiindcă am să mă însor cu tine.

– Mi-a scăpat cumva momentul când mi-ai c mâna? se interesă ea după o clipă de gândire.

– Da. Probabil ai băut prea mult, zise el aruncân deoparte corsetul.

Dar Fiona clătină din cap când se întinse spre căm ei de corp:

– Byron. Nu!

– Te doresc, spuse el, cu o voce care aducea îns mântător de mult a mârâit. Nu am dorit niciodată nimeni așa cum te doresc pe tine. Eu... eu cred că...

Dar ea îl întrerupse înainte să apuce să termine fra

– Vrei să mă iei de soție, dată fiind reputația mea?

– Tu ești femeia potrivită pentru mine, declară el, nunțând să se ocupe de cămașa ei de corp și prinzând fața în palme. Nu știu de ce. Tot ce știu e că din clipa care te-am văzut, viața mea s-a schimbat. S-a schimba ceea ce-mi doream de la viață. Nu-mi doresc să mă în cu o femeie care mă găsește atât de dezagreabil încâ în stare să însceneze un scandal cu un profesor de da Nu vreau să fiu cuminte și prudent. E adevărat că d mă părăsești voi ajunge ca tatăl meu, rătăcind cu ini frântă și cu o atitudine oribilă. Prefer să-mi asum a risc decât să nu fiu cu tine.

– Dar ești atât de frumos! Ești conte, ești genial și d renunți la atitudinea ta atât de înspăimântător de dist tă, femeile îți vor cădea la picioare. Nu trebuie să te că torești cu mine doar pentru a dovedi că te-ai schimbat.

Cu gesturi blânde, îi dădu jos mâinile de pe fața el.

– Te-ai mărita cu mine dacă logodnicul tău nu și- fi pierdut viața căzând de la fereastra ta? întrebă Byro Nu doar fiindcă sunt conte, ci... pentru mine?

capitolul 17

Inima îi bubuia atât de tare, încât aproape că nu auzi întrebarea discretă. Își impusese dintotdeaun

nu-și *dorească* nimic, iar acum își încălca toate regulile oprii. Era bizar, de-a dreptul înspăimântător să conte cât de mult își dorea să-l prindă pe Byron în brațele să-l sărute, să-l liniștească, să facă să-i dispară din ochi ea minusculă licărire de nesiguranță.

- Da, spuse ea, vocea răsunându-i puternic în grajd. face-o și dacă ai fi unul dintre oamenii lui Taran, și că ai fi un băiat de la grajduri, și dacă ai fi pur și simu un amant italian.

- Dar nu sunt. Sunt bărbatul care îți va deveni soț.

La un moment dat privirile li se întâlniră și contele aplecă spre ea. Fiona închise ochii, cufundându-se vârtejul întunecat de emoție și dorință provocat de ngerea buzelor lui.

După care nu se mai împotrivi când ajunse la căașa ei de corp. La scurt timp după aceea, Byron se dică în fața ei, cu pielea albă presărată cu picături umbră aruncate de felinar, mușchii puternici ai elor lui continuându-se în coapsele musculoase, lpele zvelte...

- Îmi plac chiar și gleznele tale, murmură ea, devondu-l din priviri.

Corpul lui era masiv și excitat, dincolo de orice își maginase.

Byron nu-i răspunse, ci se lăsă în genunchi în fața ei, udiind-o lacom din priviri, lăsându-și mâinile să-i aluece în sus pe picioare într-un gest lent, seducător. Peste t pe unde treceau, degetele lui erau urmate de un șir e săruturi fierbinți și nerăbdătoare.

Fiona se zvârcoli pe păturile vechi, arcuindu-și ininctiv șoldurile spre el, strigându-și plăcerea când uzele pătimașe își aleseră o altă parte a corpului ei ca o tortureze.

- Eu... eu... strigă ea, vrând să spună că nu auzise niciodată ca o persoană respectabilă să facă astfel de lucruri.

El reacționă însă depărtându-i ușor picioarele și mai mult. Auzi un mârâit de plăcere răsunându-i din fundul gâtului.

Făcea dragoste cu tot atâta atenţie precum făcea ce altceva: era când delicat, când aspru, experimentând pentru a vedea ce anume îi smulgea strigăte de plăcere alternând cu... Fiona nu-şi mai putea căuta cuvintele căci era prea ocupată încercând să inspire, apoi mintea ei se goli cu totul şi nu mai ştiu nimic, zvârcolindu-se sub mâna lui, încercând, încercând... În cele din urmă, Byron lăsă să-i alunece un deget lat în ea, aproape făcând-o să ţipe.

Şi chiar ţipă, într-un sfârşit, când lumea explodă în jurul ei, învăluind-o în cioburi minuscule de lumină care erau, în acelaşi timp, străfulgerări de senzaţii. Se revărsară prin corpul ei în val după val.

Byron râse, apoi îşi coborî din nou capul. Fiona se întinse exact la timp şi îl prinse de mână:

– Nu mă atinge!

– De ce nu?

Auzi râsul din vocea lui, dar îl ignoră. Aerul îi zgâria plămânii, ca şi cum ar fi încetat să respire o vreme.

– Sunt... sunt... pur şi simplu n-o face. Este prea mult. Prea intens.

Byron se încruntă doar pentru sine. Evident, Du... fusese prost din mai multe puncte de vedere. Ridică din umeri în sinea lui. Dacă idiotul de scoţian nu se pricepuse să-i ofere plăcere logodnicei sale, cu atât mai bine pentru el.

Fiona era întinsă în faţa lui ca un desert de căpşuni cu frişcă, cu pielea înroşită de plăcere, cu părul stacojiu revărsându-se ca nişte şiraguri de rubine pe păturile aspre de lână. Prea înţepătoare pentru spatele ei, îşi spuse. Nu se îndoia de faptul că, în clipa în care aveau să se împreuneze, avea să-şi piardă controlul. Simţea dorinţa violentă invadându-i trupul, ca un fel de nebunie.

Nu-şi pierduse niciodată stăpânirea de sine în timpul unui act sexual, însă cu Fiona până şi cel mai fin sărut îl aducea în pragul smintelii. Ea îl făcea să se simtă ca un lunatic, înnebunit de dorinţa de a o poseda, de a o face *a lui*. Nu-l ajuta cu nimic dacă ştia cât era de stupid.

Byron mai găsi în el exact atâta judecată cât să-și dea seama că Fiona avea să se aleagă cu niște julituri urâte pe spate. Îi ridică trupul moale și se rostogoli dedesubt, coborând-o peste el.

Tânăra femeie își echilibră greutatea prinzându-se de pieptul lui, apoi își strânse buzele în cea mai senzuală expresie de îmbufnare pe care o văzuse el vreodată.

– Ce faci?

Byron desenă cu un deget conturul generoasei ei buze de jos.

– Mă gândeam să încercăm așa pentru prima noastră dată, spuse el, străduindu-se să ascundă dorința dureroasă care-l străfulgera la simpla vedere a sânilor ei... și dând greș cu totul. Aceștia erau plini și maturi, având mărimea perfectă pentru a îngenunchea un bărbat sub imperiul pasiunii. Geamătul ce se desprinse de pe buzele lui aducea mai mult a mârâit când se ridică să prindă un sfârc trandafiriu în gură, ocupându-se mai întâi de acesta, apoi de celălalt.

Fionei îi plăcu. Degetele ei se încleștară în părul lui, iar de pe buze i se desprinseră strigăte sacadate. Prin ceața furtunoasă a dorinței, Byron găsi răgaz să reflecteze cât de norocos fusese să găsească o femeie căreia nu-i era teamă de uniunea conjugală. Care să nu-l împingă deoparte și să tremure dezgustată așa cum făceau majoritatea fecioarelor, cel puțin din câte auzise el din surse sigure.

Când simți că aproape nu mai putea respira, că vintrele îi erau în flăcări, îi spuse pe o voce gâfâită:

– *Acum!*

Capul ei era dat pe spate, cu tot acel păr superb revărsându-i-se până la șale, dar la porunca lui se îndreptă și-și sprijini mâinile pe pieptul lui.

Era ceva bizar și nesigur în expresia ei, iar Byron își dădu seama într-un moment de revelație orbitoare că prostănacul de Dugald nu doar îi refuzase orgasmul pretinsei lui iubite, ci, aparent, nu făcuse dragoste cu ea decât în cele mai convenționale moduri.

Ceea ce însemna că le rămânea lor mai mult să des-
pere împreună, chibzui el, străpuns de o plăcere viole
tă care făcu să i se întărească şi mai mult mădularul.
Îşi puse mâinile pe şoldurile generoase ale Fion
şi o ridică în aer, poziţionând-o cu grijă, apoi îi dăd
drumul.
Era copleşit de o dorinţă disperată, tânjind nebun
te să fie în ea. Gura ei formă un cerc perfect când el
împinse în sus. Îi simţi trupul de parcă ar fi fost di
mătase lichidă, fierbinte şi strâmt.
Era atât de strâmtă, încât văzu alb în faţa ochilor,
văluit fiind într-o ceaţă voluptuoasă de plăcere. Îşi dă
capul pe spate, strângându-şi degetele pe şoldurile ei
arcuindu-se astfel încât de data aceasta, această prim
dată, să fie îmbrăcat în întregime de ea. Un geamăt
răzbătu din gât când se retrase şi se împinse din nou
sus, chiar şi cea mai mică mişcare provocându-i o expl
zie de plăcere ce-l străbătea până în vârful membrelo
Era atât de strâmtă! *Foarte* strâmtă.
Byron căscă brusc ochii. Fiona stătea aplecată în fa
sprijinită pe pieptul lui. Nu arăta ca şi cum ar fi av
dureri, dar pe chipul ei se citea neliniştea.
Încremeni, cu spatele încă arcuit, cu mâinile strân
pe rotunjimea şoldurilor ei. Un blestem anglo-saxon d
modă veche îi zbură de pe buze.
– Nu e cazul să te exprimi astfel, îl dojeni ea.
– Tu... tu...
Cuvintele îi ieşiră gâtuite, aspre şi întunecate.
– Sunt fecioară, îl ajută Fiona. Sau poate ar treb
să spun că *eram* fecioară. Îşi roti şoldurile, iar Byron
înăbuşi un geamăt, strângând-o mai tare. Nu e tocm
îngrozitor.
– Fereastra, gâfâi el. Şi... şi *iedera?*
– Chiar crezi că aş putea fi atât de proastă încât
invit un amant să-mi intre în cameră căţărându-
pe plante? Ochii îi străluceau, deşi tensiunea vizibil
de pe bărbia ei îi spuse că senzaţia de strâmtoare ca
îl făcea pe el să tremure din toate încheieturile nu er

la fel de delicioasă pentru ea. Dădu s-o ridice de pe el, dar ea își strânse degetele pe pieptul lui și spuse: Nu!

Byron se opri imediat.

Fiona se lăsă să alunece la loc, până când bărbatul ajunse din nou învăluit în teaca ei strâmtă. Nu se putu abține: șoldurile i se arcuiră, și îi strigă gâfâind numele.

– Ți-a plăcut asta? întrebă ea, abandonând tonul obișnuit de amuzament calm și sec și înlocuindu-l cu ceva diferit. Aproape ca un tors de felină.

Se sprijini de pieptul lui și se ridică puțin, apoi se lăsă să cadă cu toată greutatea.

Un strigăt aspru se desprinse de pe buzele lui, după care se împinse din nou în ea, cucerind și acel ultim milimetru, îngropându-se în căldura ei umedă și alunecoasă.

Fiona râse, iar sunetul căzu peste el ca o binecuvântare. Ea se aplecă în față și repetă mișcarea, iar el își recăpătă în cele din urmă controlul suficient cât să-și desprindă mâinile de pe șoldurile ei, deși era destul de sigur că îi lăsase vânătăi pe piele. Odată eliberate, mâinile lui se îndreptară, firesc, spre sânii ei.

Își redobândise stăpânirea de sine, chiar dacă stătea într-un fir atât de delicat încât s-ar fi putut compara cu o șuviță din părul ei. Trebuia s-o tragă după el în acea plăcere îmbătătoare și lacomă ce i se pregătea.

Fiona își ținea ochii închiși, clătinându-se ușor, cu mâinile așezate peste ale lui, care îi țineau în căușul palmelor sânii, frecându-i neobosit sfârcurile superbe. De fiecare dată, simțea un fior delicat străbătându-i corpul.

Se abandonase unui sentiment atât de senzual, încât nici măcar nu știa cum să-l numească. Era ca furtuna de afară, ca și cum ar fi fost prinsă în ceva atât de puternic, încât esența ființei ei se pierdea în mijlocul unui vârtej. Acolo unde nu existase nimic exista brusc acest... tare, fierbinte... acest... Nu-i venea în minte cuvântul potrivit.

Iar Byron îi mângâia sânii, şi de fiecare dată când îşi trecea degetele mari peste sfârcurile ei se împungea în sus, doar o idee, doar atât cât să-i aducă aminte că era acolo.

Parte din ea.

Simplul gând i se revărsă ca un şuvoi de aur lichid peste piele. În sfârşit, ea, Fiona, nu mai era singură. Deşi se cunoşteau de foarte puţin timp, ştia asta cu o siguranţă care-i inundă întregul corp. Chipul lui, acel chip superb, superb, era schimonosit, sălbatic, lipsit de graţie... din cauza *ei.*

– Ai să mă iubeşti întotdeauna, nu-i aşa? reuşi să îngaime. De fiecare dată când se mişca, Byron îi provoca spirale de fierbinţeală care-i îi înfiorau picioarele.

El deschise ochii când auzi întrebarea. Fiona ştiu instinctiv că nu exista femeie în Londra care să fi recunoscut, sau chiar să fi văzut, acea expresie de posesie sălbatică pe care o zărea ea acum pe chipul civilizatului şi finului conte de Oakley.

– Întotdeauna. Eşti a mea, mârâi el, împingându-se din nou în sus.

Corpul ei se obişnuise acum, îl acceptase.

Mai mult, îl primea călduros, întrucât îi provoca de fiecare dată străfulgerări fierbinţi. Fiona se clătină, se prinse de pieptul lui, strângându-i între degete muşchii tari.

Pleoapele i se închiseră. Îşi simţea tot corpul concentrându-i-se asupra unui singur punct, asupra acestui...

Mâinile lui mari o prinseră de şolduri şi o ridicară uşor în aer, în răcoarea neplăcută. Lăsă să-i scape un suspin, dar Byron, iute ca un vârtej, aruncă pe jos mantia de blană, o întinse blând pe spate şi se sprijini pe mâini deasupra ei.

– Trebuie să te am, îi spuse, cu gura de-abia atingându-se pe a ei, cu vocea gâfâită, dar blândă. E latura asta al naibii de posesivă a mea, Fiona. Trebuie să... trebuie să...

Fiona ridică privirea spre el, simţind fierbinţeala alergându-i în vene când începu să intre în ea, şi ştiu că acesta avea să fie întotdeauna punctul lor de sprijin.

El avea să simtă *nevoia* de a o poseda, de a ști că nu avea să-l părăsească niciodată, de a crede acest lucru cu fiecare fibră din ființa lui. Iar ea avea să simtă *nevoia* la fel de disperată de a ști că o iubea. Că avea să fie tandru, să stea drept scut între ea și gura lumii și s-o apere întotdeauna.

Era adevărul incandescent din ochii lui, răzbătând clar din felul în care corpul uriaș încremenise peste al ei, chiar dacă se străduia vizibil să se controleze. Stătea sprijinit în coate, cu mâinile încleștate lângă capul ei.

Fiona își trecu degetele cu voluptate pe spatele lui, coborând până la mușchii tari ai feselor.

– Te doresc, îi șopti, vocea vibrându-i de adevărul cuvintelor rostite. Nu sunt întreagă fără tine.

Foamea din glasul ei își găsi ecou în geamătul tunător ce izbucni din gâtul lui. O punea la încercare și o completa. Apoi se pierdură amândoi în furtună, Byron aplecându-și capul astfel încât să o poată acoperi cu sărutări dulci, să-i guste respirația gâfâitoare, să deseneze cu limba conturul buzelor ei...

În timp ce o purtă spre extaz.

Și ea pe el.

Își vorbiră fără cuvinte, își făcură promisiuni fără cuvinte, se iubiră fără cuvinte.

capitolul 18

Câteva ore mai devreme, la scurt timp după cină

– Ei bine, Taran, mi-ai găsit femeia perfectă, recunosc. Robin ridică paharul într-un toast batjocoritor, înainte de a-i da pe gât conținutul.

Lipsise de la încă o cină. Lipsise? Fugise, pur și simplu. Nu că i-ar fi păsat cuiva, în afară de Oakley, și asta doar fiindcă punea familia într-o lumină proastă. Ea cu siguranță n-ar fi avut nimic împotriva absenței unui libertin notoriu. Își îngustă ochii, cu privirea ațintită asupra tăciunilor aprinși ce licăreau în căminul bibliotecii.

– Naiba să te ia, Taran, bombăni el.

– O! Ăsta e un cuvânt foarte, foarte urât, nu-i aşa?

Robin se răsuci pe călcâie. Marilla Chisholm stă[illegible] în prag într-o poză studiată, sprijinindu-se de cadrul u[illegible] astfel încât sânii îi ieşeau în faţă ca prora unei coral[illegible] Trei dintre degetele ei micuţe acopereau ovalul perf[illegible] al buzelor.

– Îmi cer scuze, domnişoară Chisholm, spuse Rob[illegible] Nu mi-am dat seama că am companie.

– O! repetă Marilla, pornind cu mişcări sclifosite sp[illegible] el. Vrei să spui că... suntem singuri?

Se opri suficient de aproape cât să poată fi u[illegible] atinsă cu mâna şi îşi înclină capul pe spate, clipind [illegible] pid. Lui Robin îi evocă un cocker spaniol miop, [illegible] cercând să compenseze prin entuziasm ceea ce-i lip[illegible] din discernământ.

– Nicidecum singuri, o asigură el. Nu numai că u[illegible] bibliotecii e larg deschisă, dar toţi servitorii lui Tar[illegible] rătăcesc pe-aici, trăgând cu urechea. Nu m-ar surprin[illegible] să găsesc vreun bătrân ghemuit sub pernele alea.

Arătă spre canapeaua veche şi noduroasă din bibl[illegible] tecă, aşezată în faţa şemineului, cu spatele spre ei.

– Unchiul tău nu se numără printre favoriţii m[illegible] în momentul de faţă, zise Marilla aruncând o privi[illegible] bănuitoare spre canapea. A îndrăznit să mă ridice de [illegible] masă în timpul cinei şi să-mi ţină o predică despre bu[illegible] purtare. Robin fu sincer uluit, căci Taran era ultim[illegible] persoană căreia i s-ar fi putut aplica definiţia expres[illegible] „bună purtare“. S-a purtat cât se poate de dezagreab[illegible] cu mine!

– Este cât se poate de dezagreabil, consimţi vico[illegible] tele. Dar ce cauţi aici, domnişoară Marilla? Pe so[illegible] dumitale?

– Dumnezeule bun, nu. A dispărut undeva, într-u[illegible] moment de enervare, spuse Marilla indiferentă. Ap[illegible] zâmbi, strecurându-se mai aproape de el. Nu te ofense[illegible] ză grija pe care o port reputaţiei mele, nu-i aşa? O lad[illegible] nu mai e nimic fără reputaţia ei. Uită-te, de exemplu[illegible] la Fiona...

Se întrerupse brusc și se grăbi să-și ducă din nou mâna la gură, prefăcându-se șocată de indiscreția pe care fusese cât pe ce s-o comită.

– Vai, oricât ar fi de tentant, trebuie să refuz.

– Ah. Marilla se încruntă, lăsându-și mâna să cadă. Asta da, obrăznicie!

– Din nou, îmi cer iertare.

Tânăra femeie îl bătu jucăușă în piept, apoi lăsă acele câteva bătăi să se transforme într-o mângâiere, împletindu-și degetele prin deschizătura cămășii lui.

– Pe de altă parte, tu ești un bărbat foarte, foarte obraznic, nu-i așa?

Degetele ei i se strecurară sub nasturi, atingându-i pielea goală de dedesubt.

Biata ființă era atât de lipsită de subtilitate, încât era aproape înduioșătoare. Aproape. Evident, Marilla nu era sigură de abilitatea ei de a-l domestici pe Byron și încerca să-și reducă din riscuri. Presupunea că ar fi trebuit să fie flatat că-l lua în considerare ca posibil candidat la căsătorie.

– Draga mea domnișoară Chisholm, spuse el, prinzându-i mâna insinuantă și desprinzându-i-o ușor, oricât de „obraznic" aș fi, nu sunt atât de necuviincios încât să profit de tine ori să-ți provoc *absolut orice fel* de probleme. Zâmbi pentru a mai atenua duritatea cuvintelor care urmau: Cu atât mai puțin să te compromit.

Marilla tocmai începuse să-și croiască drum cu mâna liberă înapoi sub cămașa lui, dar acum încremeni, bosumflându-se.

– N-ai face-o? Încercând să păstreze o expresie serioasă, Robin clătină din cap. *De ce nu?* izbucni ea, întunecându-se la față de supărare.

– Fiindcă apoi aș fi obligat să te iau de soție.

– Ei bine, da. Bineînțeles, spuse ea, dându-și ochii peste cap. Așa funcționează lucrurile astea. Și ce dacă?

Dumnezeule bun, dacă ar fi avut un dram de inteligență, fata ar fi fost înspăimântătoare! își zise vicontele.

– Nu vrei să te măriți cu mine.

– Ei bine, nu inițial, recunoscu ea. Nu ai fost prim
mea alegere. Nu ai deloc bani și nici măcar nu ești u
conte adevărat, fiind doar un viconte *francez* – și trebui
să adaug că mi se pare foarte de prost gust că lași oam
nii decenți să creadă că *ești* un conte adevărat, dar sun
dispusă să trec peste asta.

– Îți apreciez indulgența.

– Adică, serios, cum ai putea fi prima mea alege
sau prima alegere a oricui, mai ales când sunt dispo
bili un duce adevărat și un conte adevărat?

– Bineînțeles că n-aș putea fi.

O expresie vicleană apăru în ochii ei albaștri
rotunzi.

– Dar apoi mi-am dat seama cât de mult mi-ar pl
cea să fiu castelană în propriul meu castel, în speci
unul pe care aș putea să-l redecorez pe gustul meu. A
că... Eu am banii, tu ai castelul. Și ne aflăm în Scoți
Nu avem nevoie decât de o pereche de martori.

Robin se răzgândi. Chiar și fără inteligență, era în
spăimântătoare.

– Ce aș putea să spun? Mă onorezi mai mult dec
merit. Și, la drept vorbind, așa era. Chiar ar fi trebuit
se gândească bine la oferta care i se făcuse. Era o parti
mai bună decât oricare alta la care ar fi avut dreptul
aspire. Dar apoi, își aminti Robin cu o ușurare sincer
el nu avea aspirații. Să înțeleg că nu s-a ales nimic di
tentativele tale nici cu Bretton, nici cu Byron? o iscodi

Marilla reflectă vizibil dacă să-l mintă, dar decise o
că nu s-ar fi lăsat păcălit, ori că nu merita efortul.

– Da. Adică nu. Nu încă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit s-o ia d
soție măcar pentru faptul că o asemenea ambiție o
bească merita să fie recompensată. Atâta că... atâta că...
Cecily. Ce neghiob era. Ce ființă ridicolă și jalnic
Izbucni în râs.

– Râzi de *mine*? se îmbufnă ea.

– Nu, râd de mine însumi. Deși sunt flatat de inter
sul și amabilitatea ta, mă tem că nu pot să-ți fac propu
nerea pe care o dorești.

Când auzi acestea, Marilla se dădu înapoi și, pentru o clipă, Robin se temu că avea să fie pălmuit. I se mai întâmplase de câteva ori în circumstanțe identice – tinere fecioare tentate să guste un fruct interzis – și recunoștea semnele: pe chipul ei frumos se strânseră nori grei de furtună; sprâncenele i se adunară laolaltă; buza de jos îi ieși în față. Dar apoi, pe neașteptate, furia îi dispăru și ridică din umeri. Veni mai aproape, iar mâinile începură iarăși să danseze pe pieptul lui.

– De unde știi? toarse ea. S-ar putea să fiu mai deschisă spre sugestii decât te aștepți.

Spunând acestea, se ridică pe vârfuri și îi depuse un sărut direct pe buze.

Îl surprinse atât de tare pe Robin, încât, pentru o clipă, acesta nu reacționă. O parte din el era îngrozită de cutezanța ei, o alta era amuzată de acea groază pe care i-o stârnise, dar cea mai mare parte din el nutrea doar un fel de simpatie ezitantă față de tânăra femeie. Și astfel, fiindcă în adâncul sufletului Robin era un om bun, îi răspunse la sărut cu unul atent și cast, cu buzele închise, apoi, înainte ca ea să poată merge mai departe, o înlătură blând.

– Și cu asta, basta, draga mea.

– Dar... dar *de ce?*

– Fiindcă nu m-a tentat niciodată să fiu premiu de consolare, spuse el, păstrându-și tonul molcom.

– O... rahat! făcu Marilla. Pufnind iritată, se răsuci pe călcâie și tropăi furioasă către ușa bibliotecii.

Relaxat, Robin ridică din nou paharul de vin pe care îl pusese jos la intrarea ei. Îl reumplu, murmurând:

– Acum poți să te ridici de pe podea, unchiule.

– Ba nu pot, răsună o voce certăreață din apropierea canapelei. Sunt năucit de uluire. Ai avut o moștenitoare în brațele tale și ai refuzat-o. Aș putea să mor pur și simplu de groază.

– Nu face promisiuni pe care nu ai de gând să le onorezi.

Capul sur al lui Taran apăru peste spătarul canapelei după care se aruncase la sosirea Marillei.

– Ţi-ai ieşit naibii din minţi, băiete? Are o avere aşă şi e cea mai drăguţă dintre toate, ba are şi sânge fierbinte. Ce-i drept, e o drăcoaică împeliţată, dar un bărbat puternic ar putea s-o îmblânzească. Şi, ceea ce contează cel mai mult, te vrea pe tine. În vocea lui răsună o urmă de gelozie. Ar fi bine să accepţi ceea ce ţi se oferă pe tavă.

– Nu mă vrea pe mine; vrea un castel.

– E acelaşi lucru. Cu articulaţiile genunchilor pocnind şi scârţâind, Taran se ridică în picioare. În plus, nu mai ai de unde alege.

– Serios? întrebă Robin tărăgănat. Cum aşa?

– Ei bine, ducele i-a cerut mâna Catrionei Burns, lui Oakley i s-au aprins călcâiele după Fiona Chisholm şi ştiu că nu ai cuteza să te bagi peste ceea ce a revendicat deja vărul tău.

– Şi eu care m-am crezut un om de onoare în toţi aceşti ani!

– Tu chiar n-ai picătură de sânge scoţian în vine. Un Ferguson îşi ia ce doreşte indiferent ce spune legea.

– Aha, făcu Robin, dând din cap cu înţelepciune. Brusc, încep să înţeleg toate ramurile terminate brusc din arborele genealogic. S-au dus să împodobească un cu totul alt arbore, cel al familiei Tyburn.

– Pfff, scuipă Taran dezgustat.

– Dar ai spus că nu am nici o altă opţiune, spuse vicontele, revenind la subiectul anterior. Cum rămâne cu Lady Cecily?

Fu satisfăcut de cât de indiferent reuşi să pară.

– N-ai şanse cu ea. Nu mai ai, lătră Taran.

– Şi de ce?

– Fiindcă nici o femeie cu un dram de mândrie nu te va accepta după ce a văzut-o pe Marilla frecându-se de tine ca o pisică în călduri.

– Ce vrei să spui? întrebă Robin şocat.

– Lady Cecily a trecut pe hol adineauri. Tocmai voia să intre când v-a văzut pe voi doi bot în bot. A încremenit pe loc, zău! N-ai pierdut mare lucru, după părerea mea. În ciuda zestrei bogate.

- Taran... În vocea lui Robin răsună un ton de
meninţare pe care prea puţini îl auziseră de-a lungul
mpului.

- O, e destul de drăguță, recunoscu unchiul său ne-
lburat, dar mironosiță. A tresărit de parcă v-ar fi văzut
ı pe podea.

Robin inspiră adânc și își îndreptă umerii. Ce con-
? După cum îi spusese și Marilla atât de succint, era
ı om foarte, foarte rău, iar dacă Lady Cecily nu știuse
est lucru deja, îl aflase acum.

Foarte calm, foarte atent, ridică paharul şi, dintr-o
rbitură prelungă, îl goli.

capitolul 19

Lady Cecily Tarleton era nu doar drăguță, bine
usată în societate și hărăzită să primească o zestre
imaginabil de mare în momentul căsătoriei, ci îi res-
ecta totodată pe cei mai în vârstă ca ea și nu se punea
ciodată pe primul loc. Iar dacă unii o considerau
or anostă, iar alții spuneau că era prea bună pentru
fi adevărată, ba câteva pisici bătrâne mârâiau că şi o
atuie ar fi fost mai vioaie, toți aceştia nu erau decât
ște invidioşi. Marea majoritate a matroanelor din
ıme socoteau că Lady Cecily avea toate atributele
nei nurori perfecte.

Motiv pentru care faptul că încă nu era nora *nimănui*
se părea extrem de supărător.

Ce naiba nu era în regulă cu Maycott? De ce nu apro-
a cererea în căsătorie a vreunui băiat, și să termine
dată cu asta?

Nimeni nu se gândise vreodată că nu Maycott consti-
ia cheia misterului şi că Lady Cecily cea sfioasă nu era
ici atât de sfioasă, nici atât de maleabilă pe cât se cre-
ea, ba în plus fusese încurajată încă de la naştere să-şi
culte inima. Cu privire la alegerea unui soț, i se spuse-
e să-l aştepte pe acel „cineva special", iar când întrebase

cum avea să-și dea seama cine era respectivul, mama ei
asigurase că „îți vei da seama când îl vei întâlni".

Din nefericire, singurul tip de bărbați atrași de
erau indivizi sumbri și serioși care credeau în mod er
nat că descoperiseră în ea un suflet-pereche la fel d
grav, așa că după trei sezoane Lady Cecily începuse
se teamă că nu avea să-l întâlnească niciodată pe b
batul pe care, după cum îi promisese mama ei, av
să-l recunoască la prima vedere, și avea să sfârșeas
nemăritată. Sub imperiul acestei amenințări, în ace
ultim sezon tânăra femeie hotărâse să lase deoparte v
sele despre săruturi fierbinți, hohote de râs relaxa
și nopți pline de pasiune și să se concentreze pe r
alizarea unor scopuri mai realiste: o cameră plină d
copii dragi și conversații serioase cu un... cu un bărb
foarte amabil.

Îi spusese așadar tatălui ei să-și dea aprobarea pentr
bărbatul care îi plăcea cel mai mult dintre cei care-i cer
seră mâna. Moment în care tatăl o îmbarcase, împreun
cu restul familiei, într-o călătorie spre Scoția, unde, d
parte de ceea ce ar fi distras-o la Londra, putea „să fac
singură o alegere".

Astfel ajunsese Cecily să se afle în proaspăt reno
ta sală de bal a castelului Bellemere când un grup d
bărbați masivi, cu bărbi sure și îmbrăcați în kilturi n
tocmai curate, dăduseră buzna înăuntru și o luaseră p
ea și încă vreo câteva domnișoare, le aruncaseră pest
umăr și le duseseră cu ei, în aplauzele încântate ale c
lorlalți invitați, care crezuseră că totul făcea parte di
programul serii.

Deși Cecily știa foarte bine că răpirea nu avea leg
tură cu banchetul, nu se speriase prea tare. În primu
rând, fiindcă una dintre celelalte tinere răpite, Catrion
Burns, îi cunoștea evident pe bărbați și îi declarase in
ofensivi; în al doilea rând, fiindcă la scurt timp dup
aceea descoperiseră că și ducele de Bretton se afla în
trăsura lor – sau mai degrabă a lui; și, în sfârșit, fiindc
în momentul sosirii lor la castelul Finovair un bărba
scandalos de chipeș, cu bucle negre moi și un zâmbe

...maș, o prinsese de mână și o privise cu ochii lui su-...bi, amuzați, umbriți de gene negre, iar ea avusese o ...lație: „Mama a avut dreptate".

Căci în clipa aceea o emoție bizară se trezise undeva ...adâncul inimii sale, însoțită de o stare de bine per-...pută până în măduva oaselor, ca și cum ar fi ajuns în ...pit la destinație, fără să fi știut măcar că se îndrepta ...r ea. Astfel se întâmplă ca Lady Cecily Tarleton, fiica ...pusă și cuviincioasă a contelui de Maycott, să recu-...ască fără urmă de îndoială că găsise în Robin, viconte ... Rocheforte, derbedeu incorigibil, sărăntoc autopro-...mat, scandalosul Prinț al Crailor, bărbatul cu care ... să se căsătorească.

Știa cine era și îi cunoștea reputația, desigur. Îi fusese ...tat pe străzile din Londra. Nu conta. Singura întreba-...era cum avea ea să abordeze situația.

Era o întrebare ce o tulbura tot mai mult, mai ales că ...bin se remarcase în ultimele două zile prin absența ... la fel de mult cum se remarcase Marilla prin dispo-...bilitatea ei. La drept vorbind, hotărârea lui de a nu-și ...e apariția începea să-i amenințe serios planul de a-l ... de soț. Intenția îi era fermă, căci acum că găsise dra-...stea nu vedea nici un motiv să renunțe la ea.

Însă nu putea să-i spună pur și simplu că îl iubea. ...a de la naștere fusese învățată temeinic că o lady ...*epta* ca gentlemanul să o observe, apoi să înceapă să ...urteze. Dar metoda nu avea să funcționeze în situația ... față. Timpul era esențial. În curând furtuna avea să ... oprească, trecătorile aveau să se deblocheze, iar tatăl ... avea să sosească la Finovair.

Prin urmare, când Robin nu-și făcuse apariția nici ... cina din acea seară, Cecily plecase în căutarea lui, ... acum stătea într-un hol întunecat în fața bibliote-...i castelului, cu obrajii încinși și ochii înotându-i în ...crimi. Făcuse uz de întreaga ei stăpânire de sine ca ... se abțină să nu intre furtunos în bibliotecă, împin-...ând-o pe Marilla Chisholm din brațele lui Robin și ...ându-i locul.

Un singur lucru o împiedicase să acţioneze: dar dacă Robin nu *voia* ca ea să-i ia locul Marillei?

Nu avea nici un motiv să creadă că ar fi vrut aşa ceva. Nimic nu-i confirma certitudinea că simţea şi el aceastǎ... această *legătură*, în afară de modul în care o privi când se întâlniseră în faţa trăsurii lui Bretton, sugerând o trezire profundă a conştiinţei care trecuse dincolo de amuzamentul lui şi îl lăsase, preţ de o clipă grăitoare, zdruncinat şi vulnerabil.

Se îndepărtă discret de pragul uşii şi începu să se plimbe, gândurile oscilându-i între speranţă şi disperare. Nu băgă de seamă în ce direcţie o purtară paşii până nu auzi o voce masculină strigând-o:

– Lady Cecily? Eşti bine? Se întoarse şi îl văzu pe lordul Oakley venind cu paşi mari spre ea. Nu părea nicidecum încântat să o vadă. Ai cotit în direcţia greşită. Te-ai rătăcit?

– Poftim? Aruncă o privire în jurul ei şi îşi dădu seama că, distrată fiind, ajunsese într-o parte a castelului pe care nu o recunoştea. Holul nu era luminat, nu avea covoare şi era friguros. S-ar putea, zise după o clipă.

– Cred că eşti aproape îngheţată.

– Nu. Mi-e chiar bine, spuse ea, ceea ce era adevărat.

Bucata de catifea pe care o recuperase din camera ei pentru a-i servi drept şal era călduroasă, chiar dacă deloc elegantă.

Pe sub şal îmbrăcase din nou rochia de seară de muselină albastră în care sosise, căci rochia neagră pe care o purtase dimineaţa se desfăcuse la cusături cu câteva ore în urmă.

– Mă îndoiesc, zise Oakley, atrăgându-i din nou atenţia. Dă-mi voie să te conduc spre o parte mai caldă a castelului.

Părea nerăbdător şi, în mod evident, gândurile lui erau îndreptate spre alte probleme.

– Mulţumesc, spuse ea, întorcându-se în direcţia indicată.

Deşi nu-l întâlnise niciodată pe Oakley la Londra, îi cunoştea reputaţia de aristocrat rigid până în măduva

elor. Îl văzuse de mai multe ori în compania lordului urbett, cel mai solemn curtezan al ei, dar nu ceruse iciodată să-i fie prezentat. Păruse genul de om care otdeauna găsea ceva de criticat la oricine, iar Lady ecily nu căuta niciodată motive suplimentare pentru e îndoi de ea însăşi.

Acum Oakley, profund încruntat, mergea alături de cu mâinile ţinute la spate.

– Îmi cer scuze pentru toate astea, zise el într-un final. urbett o să mă ucidă când va afla.

Cecily se încruntă. Aparent Oakley credea că Burbett bucura de o poziţie mult mai importantă în viaţa ei cât era cazul. Dar nu putea nicidecum să-l informeze conte că refuzase cererea în căsătorie a prietenului i. Burbett era cel căruia i se cuvenea să dezvăluie aceas- informaţie în orice lumină ar fi dorit.

Interpretând tăcerea ce se lăsase între ei ca pe o mus- re împotriva excesului de familiaritate, Oakley roşi.

– Iar acum trebuie să-mi cer scuze din nou.

– Dumnezeule, milord, este a opta sau a noua oară nd îţi ceri scuze pentru una sau alta. Doar nu poţi te consideri vinovat pentru *tot*. Te asigur că eu nu ndesc astfel.

– Având în vedere că nimeni altcineva din familia ea nu pare să înţeleagă gravitatea situaţiei ori să-şi asu- e vina de a o fi provocat, sunt nevoit să mi-o asum eu, car de dragul demnităţii.

– Nu eşti de părere că unchiul tău sau... sau vărul tău mustrările de conştiinţă ce se impun?

– Unchiul Taran nu are conştiinţă, bombăni Oakley.

– Şi vărul tău? insistă ea.

Pentru o clipă se temu că avea s-o mustre pentru ndrăzneală, însă rigiditatea ce părea să fie o parte esen- ială din purtarea lui dispăru, fiind înlocuită de un zâm- et melancolic.

– Pentru a fi corecţi, dacă mă absolvi pe mine de ice vină, trebuie să faci acelaşi lucru şi pentru Robin. eşi e aproape imposibil să-ţi dai seama după aparenţe,

suspectez că e la fel de şocat ca mine de apucăturile ne-ghioabe ale lui Taran.

– Chiar e? „Iată un subiect mult mai interesant decât Burbett", îşi zise ea.

– Nu pot decât să sper. Byron îi oferi din nou un zâm-bet neaşteptat – şi surprinzător de şarmant.

Oportunitatea de a afla mai multe despre Robin se dovedi irezistibilă.

– Pentru un gentleman cunoscut pentru... aprecierea pe care o arată tinerelor domniţe, vicontele reuşeşte să rămână absent o mare parte din timp.

Era teribil de îndrăzneţ din partea ei să spună ceva, şi aproape nu-i venea să creadă că o făcuse.

Oakley o privi uşor surprins, dar îi răspunse oricum.

– Vărul meu preferă să-şi păstreze *aprecierea* doar pen-tru doamne care nu mai sunt tinere fecioare.

„Ha! îşi spuse Cecily posomorâtă, Marilla Chisholm pare să-i fi schimbat gusturile."

– Ei bine, nu e foarte politicos, spuse într-un târziu.

– Nu trebuie să te simţi ofensată, o rugă Oakley. Contele era probabil distras de ceva – sau de cineva – din moment ce renunţase la rezerva lui legendară. Robin încearcă probabil să se asigure că nu ajunge acci-dental să afecteze reputaţia cuiva prin asociere cu el.

– Sau e pur şi simplu hotărât să nu intre în jocul planurilor matrimoniale ticluite de unchiul vostru, sugeră ea.

– E posibil, dar mă îndoiesc.

– Cum aşa?

– Nu cred că Robin se aşteaptă ca vreo tânără lady cu reputaţie bună să-l considere un candidat dezirabil pentru căsătorie. Nu, există un alt motiv pentru care se poartă ciudat, iar grija faţă de reputaţiile voastre e singurul pe care mi-l pot imagina.

– Pari supărat, observă ea.

– Asta fiindcă Robin este supărător. Şi enervant. Şi neghiob.

– S-ar părea că e exact opusul tău, milord, răspunse ea pe un ton de gheaţă, neputând să se abţină de la a-l li-

apărarea lui Robin. Înțeleg de ce un gentleman atât de prietenos ar pune la grea încercare răbdarea unuia care pare a fi atât de sobru.

– Personalitatea pe care ți-o conturează lumea și personalitatea ta adevărată, pe care ți-o cunoști doar tu, nu sunt întotdeauna unul și același lucru, replică Byron cu buzele strânse.

Cecily înțelegea mai bine decât majoritatea. Știa că restul lumii o considera insipidă, dar câtă vreme familia și prietenii săi apropiați știau că nu era așa, nu-i păsa. Privindu-l pe Oakley, îi veni o altă idee:

– La cine te referi? întrebă ea. La tine, sau la viconte?

– Poate la amândoi. Chiar și dumneata, Lady Cecily. Burbett te-a proclamat ca fiind cea mai prudentă domnișoară din câte a cunoscut, și totuși, iată-te acum punându-mi întrebări despre vărul meu. Cecily simți o roșeață fierbinte urcându-i în gât și obraji, însă contele urmă cu o patimă care o surprinse: Pe de altă parte, ce știu eu despre femei? *Nimic.* Iartă-mă. N-am vrut să fiu aspru cu dumneata. Ca un neghiob ce sunt, insist să văd lucrurile prin ochii societății, nu printr-ai mei. În situația de față, făceam referire la nepăsarea lui Robin. E o mască pe care a adoptat-o. Cecily așteptă, sperând că avea să-i ofere mai multe explicații, și, după o clipă, tăcerea îi fu răsplătită: Disponibilitatea lui Robin – sau mai exact *hotărârea* lui – de a se subevalua e o invitație și pentru ceilalți să facă la fel. A moștenit o podgorie de la tatăl său și, prin simpla forță a voinței lui, a reușit, după lupte îndelungi, s-o scoată din ruină. Peste vreo zece ani va produce unul dintre cele mai bune vinuri de Bordeaux din lume. Însă *bârfitorii* – scuipă cuvântul cu dispreț – și gurile sparte și fițuicile cotidiene nu menționează niciodată *asta*. Nerozii vorbesc doar despre experiența lui în alte domenii. Iar el îi încurajează. Rosti ultima parte scrâșnind din dinți. El recunoaște cu seninătate nu doar ceea ce a făcut cu adevărat, ci și nelegiuiri pe care nu le-a comis niciodată. Poți să înțelegi de ce ar face un om așa ceva?

Dumnezeule, unde dispăruse rezerva de oțel a cel mai faimos aristocrat de piatră al Londrei? Cecily av impresia bizară că Oakley nu se mai referea la Robin, la cu totul altceva sau altcineva.

– Poate că speră să combată preventiv bârfele; d e primul care își asumă zvonurile, are măcar satisf ția de a le fi furat celorlalți plăcerea unui anunț sc dalos și evită durerea pe care ar putea s-o provo acuzațiile nefondate.

– S-ar putea să ai dreptate, murmură Oakley privind atent. Robin e, din multe puncte de vedere, un bărb extraordinar. Dar aș fi cu adevărat o gazdă proastă d le-aș permite oaspeților mei să se expună neintențion bârfelor. Ai grijă, Lady Cecily, adăugă el sever, dar nu răutate. Avem un prieten comun care nu ar permite ciodată ca numele lui să fie asociat, oricât de pe depar cu o necuviință cât de mică.

Se referea la Burbett din nou, avertizând-o că, dacă făcea de cap cu Robin, prietenul său avea să renunțe a-i mai face curte.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, Lord Oakley. Nu am gând să cochetez cu vărul tău.

Nu. Ea avea cu totul alte idei.

– Nu aș îndrăzni niciodată să cred așa ceva, La Cecily, spuse contele, recăpătându-și rigiditatea. E se poate de evident că nu ești genul de femeie care să curajeze bărbații să... Buzele i se curbară într-un zâmb ce exprima mai mult frustrare decât furie... să se cațe pe iedera de sub geamul ei.

Lady Cecily habar nu avea la ce se refereau ultime lui cuvinte, dar, evident, era vorba de ceva importan Însă nu irosi prea mult timp reflectând asupra acest lucru, fiind cu totul prinsă de o idee născută din af mația lui.

– Iederă, murmură ea, arcuindu-și sprâncene concentrată.

Oare ce bărbat ar fi putut să interpreteze greșit inte țiile unei lady dispuse să recurgă la așa ceva? El, în ni un caz.

Se gândea la modul metaforic, desigur, dar dacă Robin refuza să-i facă el curte, avea să fie pur şi simplu nevoită să-l seducă pe Prinţul Crailor.

capitolul 20

Foarte devreme, a doua zi dimineaţă

Cerul încă era cenuşiu-închis, pălind spre trandafiriu la orizont, când Robin începu să se plimbe prin galeria de portrete de mult abandonată a castelului Dinovair. Furtuna trecuse, iar castelul era acoperit de mantii albe grele, cu turlele şi zidurile exterioare înclinate strălucind sub gheaţă. Era mai frumos acum decât avea să fie vreodată sau, cât se poate de probabil, decât fusese vreodată. Însă Robin de-abia dacă îi remarcă frumuseţea. Imaginaţia lui era concentrată pe un cu totul alt tip de frumuseţe.

Cine ar fi ghicit că Lady Cecily Tarleton avea să se dovedească a fi cea mai periculoasă femeie din Marea Britanie? Desigur, nu pentru lume în general, ci pentru el însuşi.

– Dacă n-ar fi atât de amuzant, ar fi jalnic, murmură el bucuros să constate că-şi regăsise umorul, cu respiraţia ieşindu-i într-un norişor în aerul îngheţat al coridorului neîncălzit.

Umorul îl părăsise aproape complet din clipa în care o văzuse stând în faţa trăsurii lui Bretton, scăldată în lumina torţelor. Zăpada i se agăţase în gene, împodobindu-i părul bogat, de culoare închisă, ca o diademă pe voalul Titaniei, şi se topise pe obrajii ei trandafirii. O expresie subtilă de uluire licărise peste fineţea de efigie a chipului ei, o emoţie ce se amplificase în ochii de culoarea chihlimbarului când privise în jurul ei ca şi cum răpirea ar fi fost un eveniment obişnuit, şi nu avea altceva de făcut decât să se bucure de interludiul dintre furt şi salvare.

Cum fusese aruncat încă din naştere la cheremul sorţii – şi cum descoperise astfel că acceptarea amuzată era cel mai bun aliat împotriva disperării –, Robin aprecia aceeaşi atitudine şi la alţii. În special la o „alta" atât de drăguţă.

Când Byron o prinsese de mână, Robin îşi dădu seama că voia să fie în locul lui; întrucât rareori îşi refuza ceva ce dorea, mai ales că *întotdeauna* avea grijă ca dorinţele să corespundă pe deplin posibilităţilor, îl împinsese pe Oakley într-o parte şi se prezentase el. După cum era de aşteptat de la un crai, făcuse un comentariu uşor scandalos şi rânjise poznaş, anticipând icnetul ei de rigoare în astfel de situaţii – sau, eventual, dacă era o domnişoară mai vioaie, un chicot de râs.

Ea nu reacţionase defel după cum se aştepta vicontele.

Ridicase privirea spre el. O expresie bizară de recunoaştere, care îi furase inima lui Robin, strălucise în ochii ei ca mierea, iar buzele pline şi delicioase se întredeschiseseră, fără a lăsa totuşi să le scape nici un cuvânt, iar el fusese uluit de forţa unei dorinţe atât de neaşteptate încât aproape îl îngenunchease. În clipa aceea înţelesese cât de periculoasă era Lady Cecily. Fiindcă, în mod cu totul ilogic, deşi ar fi trebuit să fie imun în faţa unor asemenea nimicuri, făcuse ceea ce era de neconceput şi se îndrăgostise.

Şi încă se îndrăgostise la prima vedere.

Robin nu mai fusese niciodată îndrăgostit, şi tocmai din acest motiv recunoscuse senzaţia cu o asemenea siguranţă absolută. La scurt timp după aceea, fugise – refuza să-şi menajeze vanitatea alegând un alt termen – evitând părţile locuibile ale castelului Finovair şi retrăgându-se în cele care începeau să cadă în ruină, reprezentând o proporţie considerabilă, după cum constată el cu melancolie. Fugise dintr-un motiv foarte simplu: chiar dacă era îndrăgostit, nu era şi nebun, şi ar fi fost cu adevărat o nebunie să pornească în urmărirea a ceva ce nu avea nici o şansă să obţină.

Învățase acea lecție încă din primii ani ai tinereții, când fusese trimis la Londra. Matroanele din înalta societate se grăbiseră să-și prevină fiicele să se ferească de fiul unui viconte francez fără bani. Iar tații lor se grăbiseră la fel de tare să-l ia pe Robin deoparte – însoțiți de cei mai solizi dintre servitorii lor – ca să se asigure că înțelegea avertismentul.

Prin urmare, își alesese aventurile exclusiv din rândurile doamnelor care nu cereau să fie luate în căsătorie pentru a accepta zbenguieli în pat. Și chiar dacă numărul cuceririlor lui nu era nici pe departe atât de mare pe cât presupunea Byron – iar Robin îl lăsa să presupună – fuseseră destule cât să nu-i dea prilej de a-și plânge soarta.

Și de ce ar fi făcut-o? se întrebă el oprindu-se să privească pe geam, fără a vedea curtea înzăpezită de dedesubt. Se bucura de sănătate, prieteni buni, câțiva acri de podgorie pe care încă reușea să o țină pe linia de plutire și – aruncă o privire ostilă pe coridorul cu resturi de tencuială căzută și ziduri deteriorate – într-o bună zi avea să moștenească un castel scoțian.

Ce altceva și-ar mai fi putut dori?

Pe ea.

Se încruntă în fața acestui gând trădător.

Iritat, se răsuci pe călcâie să plece, însă chiar în acea clipă auzi inconfundabilul, chiar dacă vagul sunet al unei femei înjurând. Bucuros că avea ce să-i distragă atenția, zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva, pe lângă toate celelalte moșteniri nedorite pe care Taran – naiba să-i ia vintrele sterpe – intenționa să i le arunce în cârcă, avea să se numere și o fantomă. Deși considera că până și fantomele aveau atâta minte cât să nu bântuie prin asemenea locuri neprimitoare.

Aruncă o privire spre capătul coridorului, de unde auzise sunetul, chiar în momentul în care o grămadă de zdrențe de culoare roșiatică, încununată de un cap, apăru din pragul unei uși.

Un cap deosebit de brunet și drăgălaș.

Lady Cecily.

Se părea că, totuşi, avea să fie bântuit, până la urmă.

capitolul 21

Timp de o secundă, Robin fu ispitit să se prefacă nu o fi observat - din nou - şi să dispară pe un coridor lateral. Cum stătuse departe de ea până atunci, evitase să guste din ceea ce nu avea să i se ofere niciodată cu totul.

Într-adevăr, bunele maniere îi impuseseră să-şi facă apariţia la cină în prima seară, dar se aşezase la celălalt capăt al mesei faţă de ea şi dispăruse de îndată ce Marilla îşi începuse campania de a obţine de la Bretton... Ei bine, dacă obţinuse ceva de la Bretton, cu siguranţă nu avea să fie niciodată inima lui. Pe de altă parte, orice neghiob care ar fi văzut cum se purta cu ducele şi-ar fi dat seama în scurt timp că inima lui Bretton nu fusese niciodată obiectivul ei.

Dar acum Robin constată că nu putea rezista ocaziei de a petrece puţin timp între patru ochi cu Lady Cecily înainte ca salvatorii ei să năvălească furtunos prin trecători. Oricum, el avea să fie plecat cu mult înainte de sosirea lor. Nu avea câtuşi de puţin intenţia să privească impasibil cum Marilla Chisholm îl convingea pe tatăl ei că se petrecuseră anumite evenimente care impuneau numaidecât încheierea unei căsătorii. Mai ales dacă mirele era el.

În plus, poate că dacă stătea de vorbă cu Lady Cecily avea să descopere că nu era aşa cum o proclamase fiecare fibră din inima lui, ci pur şi simplu o tânără ale cărei maniere elegante însumau tot ceea ce era sau ce aspira să devină. Cel puţin, îşi spuse el, pornind cu paşi mari în direcţia ei, putea să spere.

– Lady Cecily, o salută, tot mai amuzat pe măsură ce se apropia.

Renunţase la zdrenţele purtate în dimineaţa anterioară, înlocuindu-le cu o rochie de bal şi mai veche

datând dintr-o eră când femeile erau nevoite să se întoarcă în lateral pentru a încăpea pe ușă. Dar fără susținerea arcurilor de dedesubt, fustele grele se târau pe pământ de-o parte și de alta, ca două aripi frânte.

Mătasea ce fusese cândva de un roșu aprins ca rubinele căpătase o culoare prăfuită, iar broderia masivă de fir argintiu de pe mâneci și tiv se înverzise în timp. Trandafiri uriași din resturi de mătase, ce fuseseră albi odinioară, dar acum erau spălăciți și îngălbeniți, atârnau trist de pe coatele, talia și șoldurile ei.

Chiar și în zilele de glorie ale domniei regelui George al III-lea, când rochiile care dezgoleau umerii erau în vogă, decolteul acestei rochii ar fi fost considerat indecent, dar pe corpul mărunt al lui Lady Cecily stătea atât de larg, încât fusese nevoită să-și înfășoare un fel de șal de catifea în jurul gâtului, ca pe un fular, și să-i îndese capetele în corset pentru a-și salva pudoarea. Aparent, acest efort făcuse ca părul să i se desprindă din coc, astfel încât și acesta fusese prins sub șal.

Imaginația lui Robin se aprinse la gândul imaginii pe care i-ar fi oferit-o dacă nu s-ar fi învelit cu atâta zel în nenorocitul acela de șal; cu părul revărsându-i-se peste umerii goi, cu buclele lejere ajungându-i la piept. O dorință fierbinte îi înfioră corpul. Nemilos, alungă viziunea chinuitoare.

– Dumnezeule, ce cauți aici? întrebă Lady Cecily.

„Te evit pe tine, dragostea mea."

– Îmi fac plimbarea de dimineață. Doctorul meu mi-a prescris să mă cațăr printre grămezi de moloz la temperaturi extrem de scăzute de cel puțin trei ori pe zi, explică el, iar tânăra femeie îi dădu satisfacția de a râde la această absurditate. Îmi dai voie să te întreb același lucru?

Cecily coborî privirea spre fustele ei târâte pe jos și îi oferi un zâmbet neașteptat de poznaș.

– Nu poți purta o rochie mai mult de două ori până să renunți la ea. Cu siguranță știi asta, nu? Am găsit-o în cufărul pe care l-a adus domnul Hamish în cameră, cât despre asta... Se strâmbă, trăgând de șal. Robin făcu

ochii mari. Doamne sfinte, nu era un şal materialul pe care şi-l înfăşurase în jurul umerilor, ci o draperie veche de baldachin. O recunoscu, deoarece provenea dintr-o cameră pe care o ocupase cândva, în copilărie! Aparent, Cecily o smulsese de la locul ei. Am să plătesc, desigur, paguba, adăugă ea.

– Draga mea, spuse el, clătinând din cap mohorât, nici nu ştiu ce să spun. Nu găseşti asemenea relicve zăcând pur şi simplu la tot pasul!

– Nu, răspunse ea. Le găseşti *atârnând* la tot pasul

Robin îşi înăbuşi un chicot de râs, încercând să pară sever.

– Ceea ce e şi mai tulburător decât faptul că ai prădat casa unchiului meu e gândul că, după ce ai smuls tapiseriile familiei de la locul lor pentru a te împodobi, ai pornit acum în căutarea altor prăzi de război.

– Îngrozitor, ştiu, recunoscu ea, fixându-l cu o privire tulburător de directă. Mă tem că atunci când descopăr ceva ce îmi doresc, lupt până la capăt pentru a obţine acel lucru.

Robin o scrută admirativ. Acestea nu fuseseră nicidecum cuvintele unui model de bună-cuviinţă, iar expresia ei încântată şi deopotrivă sfidătoare întregea tabloul. Într-adevăr, buzele ei pline tremurau sub efectul unei veselii prea puţin suprimate.

„La naiba“, îşi zise.

– Ce lăcomie din partea ta, spuse într-un târziu, dându-şi seama că nu trebuia să se mai holbeze. Pe de altă parte, cum te-aş putea învinovăţi? Mai ales că am fost acuzat de metehne similare.

– O! Asta e o meteahnă? întrebă ea cu inocenţă, privindu-l din colţul ochilor splendizi.

Cu fiecare cuvânt şi fiecare privire, Robin o găsea tot mai delicioasă.

Era cu mult mai rău – şi mult mai bine – decât se aşteptase. Conversaţiile pe care le purtase cu domnişoarele în cursul primului sezon monden se limitaseră la schimburi anoste: amabilităţi fade, discuţii lejere despre ultima piesă de teatru, despre vreme, despre cele mai

cente expoziţii. Nu existase nici urmă de replici amu-
nte, de subtext, nici – Dumnezeu să-l aibă în pază –
e flirt.

Trebuia neapărat să plece de la Finovair înainte de
rânz.

– În plus, urmă ea, vărul tău afirmă că eşti un
levărat model de stăpânire.

Din nou, îl luase pe nepregătite, făcându-l să izbuc-
ească în râs.

– Ori mă iei peste picior, Lady Cecily, ori ai descope-
t un văr care mi-e cu totul necunoscut şi care, evident,
le la fel de puţine despre mine, la rândul lui.

– Părea destul de sigur pe el. Pe de altă parte, nu poţi
ştii niciodată când e vorba de bărbaţi, nu-i aşa? Întot-
eauna par a fi siguri de orice. Trebuie să fie extenuant.
lu-i aşa?

– Cum eu nu sunt sigur de nimic, în special de aceas-
conversaţie, nu îndrăznesc să răspund.

– O, eu cred că te consideri foarte sigur vizavi de cine
ce eşti, viconte.

Robin detectă amuzament în vocea ei şi nu ştiu
m să replice, aşa că surâse pentru a-şi ascunde
sconfortul.

– Te rog, nu este cazul să-mi foloseşti titlul. Trebuie
-mi spui Robin, mai ales că Marilla a anunţat că ne
m striga toţi pe numele mic.

Lumina din ochii ei extraordinari păli uşor.

– Mi-ar plăcea să-ţi spun Robin la rugămintea ta, nu
ltcuiva.

– *Chiar este* rugămintea mea. Mi-ar plăcea să-mi spui
obin.

Auzi uşoara notă imploratoare din propriul glas, dar
u avea cum s-o stăpânească. Îşi dorea s-o audă rostin-
u-i numele pe toate tonalităţile posibile: strigat cu
ricire, şoptit în intimitate, pronunţat cu o familia-
tate destinsă.

– Doar dacă îmi vei spune şi tu Cecily.

– Tatăl tău nu ar fi nicidecum de acord.

Cuvintele îi zburară de pe buze fără să vrea. Când devenise atât de pedant? Era adevărat însă că nu ar fi trebuit să-i dea voie unui crai să-i folosească numele de botez.

– Dar el nu e aici, şi nu aş îndrăzni niciodată să ghicesc ce anume ar aproba sau dezaproba el, rosti Cecily cu o aroganţă prefăcută. Îţi permiţi cam mult făcând dumneata asta.

Sofismul îl încântă la fel de mult ca vioiciunea minţii ei. În plus, ce era rău dacă se jucau de-a prietenii... sau chiar ceva mai mult, timp de câteva ore scurte?

– Văd că nu am încotro şi trebuie să mă înclin în faţa măreţei tale înţelepciuni, Lady... pardon, Cecily. Până când mi se va comunica altceva de către însuşi gentlemanul în discuţie, mă voi supune judecăţii tale superioare. Acum spune-mi, ce cauţi pe aceste tărâmuri neospitaliere la o oră atât de matinală?

– După cum ţi-am zis, caut ceva de îmbrăcat. Ceva care să-mi vină mai bine decât asta, îi arătă ea, trăgând de fustele ce atârnau fără vlagă. Vânătoarea m-a adus încoace.

– Mă tem că vei fi dezamăgită. Această parte a castelului nu a mai fost locuită de câteva generaţii. Orice merita să fie păstrat a fost luat cu mult timp în urmă.

– La naiba.

– Exact, făcu el rânjind la auzul măruntului blestem. Îmi pare rău.

– Nu contează. Am să caut în altă parte. Trebuie să existe ceva.

Robin se îndoia, dar de ce să-i strice buna dispoziţie când era atât de evident că vânătoarea de comori îi făcea plăcere?

– Te gândeai la un loc anume unde să cauţi?

– Nu prea. Am fost deja în fiecare cameră de pe coridorul acesta.

– Atunci poate îmi vei permite să te conduc spre un domeniu de vânătoare mai bogat? Chiar dacă nu e foarte mare, castelul Finovair poate fi derutant. Intenţionat.

– Cum aşa?

– Totul face parte din moștenirea noastră națională. Gândește-te la toți acei iacobini și susținători ai Casei de Hanovra care ne-au bântuit ținutul în lung și-n lat, complotând și răsturnând comploturi, dând la iveală secretele noastre și ascunzând altele. Nici nu-i de mirare că vechile castele scoțiene tind să fie adevărate cuiburi de pasaje secrete și coridoare înfundate, ascunzători și cămăruțe tainice pentru îndrăgostiți. Iar clanul Ferguson a fost cel mai rău dintre toate. Prin urmare, e normal ca fortăreața lor să fie una dintre cele mai labirintice. Da. Chiar ar trebui să-mi dai voie să te însoțesc...

Cecily ridică mâna, râzând:

– Ajunge, Robin! M-ai convins. Chiar atât de nerăbdător păruse? Probabil fusese, într-adevăr, vrăjit. Sângele lui rece era legendar. Și, fără îndoială, accept, continuă ea. Nu mi-ar plăcea deloc să mă rătăcesc printre acește ziduri pentru totdeauna. Ia-mă și du-mă unde vrei. Sunt a ta!

Inima lui se opri brusc la auzul acestor cuvinte; îi aruncă o privire discretă să vadă dacă înțelegea ce-i oferise, însă nici o urmă de prudență nu-i umbrea fața. Îi zâmbea radios, ca de pe un piedestal. Nimeni n-ar fi îndrăznit să o agreseze. În fond, era fiica unui conte.

Copilă naivă, era mult prea drăgălașă pentru ca el să nutrească asemenea gânduri. În fond, fusese luată pe sus, nu-i așa? Răpită și târâtă printr-o furtună, adusă într-un castel păgân și înghețat, cu scopul declarat de a deveni mireasa celui care avea să-l moștenească.

Mireasa *lui*.

Ideea pluti ispititor în prim-planul imaginației lui. Cum ar fi fost să rămână și să o curteze? Să o seducă? Să-și folosească talentele atât de lăudate pentru a încerca s-o cucerească și s-o facă a lui? Ar fi cedat ea oare?

Dar *el?*

Cecily își vârî mâna sub brațul lui îndoit, fără a ghici impulsurile păcătoase care-l înfiorau.

– Recunosc, gândul de a mă rătăci aici îmi trezește o imagine amuzantă în minte: sărmanul meu spirit

gemând jalnic prin pereţi către urmaşii tăi, iar aceştia răspunzându-i că îmi merit soarta fiindcă nu am acceptat să mă însoţeşti. Ridică privirea spre el printre genele cu vârfuri aurii: Cel puţin presupun că urmaşii tăi nu le-ar arăta prea multă milă neghiobilor care nu au minte să accepte ceea ce li se oferă.

Robin se opri brusc, surprins de o posibilă interpretare a acelor cuvinte la care ea, fără îndoială, nu se gândise. Cecily îl studia, toată numai inocenţă şi încredere. Bărbatul înghiţi nodul care i se pusese în gât.

– Crezi că mă cunoşti suficient de bine cât să poţi ghici atitudinile urmaşilor mei? întrebă el, descoperind că îi *plăcea* ideea că îl cunoştea; îi plăcea chiar şi ideea că ea credea că îl cunoştea. Deşi, desigur, nu avea cum. Amantele lui se plângeau adesea că râsul şi ironiile lui împiedicau orice speranţă de a ajunge la o altfel de intimitate decât cea trupească.

Dar acolo, în acel moment, cu acea fată îmbrăcată într-o rochie prea mare şi cu o draperie pe post de şal, arătând ca o copilă care prădase dulapul bunicii pentru a se costuma, plimbându-se pe un coridor în care gerul se târa pe tavan ca un lichen argintiu, făcând ca respiraţia lor să înflorească în mici norişori, pe acest bizar tărâm de basm strălucind în lumina de dinaintea zorilor şi poleiala discretă a gheţii, atitudinea familiară a lui Cecily îi dădu o stare de căldură, prietenie şi... de *bine*.

Poate că, până la urmă, nici nu era nevoie să o evite. Poate că reuşeau, totuşi, să fie doar prieteni...

Dar apoi o privi, numai pentru o clipă, şi remarcă felul în care lumina piezişă îi zugrăvea buzele pline, linia elegantă a nasului, strălucirea fină a părului bogat şi mica vale umbrită ce se vedea doar o idee peste linia unde îşi îndesase materialul de catifea în corset, şi îşi dădu seama că nu, nu puteau fi doar prieteni.

– Am îndrăznit să presupun prea mult? întrebă ea, fără a părea câtuşi de puţin ruşinată. Îmi cer scuze.

– Nicidecum, spuse el calm. Mă îngrozeşte doar constatarea că sunt atât de previzibil, încât poţi ghici

inainte care dintre trăsăturile mele li se vor transmite urmașilor mei.

- Ești bun la suflet, Robin, zise ea, cercetându-l cu lvirea.

Cuvintele ei îl tulburară. Era un crai și un derbedeu. un sărăntoc. Cecily știa fără îndoială toate acestea.

O trase din nou lângă el și porniră cu un pas lejer, ca um s-ar fi plimbat în parcul St. James în plin sezon nden, nu pe coridorul înghețat al unui castel în rui- , în toiul iernii.

- Se prea poate să fi intuit corect cum vor fi posibilii i urmași. *Dacă* s-ar ajunge ca acest castel să fie locuit viitor de viconții de Rocheforte. Mă îndoiesc însă că se va întâmpla.

- Cum vine asta? Gentlemanul mai în vârstă mi-a dat înțeles că tu vei moșteni Finovair.

- Gentlemanul mai în vârstă? A, te referi la Taran. i prea e un gentleman, deși e cu siguranță mai în rstă. Într-adevăr, cum mama mea a avut proasta piraţie de a mă naște prematur și astfel am venit pe me cu două săptămâni înaintea lui Byron, Taran m-a s pe mine ca moștenitor, vârându-mi pe gât această nstrucție măreață. Adoptă un ton fățiș de indife- nță amuzată: Dar până și mie, cu toată puterea mea convingere, și pot fi foarte convingător – îi aruncă privire șăgalnică și fu răsplătit cu o roșeață ușoară –, nă și mie mi-ar fi foarte dificil să conving o lady să uiască aici, cu atât mai puțin să-și crească odraslele r-un asemenea loc.

- De ce? Cecily se opri și ridică ochii spre el, părând ncer derutată.

„De ce?" Privirea lui străbătu până în capăt galeria zută în ruină. O plantă agățătoare se strecurase prin- o crăpătură din fereastră și atârna din tavan golașă strâmbă, ca degetul unei vrăjitoare, arătând acuzator re un scaun rupt sprijinit ca un om beat de un perete lat de apă. Întrebarea ei era nesinceră. Nu putea altfel.

– Cele mai recente tendințe în modă, rosti el cu u aer de nepăsare supremă, exclud buzele vinete. Cel pu țin așa mi s-a spus. Iar eu refuz să am o soție care să nu fie la modă.

Cecily izbucni în râs, iar Robin nu putu să nu obse ve că buzele ei începeau, într-adevăr, să capete o nuan albăstruie. Își dădu jos jacheta și, fără a-i cere permisi nea, i-o puse pe umeri.

Tânăra femeie se dădu înapoi un pas când el îi fă acest serviciu nesolicitat, surprinsă vizibil de îndrăzne la lui. Robin profită pentru a supralicita, aranjându strâns gulerul în jurul gâtului și scoțându-i blând o vi viță de păr de sub jachetă. Apoi i-o netezi pe umăr, zâm bindu-i și înaintând încet spre ea, cu fiecare pas pe ca ea îl făcea în retragere, până când umerii i se loviră de zidul din spate.

– Îmi cer iertare, Lady Cecily, spuse el, venindu-și în fire. Pur și simplu mă asigur că Scoția nu rămâne în urma Londrei. Buzele tale începuseră să se învinețea draga mea.

Nu intenționase să facă nimic mai mult, dar ochii ei aurii îl prinseră în capcană și totul dispăru din jurul său, în afară de bătaia inimii și sunetul respirației lui gâfâite. Apoi, uluitor, imposibil, ea își dădu capul pe spate, închizând leneș ochii și oferindu-și buzele într-o invitație delicioasă.

Un sărut. Ceva care să-i aducă aminte de ea. Cât rău ar fi putut să facă un sărut?

Nu ar fi fost în stare să-i refuze chemarea mută așa cum nu ar fi fost în stare nici să refuze să respire. Își plecă fruntea și, atent, își lipi buzele de ale ei.

capitolul 22

Dorința explodă în clipa în care o atinse, străbă tându-l pe Robin ca un fulger. Se apropie, ținându-și mâinile strânse în pumni pe lângă corp, dorindu-și m

mult, dar convins că dacă ar fi întins mâna după ea, ar fi fugit.

Mai multe săruturi. Era tot ce își dorea. Nu era mare lucru, mai nimic, de fapt, doar... totul.

Cecily îi răspunsese cu un sunet încântător, pe jumătate de surpriză, pe jumătate de plăcere, simultan un sunet și un oftat, și se întinsese în sus spre el, sprijinindu-se cu o palmă pe pieptul lui.

Robin mai făcu un pas, picioarele încurcându-i-se în fustele grele, dar nevrând s-o sperie. Într-o încercare de a se stăpâni, își sprijini antebrațul pe peretele de deasupra capului ei, înclinându-și propriul cap pentru a ajunge mai bine la savoarea perfectă a buzelor tinerei femei, pentru a-și trece fugar limba peste îmbinarea lor dulce, până când – îndurare! – gura ei se deschise, iar limba ei o găsi pe a lui.

Vicontele gemu, abandonându-se plăcerii de a se supune explorării ei neștiutoare. Preț de câteva clipe lungi, de extaz, o sărută până când îi simți mâna alunecându-i în sus pe piept, apoi Cecily își încolăci brațele pe după gâtul lui, trecându-i degetele prin păr. În replică, trupul lui deveni tare ca de piatră. Doar câțiva centimetri îi despărțeau de atingerea care ar fi făcut-o să simtă clar cât era de excitat. Voia s-o sărute, nu s-o șocheze. Cu bărbia tensionându-se de frustrare, se trădu înapoi, eliberându-i gura.

Cecily clipi, surprinsă de neașteptatul abandon. Robin își feri privirea, inspirând adânc pentru a se liniști. Emoțiile îi erau haotice și necunoscute, un amalgam inconfortabil de dorință fizică și nevoia de a o proteja. Cecily n-ar fi trebuit să se afle acolo cu el. Era o greșeală. O indulgență stupidă și masochistă.

– Dumnezeule bun, *chiar* că te pricepi la treaba asta cu seducția, nu-i așa? șopti ea cu respirația tăiată.

– Nu știai? Bineînțeles că sunt. Draga mea, eu sunt Prințul Crailor.

Îi aruncă o privire sardonică, porecla altcândva amuzantă zburându-i ca un blestem de pe buze.

Brațele ei alunecară din jurul umerilor lui. Rob[in]
coborî privirea, pregătit să-i ofere un zâmbet aro[gant]
cu buza răsfrântă, dar încercarea lui eșuă când o v[ăzu].
Arăta nedumerită și mohorâtă, cu obrajii roșii, cu oc[hii]
luminoși și înspăimântător de sinceri.

– Bineînțeles că ești, spuse ea. Adică, *auzisem* a[șa].
Ai într-adevăr o reputație care a ajuns departe. Da[r]
atât de multe, despre atât de mulți oameni, și odată
îi cunoști îți dai seama că zvonurile nu au făcut dec[ât să]
exagereze ceva ce nu e, de fapt, deloc extraordinar.

Robin râse, surpriza făcând să i se risipească pro[asta]
dispoziție. Cecily îl zăpăcea, îi răpea hotărârea, sâ[n]-
le rece, reputația. Îi distrugea toate prejudecățile de[spre]
domnișoarele din lumea bună, lăsându-l fără cea [mai]
vagă idee după care să se ghideze. Îl fascina și îl deru[ta].
Ce făcea? Ce era cu ea?

– Înțeleg, murmură el. Cred că te-am cam dezam[ăgit],
nu-i așa?

– O, nu! Deloc. Ba chiar mi-ai depășit așteptările,
grăbi ea să-l asigure, cu o asemenea lipsă de falsitate,
atâta grijă entuziastă față de reputația lui de crai, [încât]
nu se putu abține să nu râdă din nou. Nu am fost n[iciodată]
odată sărutată atât de... atât de *convingător*.

– Acum tu ești cea bună la suflet, Lady Cecily, zise
deși se simți ușor rănit de felul în care folosise cuvân[tul]
„convingător".

Crezuse că nu făcea decât să joace un rol. De fa[pt],
nu i se mai întâmplase niciodată să se piardă
totul într-un simplu sărut și îl irita faptul că ea nu
dăduse seama.

– Pe de altă parte, însă, poate ar trebui să ceri păre[rea]
domnișoarei Marilla, sugeră ea. S-ar putea ca ea să
aprecieze diferit.

Robin tresări și se holbă la ea, uluit că făcuse alu[zie]
la sărutul la care fusese martoră. Un mic tăciune lic[ări]
în profunzimile ochilor ei de culoarea chihlimbarului.
„Gelozie?" se întrebă el.

Apoi Cecily îi zâmbi cu o asemenea simplitate ame[ți]-
toare, încât i se tăie respirația și ridică mâna să o atin[gă].

dar ea se întorsese deja și pornise pe coridor. Se grăbi s-o ajungă din urmă, oferindu-i din nou brațul. Ea i-l acceptă cu o nonșalanță uimitoare, venind la atât de scurt timp după sărutul lor fierbinte. Cel puțin, își spuse el, tot mai consternat, *lui* i se păruse fierbinte...

– Sinceră să fiu, continuă ea, ca și cum discuția n-ar fi suferit nici o întrerupere, nu cunosc prea mulți crai.

– Sper și eu că nu, zise el, surprins din nou de turnura pe care o lua conversația.

Cecily ar fi trebuit să roșească ori să-l mustre fiindcă profitase de ea, sau, eventual, să îl ispitească să-și încerce norocul din nou, reacții cu care era obișnuit și la care se aștepta. *Nu* ar fi trebuit să se poarte ca și cum momentele de dinainte nu s-ar fi întâmplat, ca și cum sărutul lor ar fi fost neimportant. Era important pentru el!

Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situație. Îl adusese într-o stare de confuzie deplină, sfidându-i prejudecățile, cu tot corpul tensionat de dorință, cu tot aplombul redus la neant și inima bubuindu-i sub efectul unei emoții pe care n-o putea descrie decât ca pe o poftă nebună... de a o atinge, de a o săruta.

– De fapt, urmă ea, nu am cunoscut decât doi crai adevărați: pe tine și un văr îndepărtat despre ale cărui fapte nu vorbim decât pe șoptite.

– Să nu-mi spui că există un rival la coroana mea? se indignă Robin în glumă, chinuindu-se să-i imite nepăsarea. Nu poate avea o reputație comparabilă!

– O, e cu mult mai rea decât a ta. Știu din surse sigure – adică din gura ticălosului însuși – că a sedus mai bine de optzeci dintre cele mai respectate doamne din înalta societate.

– Ți-a spus el asta? întrebă Robin, surprins că tinerei femei i se dăduse voie să converseze cu un crai faimos, ba mai mult, că discuția se învârtise în jurul unui asemenea subiect.

– Da. Deși nu când se mai aflau persoane prin preajmă care să-l audă. Cu siguranță, nu în apropierea părinților mei. O, nu, spuse ea, surprinzându-l cu un chicot

de râs, nu le-ar fi plăcut să afle despre *acea* conversație. Absolut deloc.

Nici lui Robin nu-i plăcu. Un sentiment de gelozie mai coroziv decât un acid i se strânse ca un nod în stomac. Oare nu cumva o sărutase acest libertin necunoscut? Și, după aceea, fusese la fel de relaxată ca acum?

– Nu, continuă ea, a așteptat până am rămas singuri la balul organizat de părinții mei în Surrey anul trecut. Ei erau ocupați cu întâmpinarea oaspeților când Marmeduke m-a convins să ies la o plimbare pe terasă.

„Marmeduke?“ Era deci atât de apropiată de acest netrebnic încât să-l strige pe numele mic?

– Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă, iar el a profitat cu nesimțire de intimitatea ce ni se oferise pe neașteptate. Îi aruncă o privire scurtă. Presupun că ar fi trebuit să plec de îndată, căci am lipsit din sala de bal mult prea mult timp. Dar poveștile lui erau atât de fascinante, încât nu am putut rezista tentației de a rămâne să ascult. Sunt sigură că oaspeții noștri se întrebau deja ce se alesese de noi, încheie ea.

Robin se îndoia de această ultimă parte, dintr-un motiv irefutabil: dacă Lady Cecily ar fi dispărut pe o terasă cu un destrăbălat vestit suficient de mult timp cât să dea naștere la întrebări, reputația ei ar fi fost întinată pe vecie, iar asta, după toate aparențele, nu se întâmplase.

Făcuse o eroare. O judecase greșit. O crezuse o fină cunoscătoare a subtilităților lumii mondene, dar Cecily părea să ignore cât de aproape fusese de dezastru, la fel ca un copil mic ce coboară în fugă un șir de trepte abrupte. Era un pericol pentru ea însăși. Cineva ar fi trebuit să-i păzească reputația și, evident, nimeni nu se ocupase de acest lucru.

Departe de el să intervină, dar nu-i putea permite să navigheze prin societate fără un ghid și un protector. Când tatăl ei avea să-și facă apariția pentru a o duce acasă, Robin avea să solicite o întrevedere ca să-i expună gentlemanului sarcinile de părinte.

Oare ce tot spunea acolo? Nici nu avea să se afle la castel pe când sosea tatăl ei. Dar... dar putea să meargă la Londra.

Limbile se dezlegau ușor în cluburile mai puțin pretențioase ale bărbaților din Londra, în afara sezonului, când nu prea existau alte activități în afară de bârfă. De îndată ce se întorcea în oraș avea să-l găsească pe acest... acest Marmeduke și să discute cu el, pentru a se asigura că nenorocitul înțelegea ce înseamnă discreția. Căci, chiar dacă reputația de seducător a lui Robin era exagerată, reputația lui de persoană cu care nu se putea glumi avea perfectă acoperire în realitate.

– Care e numele complet al rivalului meu, dacă îmi dai voie să te întreb?

Cumva, reușise să adopte un ton de pură curiozitate.

– Marmeduke, Lord Goodhue.

Robin se încruntă. Ar fi putut jura că-i cunoștea pe toți desfrânații din Londra.

– Nu cred că l-am mai întâlnit vreodată pe acest gentleman.

– Nu m-ar surprinde. Nu vizitează decât rareori capitala, locuind exclusiv în Surrey.

– E vecin cu domeniul de la țară al familiei tale?

Unde anume în Surrey? Dintotdeauna își dorise să viziteze acel comitat.

– Nu stă *lângă* casa noastră, ci *în* casa noastră. A devenit oaspetele nostru permanent după ce și-a pierdut averea acum câțiva ani și nu mai avea unde să meargă. De fapt, părinții mei i-au dat camere chiar lângă ale mele.

Robin se holbă la ea, cuprins de o senzație bizară. Pe toți dracii, probabil că era șocat. Nu mai fusese șocat de la cincisprezece ani, când soția profesorului de latină îi oferise un cu totul alt gen de lecții.

– Ei bine, nu prea ar fi putut să-l găzduiască în aripa servitorilor, se apără ea. Deși nu mă îndoiesc de faptul că ar fi fost mai pe gustul lui. Chiar și așa, cameristele ne tot amenință cu demisia.

Nu era pur și simplu un lucru uimitor că reputația fetei rămăsese intactă; era un nenorocit de *miracol.*

– La naiba, chiar așa, mormăi el în barbă, iar Cecily izbucni în râs.

Întregul chip i se lumină de veselie, cu ochii dansându-i jucăuș, râsul gata să se reverse de pe buze și dinții dezvăluindu-i-se într-un rânjet larg. Îi tăie răsuflarea.

– Desigur, cum are optzeci și trei de ani și suferă de gută, are șanse mai mari să câștige cursa de cai de la Derby decât să prindă o cameristă, reuși ea să îngaime printre chicote. Sau pe mine. Nu că ar încerca vreodată. Are și el standarde, ca toți craii. Îi aruncă o privire piezișă. Sau cel puțin așa mă asigură Marmeduke.

Începu iarăși să râdă, și de data asta i se alătură și el. Îl dusese de nas de la bun început, făcându-l să plătească fiindcă o provocase să-i laude sărutările.

– *Touche, ma petite,* spuse el când se opri în sfârșit din râs. Îi oferi brațul, iar ea i-l luă, și își reluară drumul pe coridorul înghețat.

Preț de câteva minute agreabile, rămaseră tăcuți, iar Robin absorbi fericit senzațiile care i se ofereau, căldura degetelor ei odihnindu-se pe brațul lui, parfumul vag de vanilie și iasomie ce-i gâdila nările din când în când, simpla plăcere a companiei ei...

– Chiar dacă e rece, Finovair are un farmec considerabil, observă ea după o vreme. Însă, din câte înțeleg, tu consideri că soția ta va fi mai fericită la Londra decât aici.

Ar fi trebuit să evite subiectul, să lase comentariul ei să treacă nebăgat în seamă, dar simțea nevoia să-i spună – nu, simțea nevoia să-și amintească lui însuși cât de înalt era piedestalul ei.

– Soție? repetă el. Draga mea Cecily, am și mai puține de oferit unei soții la Londra decât aici.

Orice altă fată ar fi roșit ori și-ar fi cerut scuze sau, în cel mai bun caz, l-ar fi privit dezgustată. În fond, tocmai comisese unul dintre păcatele cardinale ale înaltei societăți: își recunoscuse sărăcia. Dar începuse

să se obişnuiască să fie luat prin surprindere de ea, şi la fel se întâmplă şi acum.

– Dar neîndoielnic vrei să te căsătoreşti şi să ai o familie, rosti ea cu seriozitate.

– Cu siguranţă. Dar mi s-a spus că, atunci când îţi iei o soţie, ai obligaţia de a lua în considerare şi dorinţele ei. Dorinţe pe care am slabe şanse să le îndeplinesc. Poate că sunt un crai, Lady Cecily, dar nu sunt un ticălos.

Ea îl contemplă îndelung, apoi i se adresă cu o sclipire ciudată în ochi:

– Înţeleg. Deci îţi imaginezi o soartă asemănătoare cu a lui Marmeduke? „Pe toţi dracii din iad, nu!" Înainte ca Robin să poată respinge cu glas tare această idee hidoasă, Cecily se grăbi să adauge, cu aerul unei persoane care se străduieşte din răsputeri să încurajeze victima unui destin sumbru: Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta.

Dumnezeule bun, oare îi era hărăzit să alerge şchiopătând după cameriste, odată ajuns la bătrâneţe, cu degetele noduroase întinse cu speranţa de a ciupi măcar o ultimă amărâtă iute de picior? Aşa îl vedea ea?

– Mă înspăimânţi.

– A, da? Oare de ce, mă întreb?

– Cea care mă înspăimântă e viziunea ta despre viitorul meu.

– Ţi se pare? Marmeduke e chiar un scump. Este un mare favorit printre surorile mele mai mici.

Ideea de a ţine pe genunchi nişte copilaşi angelici, oferindu-le poveşti cenzurate considerabil despre faptele lui din tinereţe, îl înfioră la fel de tare pe Robin ca gândul de a alerga după cameriste; decise să-i ignore întrebarea, punând el alta în schimb:

– Ai mulţi fraţi şi surori?

– Patru. Am doi fraţi mai mici, gemeni. Au fost trimişi la Eton anul trecut şi mi-e foarte dor de ei, deoarece surorile mele consideră că orice joc ce le impune o oarecare dexteritate fizică e sub nivelul lor. Dar cred că ar găsi astfel de jocuri încântătoare dacă s-ar pricepe cât

de cât, îi mărturisi ea cu o licărire arogantă în ochi pe care Robin o găsi adorabilă. Tu ai vreun frate sau vreo soră? îl întrebă la rândul ei.

– Nu.

– Dar l-ai avut pe Oakley să-ți țină socoteala păcatelor?

– Nu, zâmbi el. Nu prea. Deveni brusc serios: eu și Oakley am fost ținuți separați.

Robin nu-l cunoscuse pe Byron decât la vârsta adultă. După ce părinții lui muriseră de gripă, orgoliul, nu compasiunea, îl determinase pe tatăl lui Byron să plătească pentru educația micului viconte. Însă morocănosul bătrân nu văzuse nici un motiv pentru a-i permite moștenitorului său să se tragă de șireturi cu odrasla unui franțuz lefter. Așa că, în vreme ce Byron studiase la Eton, Robin fusese trimis la Rugby. Nu fusese niciodată invitat să-și petreacă vacanțele la casa Oakley. În schimb, directorul colegiului Rugby fusese plătit pentru a-l lua pe Robin la el acasă în acele perioade.

Dar nu avea nici un rost s-o deranjeze cu astfel de detalii.

– Câte surori? o întrebă.

Ea îl privi gânditoare preț de câteva clipe înainte de a-i răspunde:

– Două. Una are nouăsprezece ani, iar cealaltă, care are șaptesprezece, tocmai și-a făcut ieșirea în societate. Ba chiar cu mare succes, adăugă Cecily cu o notă de mândrie. Le iubea, își dădu el seama, având față de familie o afecțiune necomplicată și sinceră, și simțindu-se iubită la rândul ei. Ideea îi stârni dorința de a fi inclus în cercul ei magic. Se încruntă la acest gând: terminase cu asemenea prostii cu ani buni în urmă. Ambele au primit cereri în căsătorie de la gentlemeni la care țin destul de mult, continuă ea. Ajunseseră aproape la capătul coridorului acum. Se vedeau scările largi ce coborau spre partea locuită a castelului, o strălucire caldă ridicându-se dinspre parter. Ard de nerăbdare să se mărite și să-și întemeieze propriile familii. Din păcate însă, tata nici nu vrea să audă de asta.

– Tinerii sunt inacceptabili? întrebă Robin, simțindu-se înfrățit cu sărmanii flăcăi.

– Nicidecum, atâta că tatăl meu este de modă veche, ceva teribil. Refuză să le permită surorilor mele mai mici să se mărite până nu mă vede pe mine la casa mea. De fapt, de asta ne aflăm în Scoția.

La aceste cuvinte Robin simți un nod oprindu-i-se în gât, iar inima îi bubui fără vlagă în piept. Așa se explica prezența familiei Maycott în Highlands, și faptul că organizaseră un bal: contele avea să anunțe logodna fiicei lui. Cine era nenorocitul? Scoțian, probabil, altfel de ce ar fi târât înalta societate până acolo, în miezul iernii? Dar *cine* anume?

Ajunseseră la capătul galeriei, în vârful scării ce dădea spre foaierul aflat chiar lângă sala mare. Sunetul unor chicote de râs se ridică până la ei. Bretton și iubita lui. Locul lui Cecily era acolo, printre ei, în lumină și căldură. Nu cu el, în frig și ruină.

– Ești jignitor de distras, Robin, observă ea pe un ton de reproș. Îndrăznesc să afirm că n-ai auzit nimic din tot ce-am spus.

„Ba ți-am auzit fiecare silabă, ți-am simțit fiece *răsuflare.*" Vicontele reuși să zâmbească:

– Bineînțeles că da. Ai venit în Scoția să-ți anunți logodna.

– Nu, îl contrazise ea, încrețindu-și sprâncenele. Am venit să decid *pe care* dintre cererile în căsătorie să o accept.

– Pe care? repetă el uluit. Au fost atât de multe?

– Cinci.

– Cinci?

Izbuti cumva să pară doar vag amuzat, manifestând un interes politicos. Poate că merita să se gândească la o carieră pe scenă.

Cinci. Și, fără îndoială, fiecare dintre ei capabil să-i ofere lucrurile pe care orice părinte iubitor și le dorea pentru copilul său: siguranță, bogăție, un rang înalt. Altfel Maycott i-ar fi refuzat de la bun început. Însă nu îi era promisă altcuiva. Nu încă.

– Şi, spuse el, având grijă să privească doar în faţă, e vreunul care se ridică mai presus de ceilalţi?

– Nu, oftă Cecily. Tocmai asta e problema. Nu e nici unul printre ei la care să ţin mai mult decât la ceilalţi.

Un sentiment absurd de uşurare îl copleşi. Era laş. Era ridicol. Însă tot nu se schimba nimic.

Durerea acestei înţelegeri îl săgetă din cap până la picioare, tăioasă şi adâncă. Nu putea să-şi exprime sentimentele făţiş. Avea şi el orgoliu, chiar dacă nimic altceva. Fusese singurul lucru în privinţa căruia refuzase să cedeze în scurta lui viaţă plină de compromisuri.

– Tu ce crezi că ar trebui să fac? întrebă ea concentrată, renunţând la tonul lejer.

Robin simţi că i se cerea să joace un rol peste puterile lui, însă era nevoit să se supună.

– Ei bine, tărăgănă el, dacă ţi-ai amâna decizia încă un sezon, probabil ai putea atrage alte cinci oferte. Atunci ai avea o întreagă echipă de crichet şi ai putea pur şi simplu să-l alegi pe cel mai bun jucător.

O roşeaţă delicată îi urcă tinerei femei pe gât şi îi păta obrajii fini şi palizi. Fără un cuvânt, îşi dădu jos jacheta lui şi i-o întinse.

– Mulţumesc, viconte, rosti ea pe un ton de gheaţă. Am să reflectez asupra sugestiei dumitale.

Se întoarse să coboare scările, ducând cu ea toate viziurile pe care Robin nici nu ştiuse că le nutrise, dar pe care ea le scosese în mod dureros la lumină.

Nu avea de gând s-o lase. O prinse de cot şi, fără urmă de bună-cuviinţă sau rafinament, o răsuci înapoi spre el şi o trase în braţe. O înclină uşor, iar gura lui coborî peste a ei într-un sărut nemilos şi lacom. Toţi anii în care nu avea s-o atingă, s-o vadă, să fie cu ea, se revărsară în acel sărut; pierdere şi nevoie urgentă, furie şi neputinţă. Apoi, la fel de repede cum o luase în stăpânire, o puse din nou pe picioare şi se îndepărtă, lăsându-şi mâinile să-i cadă pe lângă corp.

Preţ de o clipă prelungă, rămaseră faţă în faţă, respirând amândoi gâfâit, cu privirile înlănţuite ca într-o întrecere în care nu avea să existe nici un învingător.

Robin aşteptă ca ea să-l dojenească, să-l pălmuiască, să-l insulte, să facă toate lucrurile pe care avea dreptul să le facă nu doar acum, ci şi drept răspuns la sărutul lui de mai devreme. Dar, din nou, ea nu reacţionă. Se mulţumi să stea acolo, cu umerii drepţi, cu fruntea semeaţă, cu ochii în flăcări. Robin habar nu avea ce gândea, ce simţea Cecily. Furie? Dezgust? *Milă?*

Într-un final nu mai putu să îndure:

– Nu ai de gând să spui nimic? întrebă el disperat.

– Dar tu? replică ea pe acelaşi ton.

Doamne, da, cât de mult ar fi vrut să vorbească, să-i jure credinţă, să-i dezvăluie cât îl tulburase, să-i ceară implorator mâna. Dar nu putea s-o facă. N-ar fi fost corect.

– Nu.

Capul ei zbură în spate ca şi cum ar fi lovit-o, moment în care mâna lui se ridică să se întindă după ea...

Dar Cecily pornise deja în fugă în jos pe scări, lăsându-l pe el în urmă.

capitolul 23

Oare ce nu era în regulă cu omul acela? O sărutase nu o dată, ci de două ori, apoi o îndepărtase de fiecare dată – deşi ea îi arătase limpede ca lumina zilei că nu voia să fie îndepărtată – după care, în replică la tentativa ei jalnică de a-i stârni gelozia, îi sugerase să strângă o echipă de crichet. O echipă de crichet! Doar la atât îl dusese mintea?

Cecily coborî valvârtej scările, cu fustele de catifea foşnindu-i furios în jurul gleznelor. Dar [illegible] gustul când îşi atinse buzele, simţind din nou foamea din lăuntrul lui, dorinţa lui sălbatică. Slavă Domnului că zidul galeriei din spatele ei o sprijinise în timpul acelui prim sărut, căci altfel s-ar fi prăbuşit sub atacul senzual, iar Robin însuşi o sprijinise la cel de-al doilea sărut, care fusese şi mai intens. Chiar şi acum amintirea îi [illegible] şi făcu să-i tremure genunchii.

Îşi dădu seama că nici măcar nu se obosise să o îmbrăţişeze în timpul acelui prim sărut. Când Robin se desprinsese de ea, Cecily îşi imaginase că fusese oarecum dezamăgit, că sărutul ei fusese prea inocent pentru gusturile lui de bărbat experimentat, şi astfel, căutând cu frenezie o replică, ceva care să nu sune oribil de stupid, rostise primul lucru care îi trecuse prin cap, un comentariu smintit despre cât de bine se pricepea să sărute. Iar asta, dintr-un motiv sau altul, păruse să-l irite la culme.

Ce putea să înţeleagă din toate astea? Şi de ce o sărutase din nou? Şi de ce păruse acel al doilea sărut atât de furios, dar totodată atât de disperat? Şi de ce o întrebase el „Nu ai de gând să spui nimic?" *El* fusese cel care o sărutase *pe ea*. Şi, în sfârşit, şi ceea ce conta cel mai mult, de ce naiba nu o urma acum...

Ajunse la capătul scărilor şi se împiedică în tivul rochiei oribile. Frustrată, smuci de fuste, însă gestul deranjă perdeaua din catifea pe care o purta în jurul umerilor. Aceasta îi căzu grămadă pe talie, trăgând cu ea decolteul larg şi dezgolindu-i umerii înainte de a se agăţa în jurul şoldurilor ei ca un uriaş şarpe boa. Cecily încremeni, temându-se că cea mai mică mişcare ar fi putut s-o lase complet goală în partea de sus a corpului.

Lacrimile îi inundară ochii. Ce se alesese de ea? Arăta ca o ţigancă bătrână şi prăfuită şi mirosea ca un câine plouat. Nici nu era de mirare că o lăsase să plece. Probabil ar fi trebuit să se bucure că nu-i dăduse un şut în dos.

– Lady Cecily? o strigă o voce ezitantă de femeie.

„O, nu!" Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă martori la nefericirea ei. Trăgându-şi nasul cu toată forţa, şi-l şterse delicat, încercând să-şi vină în fire înainte de a se întoarce. Catriona Burns venea spre ea, cu o atitudine prudentă şi o expresie pe care se străduia s-o păstreze neutră. *Ei* îi venea bine rochia. O lacrimă se scurse din ochii lui Cecily şi îi alunecă pe obraz.

– Bună, domnişoară Burns, spuse ea, ştiind că vocea îi suna spartă şi falsă. Te-ai trezit devreme dimineaţa

asta. Își feri privirea, încercând să-și recapete calmul, dar lacrimile nu făcură decât să se reverse și mai abundent. Le ignoră cât de bine putea. Se pare că ni se arată o zi minunată, nu crezi?

– Minunată, consimți Catriona, venind lângă ea. Fără cea mai vagă intenție de a-și cere voie, prinse capătul desfăcut al materialului catifelat și-l înfășură din nou peste umerii goi ai lui Cecily, uimind-o prin acel gest neașteptat de bunătate. Cred că nu prea o să mai vedem zăpadă în curând, spuse ea calmă, ca și cum să ajute o tânără înlăcrimată să-și salveze pudoarea era ceva ce făcea în fiecare zi. Cea care a căzut deja nu va rezista prea mult. Nu rezistă niciodată. Presupun că în câteva zile se va topi în cea mai mare parte. Termină de înfășurat perdeaua și se dădu înapoi, privindu-și opera cu un ochi critic. Uite. Cum e acum?

Cecily coborî privirea spre rochia ei spălăcită, cu broderia hidoasă și trandafirii ofiliți, și spre perdeaua zdrențuită de catifea îndesată din nou în corset.

– Îngrozitor, gemu ea. Absolut îngrozitor, apoi își lipi mâna peste gură, zgâindu-se consternată la Catriona, căci nu intenționase nici o clipă să pară nerecunoscătoare, atâta că...

– Așa e, recunoscu aceasta, cu privirea ațintită asupra rochiei. Absolut și indescriptibil de oribilă. Catriona ridică capul și ceva din expresia ei exagerat de mohorâtă o făcu pe Cecily să surâdă, apoi să rânjească, după care începură amândouă să hohotească asemenea unor nebune. Acum o să bem o ceașcă de ceai și-o să ne delectăm cu biscuiții doamnei McVittie, o informă Catriona când se liniști. Își trecu brațul pe sub cel al lui Cecily, trăgând-o în camera în care se pregătea micul dejun. După aceea poți să-mi spui toată povestea.

Ceea ce tânăra aristocrată și făcu.

Peste vreo oră, Cecily ieși din dormitorul noii sale prietene simțindu-se mult mai bine, decongestionată fizic și emoțional. Catriona Burns, care avea să devină în curând ducesă de Bretton – și o ducesă mai di[illegible]

ar fi putut cineva să-și închipuie – găsise teancuri întregi de haine băiețești în cufărul adus în camera ei, inclusiv o uniformă de paj, și insistase ca Cecily să le probeze. Lăsând deoparte buna purtare, Cecily le încercase și descoperise cu satisfacție că ea și pajul aveau aproximativ aceeași mărime și aceleași forme – cu excepția unei ușoare stânjeneli în dreptul bustului și al șoldurilor. Așteptând cu nerăbdare să ia în sfârșit o gură de aer proaspăt după ce stătuse închisă în castel atâta timp, Cecily își terminase toaleta punându-și pe cap o șapcă tricotată pe care o găsise în cufăr.

Îmbărbătată de Catriona și de propria ei euforie provocată de travestiul scandalos pe care-l acceptase, Cecily porni la luptă, hotărâtă să-l găsească pe viitorul ei iubit și să-și reia tentativele de seducție. Singura problemă era că nu știa unde s-ar fi putut afla și nu putea nicidecum să întrebe unde era dormitorul lui. Oricât de curajoasă ar fi devenit în aceste ultime zile, existau câteva limite pe care nu era dispusă să le încalce. Aceasta era una dintre ele.

Și *chiar* devenise mai îndrăzneață, reflectă ea, străbătând coridorul, întredeschizând uși și aruncând câte o privire discretă dincolo de ele. Câți dintre cei care o cunoșteau și-ar fi imaginat vreodată că ar fi putut fi atât de curajoasă, angajându-se într-un schimb de replici spirituale cu un crai, plănuind să-l seducă pe fustangiul respectiv și deghizându-se în haine de bărbat în acest scop? Nimeni.

De fapt, găsindu-se pentru prima dată în afara micului cerc familial, se simțea ea însăși și îi era bine în pielea ei. Un fior o străbătu. Cum ar fi fost dacă nu ar fi venit niciodată în Scoția, dacă l-ar fi acceptat pe unul dintre acei bărbați vrednici care îi făcuseră curte? Cum ar fi fost dacă n-ar fi fost răpită și nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Robert Parles, viconte de Rocheforte?

Și-ar fi petrecut tot restul vieții trăind viața altcuiva, cunoscând emoțiile doar de la distanță, vagi și indistincte, asemenea durerii provocate de lovirea unei răni bine strânse în bandaj. N-ar fi suferit, nu tocmai, dar

aici n-ar fi fost vie cu adevărat, trebuind să suporte în permanenţă un strat bont de convenţii şi aşteptări între ea şi inima ei.

Fiorul deveni mai profund şi mai rece. Dar dacă Robin o refuza? Dacă nu voia să o ia de soţie? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Ar fi putut să se mulţumească apoi cu mai puţin? Ar fi putut să încheie o căsătorie de convenienţă şi să spere că, în cele din urmă, avea să se înfiripe dragostea în sânul acelei uniuni? Avea să opteze pentru celibat, păstrând amintirea celor câtorva minute foarte intense şi foarte rare, în loc de promisiunea unei familii?

Rări pasul, iar entuziasmul ei de mai devreme păli. Avea nevoie să-şi limpezească mintea.

Se încruntă şi privi în jur. Cufundată în gânduri, o luase spre partea din spate a castelului, lângă bucătării, şi se afla acum în dreptul unei ferestre înguste ce dădea spre o curte înzăpezită la capătul căreia se aflau grajdurile. Lângă fereastră se afla o uşă scundă ce ducea afară.

Ridică zăvorul şi o deschise, trezindu-se în capul unui scurt şir de trepte ce coborau spre un strat gros de zăpadă. Deasupra capului, soarele de dimineaţă ardea pe un cer azuriu, făcând ca întinderea de alb pur să scânteieze în lumină. Mirosul înţepător de brad îi ajunse la nări, iar aerul răsuna de cântecul păsărilor.

Cum stătea acolo, văzu uşa grajdului deschizându-se. De după ea apăru un cuplu, un bărbat înalt şi blond cu braţul încolăcit protector în jurul umerilor unei femei cu părul roşcat. Tresărind, Cecily îi recunoscu pe lordul Oakley şi pe Fiona Chisholm, al cărei păr i se revărsa peste umeri şi al cărei râs răsună cristalin în aer când ridică privirea spre el cu o expresie şăgalnică. Chiar şi de la distanţa la care se găsea, Cecily reuşi să distingă tandreţea cu care îi răspunse bărbatul.

Nu exista absolut nici o şansă de a înţelege greşit acea imagine. Sângele îi năvăli în obraji. Ceea ce o tulbura cel mai tare era că nu se simţea de fapt şocată... se simţea invidioasă.

Dădu să se întoarcă, ruşinându-se că le încălca
fără să vrea, intimitatea, însă Oakley o observă şi rid
o mână în semn de salut. Fără a-i spune un cuvân
Fionei, se aplecă şi o ridică în braţe. Ea ţipă uşor, d
contele începuse deja să-şi croiască drum prin zăpad
ce-i ajungea până la coapse, înaintând spre locul und
se afla Cecily.

O clipă mai târziu se opri la celălalt capăt al tre
telor pe care stătea ea, fără a se arăta dornic să-şi la
iubita jos.

– Lady Cecily! exclamă el cu un zâmbet larg cu
nu-şi închipuise vreodată că ar putea să vadă pe chipu
contelui.

– Lord Oakley.

Înclină capul, aşteptând ca el s-o mustre pentru ţinu
ta ei. Dar îşi dădu seama imediat că acestuia nu-i pă
defel, sau poate că nici măcar n-o remarcase.

– Bună dimineaţa, Lady Cecily, spuse Fiona, cu
zâmbet aproape la fel de larg ca cel al lui Oakley. Ap
se întoarse, încruntându-se cu o expresie deloc convi
gătoare spre bărbatul care o ţinea. Lord Oakley, eşti bu
să mă laşi jos?

– Lady Cecily, rosti contele, aşezând-o pe Fiona c
doar o treaptă mai jos de cea pe care stătea ea. Aş dori
fii prima care află că domnişoara Fiona Chisholm mi
acordat onoarea de a accepta să-mi devină mireasă.

Ridică mâna Fionei şi o întoarse, aplecându-se pe
tru a depune un sărut pe interiorul încheieturii.

O roşeaţă intensă inundă faţa Fionei, iar Cecily su
prinse privirea arzătoare pe care o coborî spre creştetu
auriu al lui Oakley.

Graţie unei alchimii bizare a inimilor, Oakley sim
că logodnica lui îl scruta, căci ridică şi el ochii. Privir
le rămaseră înlănţuite pentru o clipă, apoi ea se aplec
doar o idee spre el. Oakley încă mai era îngropat în z
padă până la coapse, dar o smulse de pe treaptă într
îmbrăţişare violentă şi...

„O, vai!" Neştiind prea bine ce să facă, Cecily îşi dr
se vocea. Nimeni nu o băgă în seamă. Şi-o drese di

nou. Mai tare. De data aceasta Oakley ridică privirea cu o expresie iritată:

– Dacă ți-e frig, Lady Cecily, îmi dai voie să-ți sugerez să te retragi în camera de zi?

– Byron, murmură Fiona, mărturisesc că mi-e puțin cam rece.

Nu fu nevoie de mai mult ca Byron s-o tragă strâns lângă el, urcând-o în brațe scările. Fiona abia apucă să-i arunce lui Cecily o privire de scuze, înainte să dispară amândoi.

Uluită de această turnură a evenimentelor, Cecily porni pe cărarea îngustă formată pe lângă zidurile castelului, acolo unde zăpada fusese spulberată în troiene înalte, alcătuind un mic coridor. Aparent, castelul era un adevărat cuibușor de nebunii. Catriona și Bretton, Oakley și Fiona; ba îl văzuse chiar și pe Ferguson cedând unui impuls romantic și sărutând-o pe Marilla Chisholm în timpul jocului lor de-a v-ați ascunselea.

Singurul care nu era afectat de toată această atmosferă era însuși faimosul crai, Robin, deși trebuia să admită că nici el nu rămăsese cu totul imun la magia ce plutea peste Finovair. O sărutase, *totuși*. Într-adevăr, o sărutase cât se poate de pasional. Atâta că nu manifesta nici o intenție de a o răpi și a o duce în grajduri, sau de a o lua pe sus în brațele lui, sau... sau de a se căsători cu ea.

Se opri brusc, enervată, și în acel moment observă o siluetă ocolind castelul în direcția grajdurilor. Făcu ochii mari. Era Robin. Acesta aruncă o scurtă privire înspre ea, dar nu se opri. Aparent o confundase cu vreun biet băiat de la grajduri pe care unchiul său îl costumase în veșminte de epocă pentru a-și impresiona oaspeții.

Privirea ei îi urmări pașii, haina de iarnă ce i se legăna de pe umerii lați, cizmele ce înaintau hotărât prin zăpadă, mâna înmănușată ce ținea strâns cureaua de piele a sacului de călătorie pe care și-l trecuse peste umăr... Dumnezeule, se pregătea să plece!

Nu putea pleca. Cum ar fi putut să-l convingă de necesitatea căsătoriei dacă el era altundeva? Trebuia să-l oprească. Dar până ar fi străbătut toată acea întindere de omăt – care probabil îi venea până la talie – el ar fi ieşit de mult pe cealaltă uşă a grajdului. Iar dacă îl striga, era posibil să n-o audă sau, mai rău, s-o audă şi să o ignore.

Înnebunită, privi în jurul ei, când îi veni o idee. Cu o expresie de hotărâre întipărită pe chip, strânse două mâini zdravene de zăpadă grea şi umedă şi formă un bulgăre bine închegat, ignorând frigul muşcător ce îi rănea mâinile. Cum participase la sute de bătăi cu zăpadă cu fraţii ei mai mici, ambii excelenţi trăgători, lucră repede, dar cu atenţie, căci un bulgăre insuficient de compact şi cu o formă incorectă nu putea fi lansat cu precizie.

Într-un sfârşit, fu mulţumită. Robin aproape ajunsese la uşa grajdului, aşa că avea o singură şansă să-l oprească.

Înălţând o rugăciune scurtă, făcu un pas în faţă, îşi arcui braţul şi dădu drumul bulgărelui.

Acesta păru să zboare exact la ţintă, în mijlocul spatelui lui Robin. Atâta că... atâta că, în loc de spate, îl izbi pe Robin în ceafă şi, cu o bufnitură răsunătoare, se sparse.

Preţ de o clipă, vicontele păru să încremenească, rămânând cu un picior în aer. Apoi, ca şi cum timpul s-ar fi derulat cu încetinitorul, sacul de călătorie îi alunecă de pe umăr, genunchii i se înmuiară şi căzu cu faţa în jos în zăpadă, dispărând de sub privirile lui Cecily.

Ea se puse în mişcare încă înainte ca Robin să ajungă la pământ. Se aruncă printre troienele înalte de zăpadă, dând haotic din braţe, convinsă că tocmai îl omorâse pe singurul bărbat pe care avea să-l iubească vreodată.

capitolul 24

Cecily înaintă cu greu prin curtea înecată în omăt, reuşind în cele din urmă să ajungă la Robin. Acesta

zăcea nemişcat, cu faţa în jos, cu un braţ întins şi cu celălalt strâns sub obraz. Genele lui negre ca funinginea i se întindeau ca un covor pe pomeţi. Nici urmă de răsuflare nu clintea zăpada de lângă buzele lui.

Tânăra femeie strigă, luptându-se să străbată ultimii câţiva metri până la el, şi tocmai voia să se lase în genunchi când o mână se întinse brusc, o prinse de picior şi o trase la pământ. Ateriză pe burtă cu un vâjâit, ceva aflat sub zăpadă lovind-o drept în diafragmă, tăindu-i respiraţia şi ameţind-o.

– Ha! Mică odraslă a satanei! strigă Robin triumfător, trăgând-o spre el de gleznă. Câteva palme peste fund o să-ţi aducă aminte care e pedeapsa pentru astfel de glume. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai zbate şi acceptă-ţi soarta ca un bărbat!

Cecily reuşi să scoată un sunet gâtuit de protest. Căciula moale pe care şi-o pusese pe cap alunecase, acoperindu-i faţa, astfel încât nu-l putea vedea pe Robin. Şi nici el nu-i putea vedea chipul.

– Bine atunci, nătărăule, bombăni Robin, părând dezgustat. N-am să ridic mâna asupra ta. De data asta.

Îi eliberă glezna, prinzând-o în schimb de cureaua din jurul taliei. Îl simţi mişcându-se şi îşi dădu seama cu groază că venise să se aşeze călare peste coapsele ei. Nereuşind încă să articuleze cuvinte coerente, Cecily reîncepu să se zbată şi mai tare. Dintr-o singură mişcare rapidă, Robin o apucă de încheieturi, răsturnând-o pe spate şi ţintuindu-i mâinile de o parte şi de cealaltă a capului.

– Acum hai să-ţi vedem mutra, băiete!

Prinzându-i strâns încheieturile deasupra capului cu o singură mână, îi dădu la o parte căciula. Părul i se agăţă în lâna tricotată şi i se desfăcu din strânsoare, căzându-i liber în jurul capului.

Robin se holbă la ea uluit.

– Sfântă Fecioară! Ce cauţi aici?

– Trebuia să te opresc! izbucni ea. Te pregăteai să pleci. Te pregăteai... te pregăteai *să pleci*.

– Ei bine, da, recunoscu el, lăsându-și privirea să-i alunece pe fața ei.

Părea să fi uitat că o ținea prizonieră; mâinile lui îi apăsau în continuare încheieturile în zăpadă, coapsele lui erau strânse în jurul șoldurilor ei.

– De ce? strigă ea.

– Pare cea mai înțeleaptă decizie. Tatălui tău nu-i va plăcea deloc să mă vadă aici. Astfel, nu mă va vedea.

Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, logica răspunsului o înfurie. Se cambră, încercând să-l răstoarne, iar când făcu acest lucru, își împinse părțile femeiești direct în pubisul lui. Simți de îndată dovada virilității lui. O dovadă foarte tare și evidentă.

Robin inspiră șuierat, însă Cecily aproape că nu-l auzi. Acel contact de câteva clipe stârnise un vârtej de senzații în locul unde i se uneau coapsele, o durere pe care o resimțea ca pe o plăcere intensă, un gâdilat ce aducea a zvâcnire...

Înjurând în barbă, Robin se dădu jos de pe ea, ridicându-se în picioare dintr-o singură mișcare fluidă, după care o ajută să se ridice la rândul ei. De-abia atunci îi observă ținuta. Ochii i se îngustară, iar pe chip îi apăru o expresie tensionată.

– Unde ai dat de hainele alea? vru el să știe.

– Catriona Burns le-a găsit.

– Și ți le-a dat ție? Să le *porți*? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Da, spuse ea sfidătoare. Sunt ceva mai confortabile și cu mult mai călduroase decât ceea ce purtam înainte. Și reușesc să mă îmbrace cuviincios!

– Ba nu, scrâșni el. Porți haine de băiat. Jacheta ți-e prea strâmtă peste... Când privirea îi căzu asupra sânilor ei, păru să uite ce voia să spună, mulțumindu-se să încheie: Hainele astea sunt prea strâmte.

– Exact, replică ea. Croiala masculină nu poate fi socotită defel provocatoare.

– Te asigur că nu există *nimic* masculin în silueta ta, rosti el sumbru. Pantalonii ăia îți vin pe picior ca o a doua piele, de la pulpă la genunchi la... De data aceasta

privirea lui întunecată alunecă spre locul unde materialul se întindea peste triunghiul dintre coapsele ei, iar acea privire reuşi la fel de bine ca o atingere să-i deştepte violent germenele fierbinte al dorinţei. Îşi întoarse capul, fixându-şi ochii asupra peretelui de la grajd. Ce nu e în regulă cu femeia aceea? mormăi el furios.

– Care femeie? întrebă Cecily, cu mâinile în şolduri.

– Catriona Burns. Credeam că o duce mai mult capul. Încearcă să te compromită?

– Să mă compromită? repetă ea, nevenindu-i să creadă urechilor.

– Da, spuse el, lăsându-şi din nou privirea să-i alunece spre faţa ei. Nu poţi să apari în public aşa... cu asta... Flutură o mână spre hainele ei.

– Nu suntem nicidecum în public şi da, pot şi am s-o fac, îl asigură Cecily, cu mânia înteţită la auzul tonului pe care i se adresase.

Se purtase întotdeauna în conformitate cu standardele acceptate, oferise întotdeauna replici convenţionale, se lăsase ghidată de aşteptările şi regulile societăţii. Dar în toţi aceşti ani în inima ei dormise, probabil, o ştrengăriţă ce aşteptase bărbatul potrivit care s-o scoată din ascunzătoare: un bărbat care nu accepta tot ceea ce impunea societatea, care recunoştea valoarea unei persoane înainte să-i afle averea, care nu sărea să judece, ci mai degrabă să râdă.

Robin era bărbatul respectiv – chiar dacă în acel moment reuşea să-l imite destul de bine pe vărul lui, Oakley. Sau cel puţin pe Oakley aşa cum fusese acesta înainte de a o cunoaşte pe Fiona.

– *Ba nu*, se răsti el, şi spunând acestea o ridică, o aruncă peste umărul lui şi porni înapoi spre castel.

Era insuportabil! Oakley o ţinuse pe Fiona în braţe, lipită de pieptul lui, ca şi cum ar fi fost cel mai de preţ lucru văzut vreodată, în vreme ce Robin se purta cu ea de parcă ar fi fost un sac de făină.

– Acesta nu e nicidecum un comportament cuviincios, dacă asta urmăreşti, îi strigă ea, cu părul lung legănându-se ca un pendul peste spatele lui lat.

– Te las pe tine să *urmărești*, Cecily. Nu-mi prea dai de ales.

– Oricum nu-ți dau de ales, doar dacă nu cumva intenționezi să mă dezbraci și să mă îmbraci în altceva!

Probabil nu ar fi trebuit să spună asta. Simți umerii masivi de sub ea tensionându-se, iar brațul musculos înfășurat în jurul coapselor ei o strânse ceva mai tare.

– Dumnezeu să mă aibă în pază, murmură el, adăugând ceva ce tânăra femeie nu mai reuși să distingă.

– Poftim?

– Nimic.

– Nu poți să pleci, spuse Cecily, zvârcolindu-se în încercarea de a se elibera.

– Poftim? Brațul lui o strânse cu și mai multă vigoare.

– Nu poți să pleci de la Finovair. Nu poți să fugi pur și simplu! țipă ea, exasperarea răsunându-i clar în voce.

– Nu fug. Ți-am explicat deja...

– Dacă pleci, toată lumea va crede că fugi de ceva, iar dacă fugi de ceva, toată lumea va presupune că există un motiv, și își vor închipui *cel mai grav* motiv posibil.

Își sprijini palmele pe spatele lui lat și se ridică puțin, străduindu-se să-i vadă fața, însă nu zări decât o bărbie foarte hotărâtă din profil.

– Dumnezeule, gemu el.

– Ar fi mult mai bine dacă ai rămâne și ai face ca lucrurile să apară într-o lumină pozitivă, nu înțelegi? spuse Cecily, sperând că disperarea nu-i răzbătea și în voce.

– Dacă ar fi atât de simplu...

– Nu ești de acord? insistă ea.

– Ba da! recunoscu vicontele, părând să-și smulgă cuvintele din piept. Da. Admit că ai dreptate.

– Deci nu vei pleca? spuse ea, reușind să se elibereze și lăsându-se să alunece de pe el.

Simțise fiecare centimetru din acel drum... sânii ei apăsați pe umerii lui, apoi pe spate: atâta duritate în el și atâta moliciune în ea.

– Nu de îndată, spuse el gâtuit, încercând să se poarte ca și cum n-ar fi observat același lucru.

– Deloc, zise Cecily, cu un fior de exaltare.

– Am să plec cât de curând posibil, anunță Robin, însă focul din ochii lui îi dezminți promisiunea.

capitolul 25

Robin intră în bibliotecă și se opri brusc. Cecily stătea în picioare în fața șemineului, silueta ei desenându-se pe fundalul focului ce ardea vesel. Încă mai purta acei nenorociți de pantaloni băiețești, dar se dezbrăcase de jachetă, dând la iveală cămașa fină și largă de dedesubt. Cum strălucirea flăcărilor o lumina din față, i se vedeau ușor toate rotunjimile prin materialul subțire.

Și avea rotunjimi.

Efectul era năucitor. Micuța ei cutie toracică se îngusta în dreptul taliei subțiri înainte de a se lăți din nou, treptat, pe curbura dulce a șoldurilor. Iar când se aplecă să scormonească în foc, îi văzu sânii tremurând delicios și maniera savuroasă în care materialul pantalonilor se întindea peste fesele ei bine proporționate.

Chiar dacă era viitoare ducesă, Catriona Burns ar fi trebuit mustrată aspru fiindcă încurajase această nesocotință a lui Cecily ce ar fi pus la grea încercare stăpânirea de sine a oricărui bărbat.

– Hamish mi-a spus că vrei să mă vezi, anunță el posomorât. Iată-mă.

Cecily se întoarse și ochii i se luminară când îl văzu. De ce era atât de fericită? Fiindcă, își dădu el seama, îl plăcea. Nu-i plăceau doar săruturile lui... îl plăcea *pe el*. Ceva tare și dureros i se opri ca un nod în piept.

– Mulțumesc, spuse ea, ocolind canapeaua veche și deformată pentru a veni spre el. Voiam să mă asigur că ești bine. Sper că știi că nu am vrut să te nimeresc în cap.

– Bineînțeles că nu. N-ai de ce să-ți chinui conștiința. Byron spunea mereu că am cel mai tare cap din Anglia. Voi fi bine.

Cecily avea un zâmbet superb, poznaș și spontan, iar în scurt timp el nu avea să-l mai poată vedea. Zvonurile cum că ar fi fost anostă, fără viață, și alte comentarii și mai răutăcioase se dovediseră cu toate false. Nu se potrivea nicidecum cu reputația ei și nu mai avea decât puțin timp la dispoziție ca să se bucure de compania femeii neașteptate pe care o descoperise în ea.

Unul dintre oamenii lui Taran se întorsese la amiază cu vestea că zăpada se topea rapid, iar trecătorile aveau să se deblocheze, cel mai probabil, până în ziua următoare. Fără îndoială că oamenii lui Maycott se ocupau deja de asta. Tatăl ei avea să sosească, iar Robin avea să își joace rolul pe care i-l atribuise ea.

Avea să se străduiască să pară exasperat și indiferent. Poate avea să facă un efort de a-l împiedica pe Maycott să-l spânzure pe Taran – deși în acel moment nu era sigur dacă voia să reușească –, apoi urma să plece. Poate că avea s-o vadă întâmplător prin Londra, într-o bună zi, la brațul soțului ei.

Cecily se opri în fața lui, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip.

– Încă mai ești furios. Nu, nu are rost să negi. O văd pe chipul tău. „Te înșeli, fată dragă. Aia e neliniște, nu furie“, își zise el. Presupun că asta și merit, urmă ea tristă.

– Nu sunt furios. Pe cuvântul meu. Sunt pur și simplu – încercă să găsească o scuză pentru expresia lui întunecată – mâhnit că nu mi-ai ascultat sfatul de a te schimba în alte haine.

– Spui asta fiindcă ții la reputația mea? întrebă ea. Apoi adăugă, cu un zâmbet atât de plin de speranță încât îi frânse inima. Sau fiindcă ții *la mine?*

Să *țină* la ea. Un termen călduț pentru ceea ce simțea el. Dar de ce să facă situația și mai dificilă, în special pentru Cecily?

– Nu vreau să ai de suferit doar fiindcă ai încercat să te îmbraci călduros.

– Am să mă schimb de îndată ce suntem anunțați că se apropie o trăsură. Dar deocamdată, ce rău poate fi în asta?

– Foarte mare. N-ai vrea să se răspândească vorba prin Londra că, pe lângă faptul că ai fost închisă timp de patru zile cu bărbați din afara familiei și fără o damă de companie adecvată, ai mai și defilat prin castel într-o pereche de pantaloni strâmți.

Cecily își mușcă buza, iar el avu impresia clară că o făcuse pentru a nu izbucni în râs. Nu că n-ar fi înțeles-o. Era absurd, dar, tunete și fulgere, *chiar* se transformase în Byron!

– Și cine dintre cei de aici ar descrie o asemenea scenă? întrebă ea. Catriona Burns e ocupată cu ducele și cu nunta ce se apropie, la fel și Fiona cu nunta ei cu Oakley. Și nu cred că Bretton sau Oakley ar fi genul de gentleman care să-și irosească timpul discutând despre hainele unei lady.

– Poftim?

– Nu cred că vărul tău sau Bretton...

– Nu, bineînțeles că nu. Dar ce spuneai despre domnișoara Chisholm și nunta ce se apropie?

– E adevărat. Mi-au spus-o chiar ei – sau, mai exact, Oakley s-a lăudat cu asta – în fața grajdurilor, azi-dimineață, înainte să apari tu. Robin își simți capul învârtindu-i-se. Cecily îi observă probabil confuzia, căci repetă, accentuând cuvintele: Lordul Oakley i-a cerut mâna domnișoarei Fiona Chisholm, iar ea a acceptat să-i devină soție. Râse cristalin, străbătând scurta distanță care-i despărțea. Se pare că planul nebunesc al unchiului tău s-a bucurat de un succes neașteptat. Se opri și își dădu ușor capul pe spate pentru a-l privi direct în ochi. Mai puțin în cazul tău, desigur. Și, dacă îmi amintesc bine, tu erai ținta întregului complot. Ce ironie a sorții!

– Într-adevăr.

– Probabil te simți puțin lăsat pe dinafară, îl tachină ea.

– Nu sunt singurul care nu a căzut victimă complotu lui. Marilla Chisholm a scăpat şi ea cu inima neatinsă.

Buzele lui Cecily se strânseră, iar expresia îi deveni arogantă. Aparent, nu o plăcea pe Marilla.

– Da, spuse ea, deşi nu cred că asta îi dă vreun motiv de bucurie. Dar dacă tot îi feliciţi pe cei care au reuşit să stea departe de săgeata lui Cupidon, cu siguranţă trebuie să mă adaugi şi pe mine pe listă. Rămân şi eu nelogodită.

– Asta doar pentru moment, spuse el şi, înainte să apuce să reflecteze, adăugă: Te-ai mai gândit la alegerea ta?

Cecily îl privi cu o expresie indescifrabilă.

– Viconte de Rocheforte, se întâmplă cumva să-mi oferi sfatul? Să mi-l oferi *sincer?*

– Dumnezeule bun, nu, exclamă el uluit. Bineînţeles că nu. Nu aş îndrăzni niciodată.

Cecily îşi puse o mână pe pieptul lui, într-un gest inconştient de rugăminte. Robin îi simţi atingerea fiecărui deget.

– Mi-aş fi dorit să o faci. Singurii mei sfătuitori sunt surorile mele...

– Am convingerea că ele sunt mult mai potrivite să te îndrume decât mine. În plus, ele îţi cunosc cele mai intime sentimente.

– La fel ai putea şi tu să le cunoşti, murmură ea cu o voce gravă şi răguşită.

Inima lui bubuia sub palma ei, şi Robin fu cuprins de impulsul de a o prinde în braţe şi de a o săruta cu mult mai multă pasiune decât o făcuse pe coridorul îngheţat de la etaj.

Dar nu se clinti. Nu spuse nimic, şi după câteva clipe, Cecily oftă, lăsându-şi mâna să-i cadă de pe piept.

– În ceea ce priveşte valoarea lor ca sfătuitori, sunt două fete prostuţe, înnebunite după croiul jachetei unui gentleman sau felul în care stă în şa. Cea mai mică dintre ele s-a îndrăgostit de tânărul ei curtezan fiindcă renunţase la perucă şi îşi purta părul tuns scurt. Robin nu se putu abţină să nu râdă, iar ea rânji, apropiindu-se

și mai mult de el. Tu, pe de altă parte, cu reputația ta de călău de inimi, ai putea să-mi împărtășești cunoștințe neprețuite: cum să-mi dau seama dacă un gentleman îmi va fi fidel și îmi va păzi reputația, dacă îmi va deveni partener de joacă, sfătuitor și amant tandru.

El ar fi fost toate acestea. Dar cum ar fi putut să-i spună așa ceva? Întreg trecutul lui nega o asemenea pretenție. Și chiar dacă ar fi fost astfel, cum ar fi putut să-l convingă pe tatăl ei?

„Lord Maycott, e adevărat că m-am culcat cu nenumărate femei, dar nici una dintre ele nu era fecioară și nici una nu locuia cu soțul său când m-am strecurat în așternuturile ei. Totul cât se poate de respectabil, nu credeți? Și da, titlul mi-a fost dat înapoi de către un regim care ar putea la fel de bine să mi-l retragă în orice clipă. Totuși, e un titlu, nu? Și nu, nu am nici o avere propriu-zisă, dar, din fericire, voi moșteni acest castel splendid și am câțiva acri de pământ bolovănos lângă Bordeaux care, peste vreo zece ani, îmi vor aduce suficient profit cât să-mi cumpăr o cabrioletă mică. Dar între timp îndrăznesc să afirm că ne va ajunge zestrea fiicei dumneavoastră – nu că mi-ar păsa de moștenirea ei. Oare cum v-ați putea imagina altceva?"

Ar fi trebuit să râdă la acest gând. Ar fi trebuit; dar nu ar fi putut, nici dacă ar fi depins viața lui de asta.

– Robin? Cecily nu avea habar ce îi cerea. Își dădu la o parte părul de pe frunte, privind oriunde, numai nu spre ea. Mă înșel, Robin, când cred că există simpatie între noi? Că, deși ne cunoaștem de atât de puțin timp, am recunoscut unul în celălalt un prieten? Vicontele nu putu să reziste tonului ei rugător și coborî privirea, fiind prins de îndată în adâncurile sumbre ale ochilor ei, în expresia ei serioasă. Dacă mă înșel, te rog, corectează-mă acum. N-am să mă simt jignită, spuse ea. Dar fii te rog sincer cu mine, adăugă, întinzându-i mâna.

Cum ar fi putut s-o refuze? Îi cuprinse încet mâna într-a lui.

– Mi-ai cerut sfatul, așa că ți-l dau. Alege-l pe acel gentleman pe care îl agreează cel mai mult tatăl tău,

un bărbat capabil să-i câştige respectul şi căruia să i se poată încredinţa, pe viitor, cu inima uşoară.

Lumina focului dansă pe părul ei, făcându-l să lucească precum mahonul lustruit.

– Tatăl meu îşi doreşte să fiu fericită. Ar accepta orice bărbat pe care l-aş iubi.

Robin râse scurt, fără umor:

– N-aş pune rămăşag pe o asemenea idee.

O trăgea blând, dar inexorabil, spre el, pe măsură ce vorbea, ca şi cum corpul lui ar fi avut o voinţă separată de cea a minţii. Cecily nu păru nicidecum să se împotrivească. Pe de altă parte, după cum spusese chiar ea, Robin se pricepea la astfel de lucruri.

Din proprie iniţiativă, degetele lui îi trasară o linie verticală pe valea blândă a şirei spinării, urcând spre ceafă şi oprindu-se sub nodul greu de păr, îndepărtând agrafele care-l ţineau. Pletele ei astfel eliberate i se revărsară peste dosul palmelor, reci ca mătasea şi la fel de fine. Un parfum de lavandă şi săpun, incredibil de erotic, se ridică din părul ei desfăcut. Fără a se gândi, Robin se aplecă în faţă pentru a-i inhala parfumul.

Cecily îl privi serioasă, materialul delicat al bluzei înfiorându-se cu fiecare respiraţie a ei. Îşi umezi buzele cu vârful limbii, iar privirea lui se repezi asupra lor ca un hoţ asupra unor bijuterii. Se imagină gustând-o din nou, explorând adâncimea dulce a gurii ei.

– Ar accepta decizia mea, şopti tânăra femeie într-un târziu.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet uşor, distras de frumuseţea ei.

– Doar dacă ar fi decizia corectă. Ia pe cineva ca mine, de exemplu.

– Ce-i cu tine? întrebă ea, trupul încremenindu-l aproape complet.

– Cum ar fi dacă cineva de teapa mea s-ar duce la tatăl tău şi ţi-ar cere mâna? Privirea ei o căuta pe a lui, dar el abia dacă observă, mângâind-o uşor ca fulgul pe linia bărbiei. Incapabil să se oprească, merse mai departe, desenând cu degetul mare curba plină a buzei ei. Cecily

se înfioră. Robin se apropie și mai mult: Să presupunem că, sub efectul unei febre puternice, ajungi să crezi, dintr-o toană sau într-un moment de nebunie, că ești îndrăgostită de unul ca mine.

– Să presupunem asta, repetă ea cu o voce stranie.

– Cum ar reacționa tatăl tău?

Robin rămase nemișcat, așteptând răspunsul ca și cum însăși viața lui ar fi depins de el, cu toate că îl știa deja.

După un suspin din rărunchi, Cecily râse scurt, tremurător:

– Dar discuția nu-și are nicidecum rostul, spuse ea, cu ochii strălucindu-i de... veselie? Nu i-aș cere niciodată tatălui meu...

– Aici erai!

Robin își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp și se dădu un pas în spate, simțindu-se ca și cum ar fi fost lovit direct în piept cu un berbec de spart ziduri. „Neghiobule. *Neghiobule!*"

– Te-am căutat peste tot!

Apatic și lent, vicontele privi în jur tocmai când Marilla Chisholm își făcea intrarea în bibliotecă. Simți un fel de ușurare vagă acum că fuseseră întrerupți. Cel puțin îl scutise de a mai auzi restul frazei: „Nu i-aș cere niciodată tatălui meu să accepte un bărbat ca tine".

– La cât e de mic castelul, unii se descurcă grozav să se piardă în el, continuă Marilla neobosită. Dar nu contează, te-am găsit. Ne-am hotărât asupra unui joc nou și avem nevoie de tine ca să... Dumnezeule mare! Se opri dintr-odată, căscând ochii mari și rotunzi. Aia este Lady Cecily în spatele tău? Ce naiba... O! Mâna îi zbură peste gură. Ce *naiba* porți, Lady Cecily?

Cecily îi aruncă o privire posomorâtă.

– Acum știi cine ar răspândi bârfe despre ținuta ta, îi spuse Robin încet, înainte de a se întoarce spre Marilla. Lady Cecily se pregătește să joace o scenă din *Romeo și Julieta,* pentru distracțiile din seara asta. Dânsei îi revine rolul lui Mercutio.

– Aha, făcu Marilla suspicioasă.

– Nu-i așa că a fost o idee genială din partea ei să se deghizeze într-un tânăr gentleman pentru a conferi mai multă veridicitate rolului? întrebă el, golul din pieptul lui devenind tot mai dureros cu fiecare clipă.

– Cred că da, mormăi tânăra femeie. Dar nu jucăm teatru. Am ales un alt joc și *trebuie* să participi și tu. Refuz să plec dacă nu vii cu mine. Îi aruncă o privire lui Cecily. Poți să vii și tu.

– Mulțumesc, răspunse aceasta, dar privirea ei nu se desprinse nici o clipă de pe chipul lui Robin și se încruntă când îi văzu expresia.

Oare era chiar atât de evidentă durerea lui? Săraca, draga lui fată. Probabil își închipuise că aveau să râdă împreună de ideea unei cereri în căsătorie din partea lui, iar acum că el își dezvăluise sentimentele, iar ea era o tânără lady cu inima sensibilă, o tulbura faptul că îl rănise fără să vrea.

Dacă ar fi rămas în bibliotecă lângă ea, dacă ar fi refuzat să li se alăture celorlalți, nu se îndoia că Cecily l-ar fi căutat și i-ar fi oferit scuzele ei sau, mai rău, ar fi vrut să-l consoleze.

– Trebuie să ne grăbim. Ceilalți ne așteaptă, și habar nu ai cât mi-a luat să-i găsesc pe toți și să-i adun într-un singur loc, spuse Marilla. Atâtea cupluri care se sărută și gânguresc ca și cum ar fi singuri pe lume și nimeni altcineva nu mai contează și nu mai are nevoie de distracție! Presupun că n-ați auzit că lordul Oakley i-a cerut mâna surorii mele vitrege. Se pare că e oarecum fascinat de femeile care poartă ochelari. Destul de bizar, după părerea mea, dar presupun că nu există explicații pentru ciudățeniile unui gentleman.

Clătină din cap și își trecu brațul pe sub cel al lui Robin și începu să-l tragă spre ușă. Iar el o urmă.

capitolul 26

– Jocul se numește gajuri, anunță Marilla pentru întregul grup. Și e la mare modă pe continent.

Cecily, așezată într-un fotoliu capitonat lângă foc, nu
ea nici un chef de jocurile Marillei, dar nimeni altci-
eva nu părea să-i împărtășească bosumflarea. De fapt,
ți păreau detestabil de fericiți și relaxați.

Oakley stătea pe o canapea mică, cu brațul întins pe
ătar, ținând-o pe Fiona aproape. Din când în când
mângâia pe obraz cu marginea degetului mare, ca și
m nu s-ar fi putut sătura să o atingă. La celălalt capăt
canapelei, Catriona Burns ocupa o poziție similară
ngă Bretton și, deși ducele reușea să-și țină mâinile
eparte de ea, privirea în care o învăluia era la fel de
ăitoare și fierbinte ca o atingere.

Chiar și Taran era într-o formă de zile mari. Pentru
rima dată, își schimbase kiltul zdrențuit și murdar cu
nul surprinzător de curat, pe sub care purta ciorapii și
cesoriile necesare. În partea de sus îmbrăcase o jache-
de catifea care, deși demodată de câteva decenii, era
l puțin bine croită; având la gât și o cravată de dantelă
un alb improbabil, arăta aproape elegant.

O singură persoană din încăpere arăta la fel de mo-
orâtă cum se simțea ea. Robin stătea în picioare lângă
mineu, cu un braț sprijinit pe poliță și privirea ațintită
foc. Nici măcar nu ridicase ochii când Cecily intrase
încăpere, sosind mai târziu căci hotărâse să-i urmeze
atul și să se schimbe din hainele băiețești. Se străduise
se descurce pe cât posibil cu rochia albastră de bal,
ar, din necesitate, își înfășurase din nou „șalul“ de ca-
lea în jurul umerilor.

– Și ce presupune jocul acesta, fetițo? Sunt incluse și
ruturi? întrebă Taran plin de speranță.

– Nu e obligatoriu, chicoti Marilla, aruncându-i
riviri piezișe lui Robin. Dar nu m-ar surprinde dacă
numite persoane mai poznașe ar profita de un anumit
lement al jocului pentru a fura un sărut.

Cel puțin, remarcă Cecily, Robin îi acorda la fel de
uțină atenției Marillei ca și ei.

– Îmi place acest joc, declară Oakley. Care-s regulile?

– Un gentleman e ales să părăsească încăperea. Toți
ei rămași aleg câte un obiect ce le aparține și îl pun

pe masa aceea. Când gentlemanul revine, organizează o licitaţie pentru diversele obiecte pe care le-am oferit. Singura regulă e că nu poţi licita în bani. Trebuie să oferi ceva ce îţi aparţine sau să faci vreun giumbuşluc sau să cânţi şi aşa mai departe. Poţi să licitezi şi pentru a-ţi recăpăta propriul obiect.

– Şi unde intervine sărutatul? se interesă Taran.

– Ei bine, presupun că dacă cineva ar dori suficient de mult să pună mâna pe ceva anume, persoana respectivă ar putea fi tentată să ofere un sărut pentru a-şi atinge scopul.

– Pare catastrofal de plictisitor, declară Robin sec.

– Rob, exclamă Oakley, părând surprins.

– Aşa e. Copilării. Suntem opt aici. Hai mai bine să jucăm whist la două mese.

– Eu nu joc whist, spuse Marilla, venind cu paşi mărunţi lângă Robin şi bosumflându-se drăgălaş. Îmi doresc atât de foarte, foarte mult să mă joc! Şi aş fi foarte, foarte dezamăgită dacă n-ai intra în joc... Robin.

– Dumnezeule bun, ce-i cu tine, Rob? scăpără Taran. De când te ştiu nu te-am văzut niciodată să te porţi atât de cu nasul pe sus. Este un joc simplu, iar doamnele sunt plictisite.

– Eu nu sunt plictisită chiar deloc, îl contrazise Fiona Chisholm.

– Eu da, replică Marilla, aruncându-i o privire întunecată surorii ei vitrege.

– Bine, acceptă Robin, am să joc.

– O, ce bine! se bucură Marilla. Vom trage la sorţi prin metoda băţului mai scurt, să vedem cine organizează licitaţia.

Se grăbi să desfacă o mână de aşchii dintr-o surcea şi îi oferi fiecărui gentleman, pe rând, şansa de a trage una din pumnul ei. Robin trase aşchia scurtă. Fără un cuvânt, ieşi din încăpere, lăsându-i pe ceilalţi să aleagă ce voiau să scoată la licitaţie.

Oakley scoase o cărţulie din buzunarul de la piept şi o puse pe masă. Fiona icni surprinsă şi, cu toate că Oakley rămase la fel de sobru ca întotdeauna, îi prinse

mâna într-a lui și o sărută. După ce-i eliberă mâna, ea își dădu jos ochelarii și îi așeză deasupra cărții.

– Eu n-am nimic, mărturisi Catriona Burns, roșind.

Cu o tresărire de simpatie, Cecily își dădu seama că aceasta nu purta nici un accesoriu, cu excepția unei panglici de satin pe care și-o legase în jurul gâtului și al cărei capăt dispărea sub linia decolteului cuminte.

– Bineînțeles că ai, zise Marilla, pe un ton ușor iritat. Ce ai acolo, la gât?

Ezitând, Catriona își trase panglica de sub rochie. La capătul ei atârna un inel masculin cu pecete, din aur, având incrustat pe safirul masiv un portret superb. Dar nu apucă s-o dezlege, că mâna lui Bretton o acoperi pe a ei, oprindu-i degetele. Se aplecă și îi șopti ceva la ureche, apoi vârî mâna în buzunarul vestei și scoase un ceas și un lănțișor de aur. Le puse pe masă:

– Acestea vor fi de ajuns pentru domnișoara Burns și pentru mine.

– Dar sunt pereche, se împotrivi Marilla. Nu pot fi licitate separat.

– Exact, răspunse Bretton, conducând-o pe Catriona înapoi la scaunul ei.

– Unii vor să strice totul, bombăni Marilla, dar fu în scurt timp distrasă de Taran, care veni lângă ea, se aplecă și, cu un gest pompos, scoase un *sgian-dubh* cu lama scurtă din partea de sus a ciorapilor lui de mătase. Fluturându-l mândru în mână, îl puse pe masă.

– Privește, fetițo, îi spuse el Marillei, acolo se află singurul obiect cu adevărat valoros de pe toată masa asta. Când tânăra femeie ridică micul cuțit ținându-l de mânerul din sidef, o avertiză: Ai grijă, dacă te joci cu arma unui bărbat s-ar putea să te înțepi.

În ochi îi jucă o sclipire lascivă.

La auzul acestor cuvinte, Oakley, care fusese prins într-o conversație cu Fiona, se răsuci să-l apostrofeze:

– Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule! Cere-ți scuze imediat.

Dar Marilla se dovedi la fel de poznașă ca Taran. Ridicând cuțitul, zăbovi îndelung, cu gesturi foarte atente

şi foarte făţişe, să-şi taie o şuviţă din păr cu el. Apoi puse lama înapoi pe masă, remarcând indiferentă:

– Vechitura aia e tocită şi are nevoie să fie pusă serios la treabă.

Taran izbucni într-un hohot răsunător. Catriona îşi muşcă buza, Bretton păru nedumerit, Oakley tuşi pentru a-şi ascunde râsul, iar Fiona întoarse capul, dar nu destul de repede ca să-şi poată disimula zâmbetul. Cecily îi privi, cuprinsă de un val nefamiliar de invidie.

Erau toţi atât de fericiţi, chiar şi Marilla, care încă nu-şi dăduse seama că nici următorul gentleman de pe lista ei nu avea să-i satisfacă ambiţiile matrimoniale mai mult decât o făcuseră ceilalţi.

– Care e gajul tău, Marilla? întrebă Taran, când îşi recăpătă suflul.

– Ei bine, această buclă din părul meu, anunţă ea, ridicând şuviţa blond-roşcat. Presupun că oricine ar cunoaşte-o ca aparţinându-mi. Se referea la Robin, desigur. Cu asta am pus toţi câte ceva. Putem să-l chemăm pe Robin înăuntru şi... Ah, Lady Cecily! Am uitat de dumneata. Ce ai să oferi drept gaj?

– Cred că asta, spuse ea, desfăşurându-şi şalul de pe umeri şi lăsându-l să cadă grămadă pe masă.

– Ăla? Nimeni nu va oferi nimic pentru aşa ceva.

– S-ar putea s-o fac eu, zise Catriona. La ce-i servesc bijuteriile unui cadavru îngheţat?

– Cum doreşti.

Marilla ridică din umeri şi se repezi nerăbdătoare să deschidă uşa şi să-l strige pe Robin.

Când acesta reapăru, protestele lui de mai devreme împotriva jocului păreau să se fi evaporat, căci expresia lui era agreabilă. *Hotărât* agreabilă, îşi spuse Cecily.

– Nu uita, îl instrui Marilla cu falsă severitate. Trebuie să ne obligi să plătim preţuri foarte, foarte mari pentru acele obiecte pe care vrem să le obţinem.

– Înţeleg, spuse el. Se apropie de masă şi luă ochelarii Fionei. Avem aici nici mai mult, nici mai puţin decât un obiect magic. Lentile din secolul nouăsprezece, cred,

despre care se zvonește că i-ar permite celui care le poartă să detecteze lucruri care sunt aproape imperceptibile.

– Cum așa? se interesă Bretton, părând cât se poate de amuzat.

– Ei bine, răspunse Robin, conform legendei, actualul lor posesor a reușit chiar să găsească inima ce bătea dincolo de chipul de lemn al unui anumit conte.

La auzul explicațiilor, Bretton izbucni în râs, iar Oakley i se alătură.

– Ei bine, cum sunt magici, cum aș putea să rezist? spuse contele. Sunt dispus să-mi ofer cizmele în schimbul lor.

– Cizme? pufni imediat Robin. Pentru magie trebuie să plătești mult mai scump decât cu o pereche de cizme Wellington. Cine mai licitează?

– În calitate de posesor actual al lor, trebuie să insist să se întoarcă la mine, căci încă nu am terminat de cercetat acel chip aristocratic de care ai pomenit. Sunt convinsă că mai am încă multe de descoperit și sunt hotărâtă să mă dedic trup și suflet acestei misiuni.

– Îți admir dăruirea, domnișoară Chisholm, dar cu ce ești dispusă să plătești?

– Un sărut! strigă Taran.

Robin îi rânji lacom Fionei, care își feri privirea, fâstâcită:

– Da, spuse el. Cu un sărut s-ar putea cumpăra acești ochelari. Dar pe cine să sărute? M-aș oferi, desigur, pe mine, dar n-aș vrea să se spună că am profitat mișelește de situație.

– De când? întrebă Oakley.

– Fata poate să mă sărute pe mine! sugeră Taran cu generozitate.

– Domnișoara Marilla a spus că prețul trebuie să fie ridicat, dar nu nesimțit de mare, preciză Robin, provocând noi hohote de râs. Nu, nu are de ales, trebuie să-l sărute pe Oakley pentru a-și recupera ochelarii.

Contele nu ezită să se asigure că ochelarii îi erau returnați posesorului. Se ridică brusc în picioare, prinzând-o pe Fiona de mână și trăgând-o într-o îmbrățișare

strânsă. Cecily își feri privirea; pasiunea din sărutul lor îi rănea inima.

Când Oakley îi dădu drumul iubitei sale, într-un sfârșit, Robin clătină din cap:

– Vere, trebuie neapărat să înveți să fii atent. *Ea* trebuia să te sărute *pe tine*. Nu invers.

De îndată, Fiona se ridică pe vârfuri, prinse fața contelui între mâinile ei, îi trase capul în jos și îi depuse un sărut plin de forță pe buze.

– Mulțumit? întrebă ea, cu o notă neașteptată de cochetărie în voce.

– Scumpa mea, din păcate nu sunt deloc în stare să-ți răspund, îi oferi Robin o replică tipică pentru un crai. Întrebarea i se adresează lui Oakley.

Cecily își simți inima bubuindu-i surd în piept. Își dorea să se bucure o viață întreagă de zâmbetele poznașe și umorul neafectat al lui Robin, de râsul lui jucăuș și căldura lui.

Robin luă ceasul și lănțișorul:

– Ce să înțeleg din asta? E un obiect, sau două?

– Sunt două obiecte care nu pot fi cumpărate decât împreună, explică Marilla.

– Nici nu-i greu de ghicit a cui a fost ideea, pufni el disprețuitor. Întotdeauna mi-ai părut a fi genul posesiv, Brett.

– Întotdeauna, consimți ducele agreabil.

– Și suspectez că orice încercare de a licita mai mult decât tine ar fi inutilă.

– Cu totul inutilă. Ai putea să-i ceri domnișoarei Burns să ofere un sărut.

– Nu. Nu cred că simțurile mele sensibile ar mai putea tolera o astfel de manifestare, spuse Robin.

– Eu licitez un dans. Un dans cu vicontele, anunță Marilla ridicându-se în picioare, ca și cum consimțământul lui Robin ar fi fost de la sine înțeles.

Micul grup izbucni în aplauze de aprobare.

Cecily nu credea că ar fi putut suporta s-o vadă pe Marilla în brațele lui Robin.

– Licitez și eu un dans, proclamă ea. Cu seniorul castelului Finovair.

Propunerea ei stârni și mai mult entuziasm. În scurt timp, toată lumea ajunsese să se întreacă în oferte, giumbușlucurile devenind tot mai complexe. La un moment dat, Taran chiar se oferi să valseze cu Hamish, ceea ce stârni o furtună de râsete. Bretton anunță într-un final că avea să se sacrifice pentru a le scuti pe doamne de un asemenea spectacol înfiorător și să recite cea mai recentă poezie a lordului Byron.

Robin îl declară pe el câștigător, iar Bretton se ridică în picioare și începu să recite... ceva. Încercarea de a stabili ce anume declamase constitui subiectul unor dezbateri aprinse, dar orice ar fi fost, cu siguranță *nu* îi aparținea lui Byron. Poezia făcea referiri la naiade și câțiva fauni, un personaj numit Despot și un întreg cârd de lebede vorbitoare. Și totul se petrecea într-o țară al cărei nume aducea cu un blestem.

Restul licitației se desfășură la fel, toată lumea părând să se simtă excelent. Deloc surprinzător, Marilla continuă să-și propună buzele, membrele și compania ei, oferindu-i-le lui Robin în schimbul a diverse obiecte. Cecily licită neabătut peste ofertele Marillei, iar de acolo interveneau inevitabil și ceilalți cu tot soiul de glume și trucuri. Fiona ținu o lingură în echilibru pe nas; Taran cântă *The Bonnie Lass of Fyvie* pe o voce foarte credibilă de bariton, iar Cecily jonglă cu trei conuri de pin. Când, aproape de sfârșit, Marilla oferi un sărut pentru a-și recupera șuvița de păr, iar Taran fu singurul voluntar, ea se dovedi suficient de corectă cât să accepte fără nazuri, dând la fel de mult pe cât primise – iar Cecily fu surprinsă de cât de tentant părea ceea ce primise.

Într-un final, doar șalul lui Cecily mai rămase pe masă.

– Spune-ne, te rog, ce lucru minunat ai acolo, viconte, îl încurajă domnișoara Burns.

– Aici? murmură Robin. Timp de o clipă se mulțumi să-și treacă un deget pe materialul catifelat, expresia de pe chipul lui îndulcindu-se. Îl ridică, legănându-l

ușor în aer. Aici avem o adevărată raritate. O relicvă, de fapt.

– Dar ce *anume* e? întrebă Fiona, făcând gropițe în obraji.

– Cred că acest obiect a înveșmântat cândva trupul unei creaturi rarisime prin părțile acestea.

Inima lui Cecily își acceleră bătăile. Vocea lui Robin era caldă și tristă, melancolică și dulce-amăruie.

– Ce creatură e asta? întrebă Marilla.

– Ei bine, *Angliae optimatium heres.*

– Și ce înseamnă asta? întrebă Taran.

– Cea mai bună moștenitoare din Anglia, traduse Fiona râzând.

Cecily simți o fierbințeală urcându-i în obraji și își feri privirea.

– Rob! spuse Oakley încet. Ai făcut-o de rușine pe Lady Cecily referindu-te la averea ei.

Zâmbetul încremeni pe chipul arătos al vicontelui.

– Nu am intenționat nici o clipă să fac asta, spuse el. Când privirea lui o surprinse pe cea a lui Cecily, își înclină capul. Îmi cer iertare, Lady Cecily, dar nu se poate să nu știi că valoarea ta depășește cu mult orice s-ar putea număra în bani lichizi.

– Bun, interveni Marilla brusc, Robin și-a cerut frumos scuze. Acum cine vrea să liciteze pentru asta?

– Sunt dispus s-o sărut pe Marilla Chisholm pentru șal, se oferi Taran.

Marilla chicoti.

– Dar cum rămâne cu tine, Rocheforte? interveni Catriona. Nu am auzit să existe vreo regulă care să-l împiedice pe organizatorul licitației să participe și el, însă tu nu ai făcut-o încă. Cu siguranță îți dorești să obții o asemenea relicvă rară.

Surprinse privirea lui Cecily, oferindu-i la rândul ei una în care licărea un impuls provocator.

Cecily își simți inima bubuindu-i tunător în piept și se trezi ținându-și respirația în așteptarea răspunsului lui Robin.

Acesta încremenise aproape cu totul la auzul cuvintelor Catrionei, zgâindu-se la bucata de material ieftin din mâinile lui ca și cum ar fi fost un voal fin gata să dispară. Atent, aproape respectuos, îl puse înapoi pe masă, netezindu-i o cută, apoi ridică privirea:

– Mă tem că n-am nimic de valoare ce-aș putea să ofer în schimb, domnișoară Burns. Nici bunuri, nici talente.

Inima lui Cecily își încetini bătăile până la un ticăit monoton și greoi, iar în gât i se puse un nod de lacrimi pe care refuză să le verse.

– Și totuși, trebuie neapărat să existe ceva... se încruntă Catriona.

Robin clătină din cap:

– Nimic. În plus, discuția nu își are rostul. Nu aș îndrăzni niciodată să visez la ceva aflat atât de mult deasupra posibilităților mele.

Deci asta era. N-ar fi putut să fie mai clar: n-avea să primească nici o cerere în căsătorie din partea lui Robin.

Nici măcar nu își dădu seama că se ridicase în picioare decât atunci când văzu căzându-i din brațe cartea pe care o câștigase. Apoi se trezi fugind pe ușă, strigată din urmă de Catriona Burns.

De Catriona, dar nu de Robin.

capitolul 27

Cecily evită scările; nu putea să meargă în camera ei. Catriona Burns, cu inima ei bună, avea s-o caute negreșit acolo, iar ea nu se simțea în stare să accepte compasiunea celeilalte fete. Era mai bine să rămână indisponibilă până reușea să-și ascundă inima frântă.

Porni în schimb spre micuța capelă aflată lângă sala mare, una dintre puținele încăperi publice încă utilizate în acea parte a castelului, deși, judecând după stratul de praf de pe pernițele de rugăciune, „utilizat" era un termen relativ. Precum numeroase locuri de rugăciune din castele, și aceasta ocupa două etaje, la jumătatea înălțimii aflându-se un mic balcon care dădea spre altar, astfel

încât stăpânii castelului să poată participa la slujbele zilnice direct din camerele lor. O scară de lemn ducea într-acolo, iar Cecily o urcă, nevoind să fie văzută de cineva care ar fi trecut prin fața ușii ce dădea spre coridor.

La etaj praful era și mai gros decât jos, acoperind un set de fotolii cu spătar înalt așezate departe de balustrada de lemn și o băncuță destinată, probabil, copiilor seniorului, dar care acum era răsturnată pe o parte. Cecily se refugie într-unul dintre fotoliile supradimensionate, strângându-și picioarele sub ea și ghemuindu-se adânc în colț.

Ce putea să facă acum? Cum ar fi putut să se întoarcă la vechea ei viață și să se ocupe de căutarea unui soț, când singurul bărbat pe care și-l dorea refuza s-o curteze. Făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-l fermeca, ispiti și atrage pe Robin. Nu mai avea nimic în arsenalul ei de arme femeiești.

Încă de la naștere fusese învățată că, orice și-ar fi dorit o lady, trebuia să aștepte până i se oferea, indiferent că ar fi fost vorba de un ponei, o rochie, un bal sau un soț.

Dar asta nu însemna că o lady ar fi trebuit să rămână cu totul pasivă. În definitiv, Cecily nu o făcuse. Îl urmărise pe Robin, îl sărutase, purtase haine băiețești și încercase să-i stârnească gelozia, toate pentru a-l cuceri. Ce altceva putea să facă?

Și de ce refuza să-i ceară mâna? Fiindcă era prea bogată, prea englezoaică? Fiindcă el era prea sărac, titlul lui prea lipsit de importanță? Fiindcă ea era fecioară, iar el era în mod atât de fățiș un bărbat cu experiență... Nimic din toate acestea nu conta. Singurul motiv pe care l-ar fi acceptat ar fi fost dacă Robin nu ar fi iubit-o. Dar o iubea! Știa asta. Inima ei nu putea rămâne oarbă, nici sufletul ei surd. Când o privise din celălalt colț al camerei, ținând în mâini acel șal jalnic, fusese la fel de sigură de sentimentele lui pe cât era de ale ei...

– Nu! Refuz să vorbesc încet!

Cecily își ridică fruntea de pe brațe. Glasul ce tunase chiar sub ea îi aparținea lui Taran.

– Atunci fii măcar amabil să intri, în loc să strigi să te audă toată lumea!

Tânăra femeie încremeni. *Robin.*

– Și de ce ți-ar păsa? întrebă Taran, vocea lui devenind mai clară când intră în capelă. Lumea știe deja că ești un ticălos fără suflet. Nimic din ceea ce aș putea spune eu nu ar surprinde pe nimeni. Când Robin răspunse ceva scurt și neinteligibil, seniorul continuă: Știu că tu și Byron credeți că nu sunt decât un bătrân pe jumătate sălbatic, dar eu cel puțin nu fac fetele să plângă.

– Crezi că mi-a făcut plăcere? scrâșni Robin.

– Cum poți să-ți dai seama cu tine? Ai mereu o glumă și un hohot de râs pe buze, și în tot acest timp fata era palidă de parcă ar fi supraviețuit unui masacru.

– Exagerezi, răspunse Robin gâtuit de emoție.

– Ba pe naiba! răcni Taran. Faptul că are sentimente pentru tine e limpede ca lumina zilei... Lăsă fraza neterminată, iar când deschise gura din nou, tonul i se schimbase de la emfază la uimire: Dumnezeule bun, băiete, doar nu cumva *chiar* ai sedus-o pe biata fătucă? Știu că te-am încurajat să o faci, însă doar dacă aveai intenții onorabile. Dacă nu intenționai să o iei de nevastă, atunci ești un ticălos mai mizerabil decât...

– Încetează! Nu am sedus-o! se răsti Robin. Pe toți sfinții, drept cine mă iei?

– Drept cine ești, îi răspunse răstit Taran. Drept *ceea* ce ești.

Timp de o clipă vicontele rămase mut. Cecily se foi în scaun, întinzând gâtul spre balustradă pentru a auzi mai bine.

– Trecutul meu nu are nimic de-a face cu ceea ce există între mine și Cecily, spuse Robin în cele din urmă. Nu aș face niciodată ceva care s-o rănească. *Niciodată.*

Inima ei începu să bată mai repede. Se lăsă să alunece din fotoliu în patru labe și se furișă până lângă balustradă pentru a arunca o privire jos. Sub ea îl văzu pe Taran stând la mijlocul culoarului ce ducea spre altar. În fața lui, cu buclele negre strălucind în lumina după-amiezii

ce se strecura prin rozeta capelei, Robin se învârtea furios ca un animal închis în cuşcă.

– Cecily? zise Taran gânditor. Se pare că în ciuda tuturor intenţiilor tale nobile, ai dat-o în bară urât de tot, băiete, căci inima fetei e frântă, iar asta e sigur.

– Ba nu, replică Robin cu emfază. Nu e.

La ce se referea? Cum putea să creadă aşa ceva?

– Te înşeli. Am văzut-o cum te privea azi. Cu greu îşi putea lua ochii de la tine.

– Nu. Robin se opri în loc, dându-şi părul pe spate. Însăşi poziţia umerilor lui sugera resemnare şi epuizare. Azi după-amiază i-am cerut să-şi imagineze cum ar fi să iubească un bărbat ca mine şi să-mi spună cum ar reacţiona tatăl ei dacă respectivul i-ar cere mâna.

– Şi?

– Mi-a spus că discuţia nu-şi avea rostul, fiindcă nu i-ar cere niciodată tatălui ei să aprobe un pretendent ca mine.

Poftim? Nu. *Nu.* Nu-i spusese aşa ceva! Sprâncenele ei se încreţiră, încercând din răsputeri să rememoreze scena, să-şi amintească exact ce rostise înainte ca Marilla, alegându-şi perfect momentul, să-i întrerupă. Robin tocmai îi spusese „Să presupunem că eşti îndrăgostită de unul ca mine...", iar ea confirmase, apoi el o întrebase cum ar fi reacţionat tatăl ei şi...

Făcu ochii mari. Ea îi spusese că discuţia nu-şi avea rostul şi tocmai urma să adauge că nu i-ar fi cerut tatălui ei să-şi dea acordul fiindcă singurul lucru care conta era dacă o iubea. Dar nu acestea erau cuvintele pe care le completase Robin în gând. El auzise ceea ce crezuse că merita să audă.

– Nu ştiu de ce ar spune aşa ceva când e în mod atât de evident o minciună. Poate că se teme de părinţii ei. Dar dacă ai fi suficient de bărbat, ai găsi o cale de a o convinge să le ignore dorinţele şi să fugă cu tine.

– Dumnezeule, Taran, tu n-ai auzit nimic din tot ce-am spus? Nu înţelegi? *Eu o iubesc*, naiba să te ia cu toate planurile şi urzelile tale! O iubesc! Nu aş îndrăzni niciodată să intervin între ea şi familia ei. Nu i-aş cere

niciodată să fugă cu mine. De fapt, nu aș îndrăzni niciodată... nu ar fi trebuit niciodată...

Inima lui Cecily începu să bată nebunește, și se simți năpădită de o căldură îmbătătoare. Chiar și sângele care-i curgea în vene părea să clocotească de bucurie, înecând în fericire fiecare fibră din ființa ei.

Sub ea, mâna lui Robin se strânsese în pumn pe lângă corp:

– Dacă ar fi fiica mea și un bărbat ca mine i-ar face curte, aș pune biciul pe el până aproape l-aș omorî în bătaie. L-aș vinde unei armate de mercenari și aș spera să-l văd murind pe țărmuri străine, într-un război fără rost. Râse amar. Dar, după cum s-a spus deja, discuția nu-și are rostul.

– Asta e valabil doar dacă nu iei tu măsuri, băiete.

– Ajunge, zise Robin pe o voce obosită. Omul trimis de tine s-a întors acum câteva ore. Trecătoarea se va debloca până în zori. Am să rămân cât să mă asigur că nu sugerează nimeni că am avut motiv să plec, apoi dus am să fiu.

Fără a mai adăuga nimic, Robin trecu pe lângă Taran și dispăru, urmat de unchiul său.

În balconul de deasupra, Cecily se lăsă să cadă cu o bufnitură surdă. Mâinile îi alunecară de pe balustradă în poală și rămase cu privirea oarbă ațintită asupra micului altar de marmură de dedesubt.

Robin o iubea. Inima îi crescu din nou la acest gând, devenind completă și întreagă și plină de un potențial nelimitat. Viitorul îi apărea dintr-odată ca o invitație spre o aventură glorioasă, tot restul vieții ei ca o poveste de dragoste ce aștepta să fie scrisă. Oricare ar fi fost obiecțiile tatălui ei, oricât de rezonabile și sincere, aveau să găsească o rezolvare pentru ele.

Singura întrebare era cum să facă pentru a trece de obiecțiile lui Robin.

Privirea îi alunecă spre fereastra capelei, acoperită pe dinafară de un model dantelat alcătuit din vițe goale, și brusc își dădu seama: avea să se cațăre pe iederă.

capitolul 28

Târziu, în seara aceea

Cecily îl convinse pe Hamish să-i aducă apă fierbinte, apoi se spălă de tot praful din capelă, după care îi oferi doamnei McVittie cerceii ei cu perle ca să-i spună unde se afla apartamentul lui Robin. Bătrâna scoțiancă sfrijită și cocoșată râse ca o vrăjitoare și o întrebă la ce i-ar fi fost buni cerceii cu perle, apoi, rânjind știrb, îi dădu răspunsul cerut.

Dar acum, furișându-se pe treptele reci de piatră, ținând mâna căuș în jurul lumânării ce pâlpâia, Cecily își spuse că poate bătrâna nu făcuse decât s-o tachineze, căci nu vedea de ce ar fi ales Robin să locuiască în partea abandonată a castelului.

Camera din colț, de deasupra turnului din curtea interioară, îi spusese bătrâna. Ei bine, iat-o acolo, și iată și ușa ce dădea spre camera aceea, cu o dungă subțire de lumină desenându-se pe podea. Strânse mai tare în jurul ei pătura pe care și-o înfășurase peste umeri și, inspirând adânc, deschise ușa.

Dincolo de ea se afla o cameră mică, luminată de strălucirea tăciunilor dintr-un șemineu amenajat în peretele opus. Era ca o chilie de sihastru, având doar câteva piese de mobilier. Un scaun mare cu spătar înalt era orientat spre cămin, cu spatele spre ea, iar un pat îngust era lipit de perete.

Nu-l văzu pe Robin imediat și, preț de o clipă îngrozitoare, crezu că plecase totuși. Dar apoi zări o mână de bărbat apărând pe un braț al scaunului, degetele lungi strângându-se peste capătul sculptat al acestuia.

– Dacă valul ăsta de curent e provocat de tine, Taran, și ai venit să-mi ții din nou predici, mai bine pleacă, rosti vicontele obosit. Dacă ești Hamish, lasă sticla pe masă și mulțumesc. Iar dacă ești Marilla, îmi pare rău, dragă, dar nu primesc oaspeți în noaptea asta. Sau în orice altă noapte. Sau zi, dacă tot veni vorba.

– Dar dacă este Cecily? zise ea cu precauție. Ea ce-ar trebui să facă?

Degetele lui se crispară involuntar pe brațul scaunului. Tăcu preț de o clipă, apoi, extrem de lent, spuse:

– Să facă ceea ce trebuie. Să plece. De îndată.

– Dar se pare că nu sunt genul care face ceea ce trebuie, zâmbi ea. Nici supusă. Nici prudentă. Nu am nici una dintre toate acele calități pentru care am fost admirată. Așa că am să rămân.

Lăsă pătura să-i cadă de pe umeri pe podea.

Robin se ridică încet, ca și cum ar fi fost împovărat de o greutate mare, și își îndreptă umerii. Nu purta decât o cămașă albă de batist fin, cu mânecile suflecate peste antebrațele musculoase, și o pereche de pantaloni din piele de căprioară mulați pe corp care-i scoteau în evidență silueta în mod extrem de avantajos, tulburător chiar. Un mic fior o străbătu când îi văzu figura înaltă, masivă, profilată pe fundalul focului.

Apoi Robin se întoarse și o văzu. Masca pe care se străduise să și-o pună pe chip cedă vizibil când dădu ochii cu ea, căci nu purta decât o cămașă de corp din cel mai delicat și mai străveziu in, cu decolteul adânc, rotund, brodat cu dantelă și mânecile căzându-i libere peste încheieturi. Ochii i se aprinseră pe chipul palid și un mușchi îi tresări în colțul gurii aspre.

– Cecily. Trebuie să pleci, te rog!

Dar în expresia lui ea văzu tot ce avea nevoie pentru a-i da curaj să rămână.

– Nu. Veni lângă el, dându-și capul pe spate pentru a-l privi. El nu făcu decât să o contemple mut. Mi-e frig, Robin, spuse ea. Fără un cuvânt, Robin își luă jacheta de pe spătarul scaunului și o înfășură peste umerii ei. Cecily clătină din cap, fără a-și desprinde pentru o clipă privirea din ochii lui: Tot mi-e frig.

Veni până foarte aproape de el și își încolăci brațele în jurul pieptului lui, strângându-l tare. Mușchii lui tresăriră, devenind brusc rigizi. Cecily își sprijini capul de umărul puternic, iar senzația de bine o surprinse extrem de plăcut. Fiecare picătură de tensiune, ultimele

urme de îndoială dispărură cu totul în căldura trupului viguros, în fierbinţeala şi forţa lui. Oftă, simţind că sufletul ei îşi găsise în sfârşit locul, ca o întoarcere acasă şi o trezire la viaţă, toate deodată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cecily, reuşi el să îngaime în cele din urmă. Ce e asta?

– Te iubesc, murmură ea, simţind cum inima lui îi bubuia lângă ureche. Te iubesc şi vreau să te căsătoreşti cu mine. Ia-mă de soţie. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că avea să ajungă să spună ceva atât de îndrăzneţ, atât de extraordinar de direct. O femeie trebuia să-şi facă planurile, apoi să aştepte ca gentlemanul să se alinieze după ele. O femeie nu... se căţăra pe iederă. Dar se simţea pe deplin împăcată cu ea însăşi. Era, de fapt, singurul lucru pe care ar fi putut să-l spună.

Un fior străbătu corpul lui masiv. Cecily îşi frecă obrazul de el, închizând ochii şi savurând senzaţia de a fi atât de aproape, atât de uniţi.

– Cum poţi să-mi ceri asta? Ce te-a făcut să uiţi de situaţia ta, de familia ta, de numele tău?

– Tu, răspunse ea simplu.

– Eşti cea mai extraordinar de directă tânără lady pe care am cunoscut-o vreodată, zâmbi el punându-i mâinile pe umeri.

– Nu cu toată lumea. Dar întotdeauna cu tine. Iubirea mea pentru tine m-a făcut astfel.

– Atâtea păcate pe capul meu, murmură vicontele, răsuflarea lui agitând aerul deasupra creştetului ei.

– Nu m-aş recunoaşte niciodată în femeia care te îmbrăţişează acum şi căreia nu-i pasă decât de faptul că nu o îmbrăţişezi la rândul tău. De ce nu mă strângi lângă tine, Robin?

– Fiindcă, dacă te îmbrăţişez, mi-e teamă că n-am să mai găsesc în mine puterea de a-ţi da drumul.

– Atunci îmbrăţişează-mă.

Mâinile lui îi alunecară de pe umeri, strângând-o cu o forţă zdrobitoare lângă el.

– Vezi? râse ea. Te-am avertizat. N-am ruşine, sunt capabilă de orice când e vorba de tine. Tu de ce eşti capabil?

– De prea multe, mă tem.

– Nu cred că e adevărat, spuse ea, dându-și capul pe spate pentru a-i studia chipul, cu părul desfăcut revărsându-i-se peste brațe. Ești capabil să trăiești din averea mea? Să înduri suspiciunile tatălui meu și neîncrederea mamei mele și cele mai negre speculații ale societății? Ești suficient de puternic să suporți șoaptele care s-ar putea să ne urmeze peste tot timp de câțiva ani, până să pălească, asta dacă vor păli vreodată? Fiindcă asta ar însemna să te însori cu mine.

Robin îi dădu drumul, dar nu se îndepărtă. Întinse mâna și îi prinse ceafa într-o palmă, ridicându-i ușor bărbia cu cealaltă mână.

– Niciodată nu am căutat să mă scutesc de greutăți.

– Știu. N-am să te mint, Robin. Mi-aș dori foarte mult ca nici unul dintre aceste lucruri să nu se întâmple și toți cei dragi nouă să ne binecuvânteze uniunea și să aibă încredere în fericirea noastră viitoare. Dar alternativa ar însemna să trăiesc fără tine, iar de asta nu sunt în stare.

Drept răspuns, vicontele îndoi ușor genunchii și o ridică în brațe, asediindu-i lacom gura cu a lui, iar Cecily îl strânse și mai mult. Cu gura încă înlănțuită de a ei, Robin se întoarse spre scaun și se așeză pe el, ținând-o în poală.

– Mi-am petrecut toată viața educându-mi voința, învățând să nu-mi doresc ceea ce nu aș putea niciodată să am, mărturisi el, și își plecă ușor capul pentru a depune sărutări ușoare ca fulgul pe buza ei inferioară. Cecily se arcui în brațele lui, iar el își întinse mâna între omoplații ei pentru a o sprijini. Dar apoi ai apărut tu, urmă el, și mi-ai dat complet peste cap voința. Toate barierele, toate mecanismele de apărare, tot bunul meu simț și toate lecțiile învățate atât de usturător s-au făcut țăndări în fața zâmbetului tău, au fost făcute una cu pământul de privirea ta.

Cecily surâse, simțind cum fericirea îi înflorea lent în inimă.

– Deci ai să te căsătorești cu mine?

Drept răspuns, Robin îi acoperi gura cu a lui, sărutând-o cu o pasiune ce o făcu să se înfioare.

– O, da. Nu mai ai scăpare acum, fata mea. Am să-ţi cer mâna de la tatăl tău, apoi nu putem decât să sperăm că va fi destul de neghiob să accepte, căci nu va conta dacă nu o face. Chiar de-ar fi să te ducă departe, să te dea de soţie unui alt bărbat sau să te îngroape într-o mănăstire din Franţa. Oricât de mult mi-ar lua, orice aş fi nevoit să fac, te-aş găsi. Fiindcă, vezi tu, singurul lucru care mă împiedica până acum era gândul că ai fi mai fericită fără mine. Dar acum ştiu că mă iubeşti, deci nimic nu-mi va putea sta în cale până vei fi a mea, indiferent de mijloace.

– Nu cred că-i cazul să fugim încă, îl tachină ea cu o voce tremurătoare, căci dacă nu îl tachina ar fi izbucnit poate în plâns, şi aveau lucruri mult mai bune de făcut în noaptea aceea decât să plângă.

– Cu excepţia cazului în care chiar nu avem încotro, nu vom fugi deloc. Intenţionez să ţin capul sus în faţa familiei tale chiar dacă aş părea, din absolut toate punctele de vedere, cel mai neobrăzat vânător de zestre din întreaga istorie a Londrei, şi să jur în faţa lui Dumnezeu şi a celor de faţă să îţi ofer dragostea mea veşnică, devotamentul şi grija mea, şi nu va conta pentru mine nici cât negru sub unghie cine mă crede şi cine nu. În afară de tine, Cecily. Asta, trebuie să recunosc, mi-e necesar.

– Eu te cred.

– Bun, spuse el, părând năucit, ca un om care tocmai îşi auzise pedeapsa cu moartea transformată într-o recompensă extravagantă. Apoi, clătinând uşor din cap, o prinse blând de umeri şi o ridică să stea dreaptă în braţele lui. Iar acum, iubita mea, trebuie să pleci.

– *Poftim?* Cecily rămase cu gura căscată.

– Trebuie să pleci, repetă Robin. Fiindcă nu vreau ca cineva din acest castel să spună că ai fost nevoită să te măriţi cu mine din cauză că te-am sedus.

– *Tu* m-ai sedus *pe mine?* Tânăra femeie se foi în braţele lui până ajunse călare peste el, cu palmele sprijinindu-i-se de piept. Nimeni dintre cei care au văzut eforturile tale elaborate de a mă evita în aceste ultime

zile n-ar lua în calcul o asemenea variantă. Robin se uită lung la ea, aparent incapabil să găsească un răspuns. Cecily simți manifestarea rigidă a excitării lui și un val de fierbințeală îi urcă și i se răspândi în piept și în obraji. Își umezi buzele cu vârful limbii, iar Robin îngustă ochii, privirea căzându-i fascinată pe gura ei. Chiar așa, urmă, exaltată și abia putând să respire. Eu sunt cea care te-a sedus, și toți cei de aici o știu. În plus, adăugă ea, am descoperit că nu-mi pasă ce cred ceilalți.

Robin gemu, închise ochii și scrâșni:

– Iar eu am descoperit că îmi pasă. Cel puțin atunci când e vorba de tine.

Cecily depuse un sărut moale, prelung, pe buzele lui, făcându-l să se înfioare.

– Ce contează? murmură ea. Urmează oricum să ne căsătorim, nu-i așa?

Brațele lui se încolăciră în jurul ei, într-o îmbrățișare zdrobitoare.

– Da. Da. Și da, spuse el, cedând apoi, preț de câteva minute prelungi, tentației irezistibile a gurii ei, înainte de a-și desprinde buzele de pe ea. Dar, și nu-mi vine să cred că am să spun asta – de fapt, dacă Byron ar fi mort aș jura că sunt posedat de spiritul lui scorțos –, *dar* vreau ca atunci când îți rostești jurămintele la altar să o faci doar fiindcă mă iubești și nu de teama consecințelor unei decizii pripite, luată într-un moment de pasiune excesivă, consecințe care ar putea însemna că ești gravidă.

– Mi-ar plăcea foarte mult să descopăr pasiunea excesivă cu tine, spuse ea, oftând și aplecându-se să-l sărute din nou.

Robin o trase mai aproape și își lăsă gura să o exploreze sălbatic pe a ei preț de câteva momente încărcate de erotism, după care se desprinse, gemând:

– Habar nu ai ce efect ai asupra mea, sau de cât autocontrol am nevoie în aceste clipe. Dar ai să afli cât de curând, ți-o jur. Nu e momentul și nici locul pentru astfel de lucruri, iubita mea, spuse el, îngustându-și ochii întunecați, dar fără a reuși să ascundă foamea ce ardea în ei. Nopți lungi, pline de pasiune, urmate de zile leneșe

în care nu ne va deranja nimeni, ocupaţi fiind să învă-
ţăm împreună despre dorinţă şi plăcere. Îşi plecă iarăşi
capul, sorbind încă un sărut de pe buzele ei înainte de a
se smulge din îmbrăţişare. Vreau să explorez toate nuan-
ţele amorului cu tine. Să savurez fiecare gust al tău.

Muşcă mărunt din pielea moale de la baza gâtului ei
şi îi desenă cu vârful limbii conturul bărbiei, urcând pâ-
nă în colţul gurii. Cecily se arcui spre el, închizând ochii
îmbătată de plăcere.

Chicotind uşor, gâfâit, Robin o ridică în poziţie verti-
cală, îi prinse faţa între palme şi o privi adânc în ochi:

– Nu am să mă grăbesc nici o clipă în explorarea fe-
cioriei tale, iubita mea. Fiindcă nu am fost niciodată
îndrăgostit, vezi tu, iar când vom face în sfârşit dragos-
te, scumpa, minunata mea Cecily, nu vreau să ne stea
nimic în cale.

Cecily îşi strecură mâinile sub cămaşa lui, uluită şi
stârnită de textura fină ca mătasea a pielii lui, întinsă
neted peste pectoralii lui tari.

– Ce ar putea să ne stea în cale? întrebă ea, vrăjită de
ideea de a-l cunoaşte pe acest bărbat pe care îl iubea,
de a-l descoperi din toate punctele de vedere.

– Ei bine...

Şuieră de plăcere când ea îşi trecu uşor dinţii peste
conturul bărbiei lui.

– Ei bine? repetă Cecily.

Avea un gust subtil de săpun şi de fum.

– Taran, spuse el, înghiţind un nod. S-ar putea să
treacă pe aici să-şi caute o bonetă de noapte. Atunci
aş fi nevoit să-l ucid.

Cecily încremeni:

– Dumnezeule, ce idee oribilă, murmură ea, cu dorin-
ţa potolită pe moment. Ştiam că eşti un seducător foarte
abil, dar aflu acum că poţi ucide pasiunea la fel de uşor
cum o stârneşti. Dar apoi braţele lui se încolăciră din
nou în jurul ei, trăgând-o din nou aproape, iar dorinţa
arzătoare se reaprinse violent. Cecily îi cuprinse gâtul,
şoptind: Deocamdată putem să exersăm puţin, nu-i aşa?

– O, da, spuse el râzând, lipindu-şi gura de a ei.

epilog

În vuiet de amenințări, blesteme și jurăminte de a castra orice bărbat pe care îl prindeau pe lângă fiicele lor, salvatorii săriră din șei și dădură buzna în castelul Finovair fără a ține cont de faptul că nimeni nu li se pusese în cale și că, de fapt, Hamish le ținuse deschisă poarta străveche.

Finnian Burns era în fruntea grupului, căci el avea un singur copil și astfel simțea și cea mai mare insultă și cea mai mare teamă. Jamie Chisholm îl urma îndeaproape, strigând după scumpa lui fiică Marilla, în vreme ce lângă el venea, cu pași mari, contele de Maycott, cu o expresie pe bună dreptate mohorâtă, căci toată lumea știa cât de mult își adora fiica cea mare, pe Cecily. În spatele lor se îngrămădeau jumătate dintre bărbații din Kilkarnity, veniți pasămite pentru a se asigura că brațul dreptății cădea în sfârșit peste capul bătrânului nelegiuit Taran Ferguson, dar în realitate fiindcă nimic nici pe departe atât de palpitant nu se mai întâmplase acolo în ultimii treizeci de ani și voiau să vadă totul cu ochii lor.

Mica mulțime străbătu valvârtej holul înalt și gol al castelului, deschizând în forță ușile de la toate ascunzătorile, dulapurile și încăperile întâlnite, una după alta, încercând să dea de urma celui pe care îl vânau, până ajunseră, în cele din urmă, în fața ultimei uși de pe coridor, cea care dădea spre capela părăginită a familiei.

– Să nu crezi că te poți ascunde acolo, Taran Ferguson! strigă Chisholm, izbind cu toată forța ușa de stejar.

Din nefericire pentru Chisholm, ușa nu fusese zăvorâtă, iar violența loviturii îl făcu să zboare direct în nas pe podeaua capelei. Burns și Maycott, care înduraseră timp de patru zile fanfaronada și lăudăroșenia lui

Chisholm și ajunseseră amândoi la concluzia că acea perioadă de chinuri interminabile ar fi meritat să stea în fruntea acuzațiilor lor împotriva lui Taran, trecură peste el și intrară în capelă, urmați îndeaproape de bărbații din Kilkarnity.

Moment în care se opriră toți brusc.

În fața lor stăteau opt oameni, cu spatele spre ei și fața spre altar, patru bărbați înalți și patru doamne în rochii de seară, cu ochii ațintiți asupra părintelui Munro, încă purtând paltonul pe care Hamish i-l aruncase peste umeri cu mult înainte de ivirea zorilor în dimineața aceea, când îl răpise din patul lui confortabil, îl urcase în șa în fața lui și venise în galop de la Kilkarnity la Finovair.

Acum toți cei opt se întoarseră să-i privească, chipurile lor reflectând fie amuzament, fie o examinare rece și o hotărâre de fier, dar, destul de bizar, având cu toții o expresie de deplină și incontestabilă fericire, cel mai fericit dintre toți părând a fi bătrânul tâlhar Taran, care mai că nu-și freca mâinile de bucurie.

– Ce dracu' se petrece aici? tună Chisholm, care se ridicase de pe podeaua de piatră.

Cu o aroganță înspăimântătoare, ducele de Bretton ridică o sprânceană întunecată și declară răspicat:

– Aici se desfășoară o nuntă. Domnule.

Moment în care diavolul chipeș și brunet care stătea lângă Lady Cecily adăugă:

– Mai exact spus, aici *s-a desfășurat* o adevărată nuntă. Domnule.

– A cui nuntă? întrebă Finnian Burns.

– A mea, îl informă ducele de Bretton. Și a Catrionei. Tată socru, zâmbi el larg.

Burns se dădu înapoi clătinându-se la auzul acestei declarații, ca și cum ar fi fost lovit în piept de un berbec, și căzu în brațele pregătite ale bărbaților din Kilkarnity, printre care se găsiră mai mulți cu prezența de spirit de a-i șopti tovarășului lor:

– Un duce, Fin. Un duce al naibii de bogat!

– Şi nunta mea, totodată, rosti bărbatul de o frumusețe întunecată înainte ca Burns să apuce să-și revină, cu Lady Cecily – cuvinte care îl făcură pe contele de Maycott să dea să se apropie, alarmat, căci îl recunoscuse acum pe bărbatul care ținea mâna fiicei sale și își amintise reputația lui. Dar Maycott se opri brusc după doar câțiva pași când văzu expresia de fericire supremă de pe chipul fiicei sale.

Deschise gura să spună ceva, dar orice obiecție sau comentariu ar fi vrut să facă se pierdu definitiv când răsună glasul glacialului și chipeșului conte de Oakley:

– Şi nunta mea, anunță el, fără a-și desprinde nici o clipă privirea de pe chipul celei mai cunoscute ștrengărițe din Kilkarnity, Fiona Chisholm. Cu nobila contesă de Oakley, Fiona mea.

– Fiona? cârâi propriul ei tată, năucit. Nu cu Marilla? Ești nebun?

– Gura, Jamie, șuieră unul dintre bărbații din Kilkarnity, ai un ginere care e conte. Din spatele lor, Finnian Burns, care se simțea mult mai bine, îi zâmbi radios și mândru noului lui ginere, ducele, până când Maycott se întoarse spre el și îi spuse ironic:

– Să nu crezi că asta înseamnă că ai scăpat de costurile unei ceremonii englezești cum se cuvine. Asta va veni mai târziu.

La care Burns, cunoscut în lung și-n lat ca având buzunare adânci și mâini scurte, îi răspunse plin de sine:

– Asta dacă nu cumva se naște un copil mai întâi.

Între timp, Chisholm, neluând în seamă sfaturile oferite, izbucni:

– Dar cum rămâne cu Marilla?

Moment în care Taran, inițiatorul și autorul acestei povești fascinante, veni în față – deși mai târziu avea să se spună că își ținuse cu înțelepciune cei doi nepoți musculoși, lordul Oakley și lordul Rocheforte, între el și Chisholm – și îl informă:

– Ei bine, Jamie, dacă tot ții să afli, mă bucur să-ți spun că...

Dar Marilla, care nu avea răbdare, izbucni veselă

– M-am măritat și eu, tată! Nu voi fi nevoită să plec din Scoția și voi avea propriul meu castel! Îl prinse pe Taran. Așa că vino și sărută-ți noul ginere, croncăni ea.

Chisholm făcu ochii cât cepele și în întreaga încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Apoi, cu un urlet de război cum nu se mai auzise de pe vremea lui Braveheart, tatăl Marillei se aruncă spre Taran, trecând direct peste nepoții acestuia – de fapt, nu tocmai peste, căci ambii tineri se dăduseră grijulii la o parte – hotărât să-i ia gâtul și...

... Și în acel moment se dezlănțui un adevărat iad.

Poveștile ce s-au spus în seara aceea la cârciumă pretindeau că Taran se descurcase binișor și făcuse o figură frumoasă pentru un bărbat de vârsta lui. Seniorul nu a fost de față să-i contrazică, deoarece era ocupat să valseze în pat cu cea mai drăguță fată din tot ținutul, în timp ce tatăl ei studia concentrat un pahar de whisky, clătinând din cap.

Cei care credeau în zâne și alte elemente de basm – și fiindcă scoțienii nu sunt neghiobi, știu al naibii de bine că magia își are locul ei – ei bine, acești oameni aveau să spună că o lună ciudată strălucise deasupra castelului Finovair în acel an în decembrie, o lună a iubirii, o lună albastră, numai bună pentru îmbrățișări. Alții spuneau că zânele bune se coborâseră odată cu acea furtună de iarnă, pe bidivii la fel de albi ca zăpada însăși, iar râsul lor se răsfirase ca o binecuvântare peste vechile turle și hornuri ale castelului Finovair.

Oricare ar fi fost magia care se făcuse simțită la Finovair în acel decembrie din 1819, cele patru cupluri care se îndrăgostiseră atunci simțeau de fiecare dată o tresărire în inimă când se gândeau la furtuna ce le unise destinele.

Și mai important – și nici că a existat vreodată dovadă mai clară a magiei – nouă luni mai târziu, cinci bebeluși văzură pentru prima dată lumina zilei printre țipete și plânsete. Asta însemnând câte unul pentru fiecare nobil tată, și o pereche de gemeni viguroși și roșii la față pentru stăpânul castelului.

Erau frumoşi, aceşti copii. Şi puternici. Şi - sau cel puţin aşa pretindeau părinţii lor – vicleni. Şi – sau cel puţin aşa se lăuda adesea Ferguson – tari de gură.

Dar mai ales, erau binecuvântaţi... aşa cum este orice copil născut dintr-un cuplu unit de o pasiune care nu face decât să devină tot mai profundă în timp. Nici stăpânul castelului, nici bărbaţii ce-i fuseseră oaspeţi nu erau genul care să îndruge prea multă poezie, dar acest lucru nu-i împiedica pe nici unul dintre ei să depună din când în când câte un sărut pe gura dulce a soţiei lor şi să-i promită: „Şi tot iubire am să-ţi port, frumoaso?/ Pân-or seca mări şi oceane".

Pân-or seca mări şi oceane, frumoaso,
Şi pietrele în soare s-or topi,
Şi tot iubire am să-ţi port, frumoaso,
Până clepsidra vieţii s-o goli.